

Dziennik Urzędowy C 56 E

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 56

26 lutego 2013

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

SESJA 2011–2012

Posiedzenia od 27 do 29 września 2011 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 22 E z 27.1.2012.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wtorek, 27 września 2011 r.

2013/C 56 E/01	Finansowanie unijne na rzecz badań naukowych i innowacji Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie zielonej księgi: Jak zmienić wyzwania w możliwości: wspólne ramy strategiczne dla finansowania unijnego na rzecz badań naukowych i innowacji (2011/2107(INI))	1
2013/C 56 E/02	System szkół europejskich Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie systemu szkół europejskich (2011/2036(INI))	14
2013/C 56 E/03	Przyszła polityka spójności UE Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie poziomu wykorzystania środków z funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności: wnioski dotyczące przyszłości polityki spójności UE (2010/2305(INI))	22
2013/C 56 E/04	Europejska zdolność reagowania w przypadku klęsk i katastrof: rola ochrony ludności i pomocy humanitarnej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie wzmocnienia europejskiej zdolności reagowania w przypadku klęsk i katastrof – rola ochrony ludności i pomocy humanitarnej (2011/2023(INI))	31
2013/C 56 E/05	Europejski sektor turystyczny Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie Europy jako najpopularniejszego kierunku turystycznego na świecie – nowe ramy polityczne dla europejskiego sektora turystycznego (2010/2206(INI))	41

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2013/C 56 E/06	Bezpieczeństwo ruchu drogowego w Europie Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie bezpieczeństwa ruchu drogowego w Europie w latach 2011–2020 (2010/2235(INI))	54
2013/C 56 E/07	Infrastruktura tam w krajach rozwijających się Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie finansowania rozbudowy infrastruktury tam w krajach rozwijających się (2010/2270(INI))	67
2013/C 56 E/08	Wsparcie krajów rozwijających się w zakresie wyzwań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie zasad ramowych Unii Europejskiej dotyczących wsparcia krajów rozwijających się w zakresie wyzwań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym (2010/2100(INI))	75
2013/C 56 E/09	Jednostronne oświadczenia załączane do protokołów posiedzeń Rady Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie jednostronnych oświadczeń włączanych do protokołów posiedzeń Rady (2011/2090(INI))	86
2013/C 56 E/10	Nowa polityka handlowa dla Europy w ramach strategii EUROPA 2020 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie nowej polityki handlowej dla Europy w ramach strategii „Europa 2020” (2010/2152(INI))	87
2013/C 56 E/11	Utworzenie euro-sródziemnomorskich programów „Erasmus” i „Leonardo da Vinci” Oświadczenie Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie utworzenia euro-sródziemnomorskich programów „Erasmus” i „Leonardo da Vinci”	99
Środa, 28 września 2011 r.		
2013/C 56 E/12	Orientacja seksualna i tożsamość płciowa na forum Rady Praw Człowieka ONZ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie praw człowieka, orientacji seksualnej i tożsamości płciowej w państwach członkowskich Organizacji Narodów Zjednoczonych	100
Czwartek, 29 września 2011 r.		
2013/C 56 E/13	Sytuacja w Palestynie Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 29 września 2011 r. w sprawie sytuacji w Palestynie	104
2013/C 56 E/14	Szczyt Ziemi Rio+20 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 29 września 2011 r. w sprawie określenia wspólnego stanowiska UE na konferencję ONZ w sprawie zrównoważonego rozwoju (szczyt Rio+20)	106
2013/C 56 E/15	Przyszłość Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 29 września 2011 r. w sprawie przyszłości Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji	119
2013/C 56 E/16	Ustanowienie Europejskiego Ochotniczego Korpusu Pomocy Humanitarnej Oświadczenie Parlamentu Europejskiego z dnia 29 września 2011 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Ochotniczego Korpusu Pomocy Humanitarnej	122

Wtorek, 27 września 2011 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Finansowanie unijne na rzecz badań naukowych i innowacji

P7_TA(2011)0401

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie zielonej księgi: Jak zmienić wyzwania w możliwości: wspólne ramy strategiczne dla finansowania unijnego na rzecz badań naukowych i innowacji (2011/2107(INI))

(2013/C 56 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE) i Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), a zwłaszcza artykuły dotyczące badań naukowych,
- uwzględniając zieloną księgę Komisji „Jak zmienić wyzwania w możliwości: wspólne ramy strategiczne dla finansowania unijnego na rzecz badań naukowych i innowacji” (COM(2011)0048),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie oceny śródkresowej siódmego programu ramowego w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 maja 2011 r. pt. „Unia innowacji: przekształcanie Europy po zakończeniu kryzysu na świecie” ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 listopada 2010 r. w sprawie uproszczeń w realizacji programów ramowych w zakresie badań naukowych ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wdrażania synergii funduszy przeznaczonych na badania naukowe i innowacje w rozporządzeniu (WE) nr 1080/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz siódmego programu ramowego (PR) w dziedzinie badań i rozwoju w miastach i regionach, jak również w państwach członkowskich i Unii ⁽⁴⁾,
- uwzględniając sprawozdanie komitetu ekspertów „W kierunku światowej klasy organizacji na rzecz pionierskich badań naukowych - przegląd struktur i mechanizmów Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych” z dnia 23 lipca 2009 r.,
- uwzględniając sprawozdanie grupy niezależnych ekspertów w sprawie oceny śródkresowej mechanizmu finansowania opartego na podziale ryzyka z dnia 31 lipca 2010 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0256.⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0236.⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0401.⁽⁴⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 104.

Wtorek, 27 września 2011 r.

- uwzględniając sprawozdanie końcowe grupy ekspertów w sprawie oceny śródkresowej siódmego programu ramowego z dnia 12 listopada 2010 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 9 lutego 2011 r. zatytułowany „Odpowiedź na sprawozdania grup ekspertów: ds. oceny śródkresowej siódmego programu ramowego w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji oraz ds. oceny śródkresowej mechanizmu finansowania opartego na podziale ryzyka” (COM(2011)0052),
 - uwzględniając wnioski z oceny śródkresowej siódmego programu ramowego w zakresie badań (7PR) oraz mechanizmu finansowania opartego na podziale ryzyka, podsumowujące 3074. posiedzenie Rady UE w sprawie konkurencyjności (rynek wewnętrzny, przemysł, badania naukowe i przestrzeń kosmiczna), które odbyło się w dniu 9 marca 2011 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 kwietnia 2009 r. pt. „Nowe możliwości technologii ICT – strategia na rzecz badań w dziedzinie przyszłych i powstających technologii w Europie” (COM(2009)0184),
 - uwzględniając projekt swojej rezolucji z dnia 9 czerwca 2011 r. w sprawie uczczenia setnej rocznicy przyznania Nagrody Nobla Marii Skłodowskiej-Curie ⁽¹⁾,
 - uwzględniając projekt przewodni strategii „Europa 2020” – Europa efektywnie korzystająca z zasobów (COM(2011)0021),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Budżetowej, Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, Komisji Rozwoju Regionalnego, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Komisji Rybołówstwa oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0302/2011),
- A. mając na uwadze, że w oparciu o przegląd budżetu Komisja Europejska postanowiła rozpocząć debatę mającą na celu poprawę efektywności finansowania badań naukowych i innowacji na szczeblu regionalnym, krajowym i unijnym oraz uznanie przydzielenia środków finansowych na unijne programy na rzecz badań naukowych i innowacji za nadrzędny priorytet UE;
- B. mając na uwadze, że UE przyjęła cel, jakim jest zwiększenie do 2020 r. wydatków na badania naukowe i rozwój do poziomu 3 % unijnego PKB oraz mając na uwadze, że wiele państw jest wciąż daleko od osiągnięcia tego celu, zwiększenie publicznych i prywatnych inwestycji w badania i rozwój jest szczególnie ważną kwestią;
- C. mając na uwadze obecne tendencje do wywierania silnej presji w odniesieniu do zamrażania lub nawet zmniejszania europejskiego budżetu nakładające się z okresem surowych obostrzeń na krajowe budżety publiczne, a także mając na uwadze, że badania, rozwój i innowacje należą do tych obszarów, w których – w odróżnieniu od niektórych innych pozycji budżetowych – europejska współpraca przynosi prawdziwą wartość dodaną, co wskazuje na konieczność realokacji dostępnych zasobów UE;
- D. mając na uwadze, że przeżywamy obecnie kryzys gospodarczy, społeczny i środowiskowy (który wywołuje w państwach członkowskich bardzo różne skutki) oraz że badania naukowe (w ich podstawowych i stosowanych wymiarach), kształcenie i innowacje są instrumentami o zasadniczym znaczeniu zarówno dla ożywienia gospodarczego, jak i tworzenia miejsc pracy poprzez realizację inicjatyw sztanदारowych EU 2020, a także dla określenia modelu zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu;

⁽¹⁾ B7-0343/2011.

Wtorek, 27 września 2011 r.

- E. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie muszą zapewnić sobie środki umożliwiające znalezienie wspólnych rozwiązań najważniejszych problemów społecznych, gospodarczych, środowiskowych, demograficznych i etycznych, z jakimi borykają się społeczeństwa europejskie, takich jak starzejące się społeczeństwo, zdrowie, zaopatrzenie w żywność, zrównoważony rozwój, ważne kwestie ekologiczne itp., a także mając na uwadze, że rozwiązania tych problemów powinny stanowić zachętę dla jednostek do brania większej odpowiedzialności za swoje działania;
- F. mając na uwadze, że pozostałe regiony i państwa na świecie coraz więcej inwestują w badania, rozwój i innowacje, a także mając na uwadze, że unijne inwestycje w tej dziedzinie powinny w związku z tym być nastawione na wzmocnienie potencjału naukowego, zachęcanie do inwestycji przez sektor przemysłowy i poprawa ogólnej zdolności konkurencyjnej UE; mając na uwadze, że konieczne jest stworzenie spójnego zestawu narzędzi wsparcia wzdłuż całego „łańcucha innowacji”, co zapewni odpowiednią równowagę między badaniami o charakterze akademickim, stosowanymi badaniami naukowymi i innowacjami;
- G. mając na uwadze, że chociaż zwiększa się finansowanie UE w zakresie badań, rozwoju i innowacji, bardziej rozwinięte pod względem naukowym i technicznym państwa członkowskie UE nadal są w stanie wykorzystywać największą część zasobów dostępnych w ramach różnorodnych ramowych planów i programów finansowania (łącznie z projektami na dużą skalę), co utrwała niski stopień reprezentacji niektórych państw członkowskich i ich regionów zarówno pod względem dostępu do źródeł finansowania, jak i uczestnictwa; mając na uwadze, że w celu urzeczywistnienia europejskiej przestrzeni badawczej należy dążyć do osiągnięcia doskonałości we wszystkich częściach Unii oraz mając na uwadze, że fundusze strukturalne i Fundusz Spójności są głównym instrumentem w tym zakresie;
- H. mając na uwadze, że wciąż istnieją znaczne i zwiększające się nierówności w obrębie UE pod względem krajowych możliwości finansowania badań i rozwoju, infrastruktury przemysłowej i systemów szkolnictwa wyższego, a także mając na uwadze, że te nierówności częściowo odzwierciedlają się w ogólnym udziale w 7.PR; mając na uwadze, że należy stworzyć mechanizmy równoważące w celu zwiększenia zdolności wszystkich państw członkowskich i wszystkich regionów europejskich w dziedzinie badań naukowych i innowacji;
- I. mając na uwadze, że wspólne ramy strategiczne powinny opierać się na tych samych ogólnych zasadach, co europejska przestrzeń badawcza, wykorzystywać istniejący ogromny niewykorzystany potencjał w zakresie koordynacji 27 krajowych strategii i programów badawczych i ograniczać niepotrzebną fragmentację;
- J. mając na uwadze, że ogromne znaczenie MŚP dla unijnej gospodarki i zatrudnienia nie jest odzwierciedlone w ich możliwościach uczestnictwa w unijnych funduszach na rzecz badań, rozwoju i innowacji; mając na uwadze, że udział MŚP w projektach realizowanych w ramach współpracy z zakresu badań, rozwoju i innowacji powinien kształtować się na poziomie 15 % oraz mając na uwadze, że współpraca z sektorem przemysłu zachęciła do znaczących inwestycji w badania, rozwój i innowacje ze strony sektora przemysłu, uproszczenie i ograniczenie biurokracji są niezbędnymi warunkami do osiągnięcia tego celu i do zwiększenia uczestnictwa całego sektora przemysłowego;
- K. mając na uwadze, że choroby związane z ubóstwem i choroby zaniedbane hamują rozwój gospodarczy, zwłaszcza w krajach rozwijających się; mając na uwadze, że tego rodzaju choroby dotyczą ponad miliarda osób i są przyczyną milionów zgonów rocznie;
- L. mając na uwadze, że 60 % absolwentów uniwersytetów to kobiety, ale większość stanowisk wyższego szczebla na uniwersytetach (tj. stanowisk akademickich doktorów i profesorów) wciąż zajmują mężczyźni;
- M. mając na uwadze, że od czasu powołania Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych (ERBN) w 2007 r. 1 700 projektom przydzielono dotacje z ERBN o łącznej wartości 2,5 mld EUR, oraz że prawie 90 % z nich trafiło do kandydatów płci męskiej;

Wtorek, 27 września 2011 r.

N. mając na uwadze, że kobiety naukowcy wydają się borykać z poważnym problemem „szklanego sufitu”, co oznacza, że udział kobiet naukowców zmniejsza się wraz ze stażem pracy;

O. mając na uwadze, że w systemach edukacji wielu państw członkowskich wciąż dominują stereotypy związane z płcią w takich dziedzinach badawczych, jak nauki ścisłe ⁽¹⁾;

1. z zadowoleniem przyjmuje zieloną księgę Komisji Europejskiej określającą wspólne ramy strategiczne (WRS) dla finansowania unijnego na rzecz badań naukowych i innowacji oraz uważa, że najważniejszym elementem nowych WRS powinno być powiązanie unijnych programów badawczych z programami finansowania, opartych na wspólnotowych strategiach politycznych w dziedzinie badań naukowych i innowacji i programach badawczych państw członkowskich; uważa, że we wspólnych ramach strategicznych powinno się przyjąć zintegrowane podejście, którego celem jest zwiększanie atrakcyjności dostępności dla wszystkich uczestników;

2. uważa, że unijne fundusze i programy na rzecz rozwoju oraz fundusze strukturalne i Fundusz Spójności mają odmienne założenia i dlatego powinny one jako takie zachować odrębny charakter;

3. potwierdza stosunkowo niski udział w 7. programie ramowym niektórych państw członkowskich, jak również utrzymywanie się rozbieżności w zakresie badań naukowych i innowacji między regionami europejskimi, pomimo wysiłków na rzecz zwiększenia zdolności tych państw w dziedzinie badań i rozwoju podejmowanych w ramach funduszy strukturalnych; jest przekonany, że należy wykorzystać potencjał wszystkich regionów w zakresie osiągania doskonałości; w związku z tym uważa, że konieczne jest przyjęcie nowego podejścia w celu udzielenia wsparcia w osiągnięciu doskonałości i inteligentnej specjalizacji regionów państwom członkowskim i regionom o słabszych wynikach;

4. wzywa Komisję do maksymalnej poprawy wszystkich właściwych synergii między wspólnymi ramami strategicznymi, funduszami strukturalnymi, Europejskim Funduszem Rolnym na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich i Europejskim Funduszem Rybackim oraz do opracowania wielofunduszowego podejścia przy jednoczesnym przestrzeganiu ich różnych celów; jest przekonany, że instrumenty na rzecz spójności mogłyby usprawnić rozwój doskonałości i tworzenie zdolności poprzez zapewnianie większej kompatybilności ze strategiami w dziedzinie badań naukowych i innowacji na szczeblu regionalnym; jest przekonany, że pozwoli to na stworzenie „schodów do doskonałości”, które umożliwią tym regionom pełny udział we wspólnych ramach strategicznych, oparty na jakości i doskonałości;

5. proponuje, aby to nowe podejście zawierało finansowanie działań mających na celu: modernizowanie uniwersytetów, zakup aparatury naukowej, lokalny transfer technologii, wspieranie przedsiębiorstw rozpoczynających działanie i przedsiębiorstw odpryskowych, rozpowszechnianie wyników projektów w dziedzinie badań, rozwoju i innowacji, zwiększanie możliwości programów w zakresie transnarodowego szkolenia badaczy, tworzenie najnowocześniejszych centrów badawczych, tworzenie sieci doskonałości i klastrów lub poddane ocenie środowiska naukowego wspólne transregionalne działania w dziedzinie badań, rozwoju i innowacji; uważa, że niektóre działania wspierające 7. program ramowy odniosły sukces w budowaniu powiązań i powinny zostać zachowane we wspólnych ramach strategicznych;

6. wzywa państwa członkowskie do rozważenia finansowania ERBN, akcji Marie Curie lub wspólnych wniosków dotyczących projektów, które spełniają kryteria doskonałości, ale nie mogą być finansowane z uwagi na brak funduszy UE;

7. podkreśla znaczenie zachowania odpowiednich instrumentów wspierania rozwijania instytucjonalnych zdolności regionów w odniesieniu do polityki w dziedzinie badań naukowych i innowacji, ponieważ szczebel regionalny jest strategicznym elementem umożliwiającym skuteczne integrowanie środków pochodzących z PR ze środkami pochodzącymi z funduszy strukturalnych, również ze względu na silne powiązania z lokalnymi przedsiębiorstwami, usługami oraz centrami badawczymi i szkoleniowymi;

8. apeluje, by w związku z przyszłym ukierunkowaniem polityki spójności na strategię Europa 2020 priorytet „Innowacje” był wiążący dla regionów objętych celem 1 i celem 2, oraz aby priorytet ten znalazł odzwierciedlenie w przyznawanych na wszystkich szczeblach środkach finansowych;

⁽¹⁾ Zob. rezolucja Parlamentu Europejskiego dnia 21 maja 2008 r. w sprawie kobiet i nauki, ust. 2 (Dz.U. C 279 E z 19.11.2009, s. 40).

Wtorek, 27 września 2011 r.

9. uważa, że władze lokalne i regionalne należy zachęcać do innowacji, szczególnie poprzez kontynuowanie i rozszerzanie inicjatyw takich jak „regiony wiedzy”, „żywe laboratoria” i „inteligentne miasta”, promujących wymiar terytorialny badań i rozwoju;

10. zwraca uwagę na znaczenie utrzymania konwergencji strategii politycznych oraz zwraca się do Komisji o określenie „schodów do doskonałości” dla tych państw członkowskich i regionów, które są bardziej wrażliwe pod względem gospodarczym i społecznym i niedostatecznie reprezentowane w PR biorąc pod uwagę ich odnośne zalety i zgodnie ze skutecznymi i jasnymi kryteriami, w celu znacznego zwiększenia ich kapitału ludzkiego oraz zdolności w zakresie badań;

11. jest zdania, że ogłoszenie konkursu na tworzenie najnowocześniejszych centrów badawczych w regionach w niekorzystnym położeniu jest odpowiednim instrumentem rozwoju europejskiej przestrzeni badawczej; uważa, że udzielanie pomocy w formie konkursu zwiększa dynamikę i kreatywność, co nawet w słabszych strukturalnie regionach może prowadzić do pomyślnego tworzenia ośrodków badawczych i technologicznych zapewniających przyszłościowe miejsca pracy; uważa, że kandydatami do konkursu powinny być zespoły składające się z jednego uznanego na arenie międzynarodowej instytutu badawczego i z jednego regionu w niekorzystnym położeniu oraz że podejścia naukowe, stanowiące podstawę dla wniosków założycielskich, powinny być oceniane zgodnie z zasadą doskonałości; uważa jednocześnie, że regiony te powinny być zobowiązane do opracowania realnego ogólnego podejścia dotyczącego budowania infrastruktury otwartej na badania naukowe i innowacje, np. za pomocą funduszy strukturalnych i poprzez tworzenie odpowiednich ram;

12. zaleca, aby Komisja przeanalizowała możliwość stworzenia ogólnoeuropejskiego wspólnego funduszu finansowanego z funduszy strukturalnych w celu wspierania prowadzenia wspólnych europejskich badań naukowych;

13. jest przekonany, że wiarygodność programu ramowego opiera się na jakości naukowej i w związku z tym uważa doskonałość za główne kryterium przy finansowaniu badań; przypomina, że natura doskonałości jest zróżnicowana i zależy od typu uczestnika lub od samego charakteru projektu badawczo-innowacyjnego (kryterium doskonałości w przypadku placówki badawczej jest inne niż w przypadku indywidualnego badacza lub MŚP, a projekty z zakresu badań podstawowych również podlegają innemu kryterium niż projekty z zakresu badań stosowanych); podkreśla, że rozwój techniczny, innowacje, projekty pilotażowe i budowanie rynku powinny być w stosownych przypadkach uważane za główne kryteria dla badań przemysłowych i stosowanych;

14. wzywa do poprawy koordynacji i synergii między lokalnymi, regionalnymi, krajowymi i europejskimi transgranicznymi strategiami w dziedzinie badań i innowacji, z uwzględnieniem specyfiki różnych sytuacji oraz przy jednoczesnym zwiększaniu możliwości wzajemnego uzupełniania się strategii i podejmowania współpracy w tym zakresie; uważa, że dostęp do informacji i najlepszych praktyk oraz udostępnianie ich, wzmoczenie wspólnych wysiłków w dziedzinie programowania, proste, elastyczne zasady i instrumenty oraz w stosownych przypadkach konwergencja tych ostatnich mają kluczowe znaczenie dla zwiększenia skuteczności finansowania a ewentualnie także współfinansowania;

15. jest przekonany, że obowiązkiem Europy jest wykorzystanie jej ogromnego potencjału w zakresie badań naukowych, technologii i innowacji oraz przyczynienie się do opracowania sposobów sprostania globalnym wyzwaniom społecznym związanym:

- ze zmianami demograficznymi, takimi jak starzejące się społeczeństwo w Europie, w tym z chorobami związanymi z wiekiem, z polityką rodzinną, ze zwiększającą się liczbą ludności na świecie, z chorobami zaniechywanymi, żywieniem i bezpieczeństwem żywnościowym, urbanizacją, mobilnością, spójnością społeczną i migracją,
- z przejściem na zrównoważone gospodarowanie zasobami rzadkimi, w tym zasobami wodnymi, użytkowaniem gruntów i glebą, łagodzeniem skutków zmiany klimatu, zachowaniem różnorodności biologicznej, ekosystemami morskimi i leśnymi, odnawialnymi źródłami energii, efektywnością i bezpieczeństwem energetycznym oraz surowcami kluczowymi i innymi biologicznymi i fizycznymi zasobami naturalnymi;

Wtorek, 27 września 2011 r.

— ze stworzeniem solidnej, stabilnej i odpowiedniej podstawy gospodarczej, w tym z ożywieniem gospodarczym, poprawą kształcenia i szkolenia i rozszerzeniem wiedzy podstawowej i stosowanej we wszystkich dyscyplinach od nauk społecznych i humanistycznych, przez takie dyscypliny jak nauki biologiczne i medyczne oraz badania w zakresie bezpieczeństwa cywilnego obywateli i infrastruktury, do sektora najważniejszych technologii, w celu przyspieszenia wzrostu gospodarczego w UE i zwiększenia zatrudnienia;

jest przekonany, że wspólne ramy strategiczne powinny być ukierunkowane na stawienie czoła wyżej wymienionym wyzwaniom społecznym w kompleksowy sposób, za pomocą zrównoważonego zestawu instrumentów obejmujących całe spektrum działań zakresie kształcenia i szkolenia, badań i innowacji;

16. przypomina znaczenie zapewnienia ciągłości funkcjonowania skutecznych instrumentów między PR i wspólnymi ramami strategicznymi, w szczególności programów współpracy; zwraca się do Komisji o dokonanie we właściwym terminie oceny skuteczności istniejących instrumentów pod względem realizacji konkretnych celów politycznych oraz o dostosowanie instrumentów, w przypadku których nie można jasno wykazać skuteczności lub ich wyjątkowego wkładu;

17. wzywa do przeprowadzenia niezależnego audytu, np. przez Europejski Trybunał Obrachunkowy, przy współpracy z krajowymi trybunałami obrachunkowymi, dotyczącego skuteczności wydatków publicznych na badania naukowe realizowane przez państwa członkowskie, UE i władze lokalne;

18. wzywa Komisję do zwiększenia widoczności wartości dodanej UE w obszarze badań naukowych i innowacji;

19. wzywa do podejmowania wspólnych publicznych i prywatnych działań na szczeblu europejskim i krajowym, aby osiągnąć europejski cel, przewidujący przeznaczanie 3 % produktu krajowego brutto (PKB) na badania naukowe i rozwój; wzywa instytucje UE i państwa członkowskie UE do niezwłocznego opracowania konkretnego planu działania na rzecz realizacji tego celu;

20. podkreśla, że należy podjąć wysiłki w celu jak najlepszego dostosowania wydatków w ramach wspólnych ram strategicznych do nadrzędnych celów politycznych określonych w strategii „Europa 2020”; apeluje o wyraźną koordynację z nowymi inicjatywami, takimi jak Unia innowacji i inne istotne inicjatywy przewodnie;

21. przypomina, że przyszłe fundusze na rzecz badań naukowych i innowacji powinny umożliwić urzeczywistnienie europejskiej przestrzeni badawczej poprzez stworzenie większej synergii i lepszej współpracy między różnymi strategiami w dziedzinie badań, rozwoju i innowacji; i programami finansowania na szczeblu UE, państw członkowskich i władz lokalnych;

W kierunku nowych wspólnych ram strategicznych (WRS)

22. podkreśla, że wspólne ramy strategiczne powinny opierać się na koncepcji odpowiedniej organizacji odmiennych pod względem charakteru i skali projektów w dziedzinie badań, rozwoju i innowacji, a także licznych i różnorodnych programów finansowania, w celu zapewnienia spójności, szerokiej reprezentatywności, wzajemnego powiązania, uproszczenia i komplementarności oraz określenia „drogi do doskonałości”;

23. zauważa, że zapewnienie wszystkim badaczom udziału w projektach WRS wymaga uwzględnienia w przepisach administracyjnych, które obejmują postępowanie o udzielenie zamówienia, różnorodnych przepisów krajowych dotyczących zatrudnienia w placówkach akademickich i ośrodkach badawczych; podkreśla w szczególności, że mechanizm współfinansowania nie powinien działać ze szkodą dla placówek akademickich i instytucji badawczych i że placówki akademickie pod żadnym pozorem nie powinny znaleźć się w niekorzystnej sytuacji w porównaniu z innymi podmiotami;

24. wzywa Komisję do stworzenia prostego i łatwo dostępnego systemu mającego na celu przyspieszenie wprowadzania innowacji, inwestowanie w projekty z zakresu badań, rozwoju i innowacji na rzecz zwalczania największych wyzwań społecznych i przyjęcie prawdziwie całościowego podejścia poprzez koncentrowanie się na różnych kluczowych etapach łańcucha wartości (od dostawy materiałów do produktu przeznaczony dla użytkownika końcowego);

Wtorek, 27 września 2011 r.

25. wyraża przekonanie, że różnorakie zadania wymagają w ramach WRS osobnego, choć ściśle powiązanego i opartego na współpracy z innymi zadaniami podejścia: Europejski Instytut Innowacji i Technologii (EIT) powinien działać przede wszystkim jako sieć wspólnot wiedzy i innowacji (WWiI); elementy programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji (CIP) związane z innowacjami powinny koncentrować się na swojej sile, którą jest wspieranie innowacyjnych MŚP; kolejny PR powinien obejmować całokształt badań; fundusze strukturalne/spójności powinny być wykorzystywane w ściślejszej współpracy i w bardziej ukierunkowany sposób, ale z zachowaniem odrębności; jest zdania, że wspólne projekty w dalszym ciągu powinny stanowić podstawę WRS;

26. podkreśla potrzebę zwiększenia elastyczności wspólnych ram strategicznych nie tylko po to, by środki mogły być przenoszone między poszczególnymi rozdziałami i pozycjami, lecz również by WRS były na tyle elastyczne, aby umożliwiały przydzielanie środków na sprostanie najważniejszym wyzwaniom społecznym, które pojawiają się w trakcie okresu budżetowego;

27. apeluje o wyraźne zdefiniowanie ogólnego systemu finansowania oraz o silniejsze włączenie badań naukowych, edukacji i innowacji; w związku z faktem, że polityka w dziedzinie badań, rozwoju i innowacji tworzy europejską wartość dodaną i aby zrealizować cele strategii „Europa 2020”, apeluje o dwukrotne zwiększenie do 2014 r. w nowym okresie finansowania budżetu unijnych programów na rzecz badań i innowacji (z wyłączeniem budżetu przeznaczanego na badania, rozwój i innowacje w ramach funduszy strukturalnych i EBI), które będzie właściwą odpowiedzią na obecny kryzys gospodarczy oraz sposobem na sprostanie ogromnym wspólnym wyzwaniom; jest przekonany, że zwiększenie publicznego budżetu powinno mieć na celu zapewnienie większych korzyści społecznych i poprawę konkurencyjności; ponownie podkreśla potrzebę wzmocnienia i rozwinięcia przyjaznej dla badań, rozwoju i innowacji roli wszystkich instrumentów UE, w tym poprzez ściślejszą współpracę z EBI i poprzez uproszczenie procedur dostępu do finansowania; proponuje zatem wprowadzenie nowego modelu organizacyjnego opartego na trzech różnych poziomach finansowania oraz mającego na celu stabilność i konwergencję;

Poziom I: Rozwijanie zdolności i infrastruktury

28. Ten poziom powinien obejmować unijne fundusze związane z tworzeniem infrastruktury (a w ujęciu ogólnym również struktury instytucjonalnej) oraz rozwijaniem zdolności;

29. program finansowania na tym poziomie obejmuje część środków PR związanych z programem na rzecz wzmocnienia zdolności i inicjatywami Marie Curie, części składowe unijnego finansowania inwestycji w infrastrukturę badawczą i projektów, dostęp do pożyczek EBI (dotyczy projektów o wartości powyżej 50 mln euro i mechanizmu finansowania opartego na podziale ryzyka), granty związane z wyżej wymienionymi częściami składowymi PR oraz współpracę z funduszami strukturalnymi w zakresie infrastruktury;

30. wzywa do wzmocnienia roli Wspólnego Centrum Badawczego jako wewnętrznego dostawcy analiz naukowych i gospodarczych dla polityki na rzecz rozwoju zgodnie ze strategią „Europa 2020”;

31. podkreśla, że przyszłe europejskie projekty inwestycyjne na dużą skalę, takie jak ITER, Galileo i GMES (Globalny monitoring środowiska i bezpieczeństwa), powinny być finansowane poza PR, za pomocą tworzenia dla takich projektów indywidualnych pozycji w budżecie w celu zapewnienia przejrzystej i niezawodnej struktury finansowania, przy jednoczesnym kontrolowaniu i ograniczaniu ich skłonności do przekraczania zakładanych kosztów; proponuje, by projekty te były częściowo finansowane w drodze emisji obligacji projektowych przez EBI;

32. wskazuje na zasadniczą rolę infrastruktury badawczej na dużą skalę dla rozwoju europejskiej przestrzeni badawczej i wzywa do zwiększenia ogólnego poziomu dostępnych na infrastrukturę badawczą funduszy UE, szczególnie w przypadkach, gdzie występuje największa możliwość wytworzenia wartości dodanej na szczeblu europejskim, do przedłużenia okresu finansowania również na okres po fazie przygotowawczej i do zagwarantowania otwartego i opartego na doskonałości dostępu do funduszy;

Wtorek, 27 września 2011 r.

Poziom II: Badania, potencjał, współpraca i konsolidacja

33. Ten poziom powinien obejmować ogólne badania, zarówno podstawowe, jak i stosowane, oraz nauki społeczne i humanistyczne; uczestnikami koordynującymi są głównie uniwersytety i ośrodki/institute badawcze; sektor przemysłowy, szczególnie MŚP, oraz innowacyjne organizacje nienastawione na zysk powinny być zachęcane do udziału i do współpracy z uniwersytetami i publicznymi centrami badawczymi oraz w odpowiednich przypadkach do działania w charakterze koordynatorów projektów; poziom ten stanowi największą część PR i powinien być ukierunkowany na rozwijanie solidnej podstawy naukowej w badaniach podstawowych i stosowanych, które są niezbędne do pobudzenia innowacji;

34. w tym przypadku kluczowymi terminami są oryginalność i znaczenie pomysłu, jakość, potencjał w zakresie osiągnięcia doskonałości naukowej i wartość dodana projektów, w tym badania wysokiego ryzyka i projekty dotyczące „innowacji nietechnologicznych i innowacji społecznych”; plan biznesowy i potencjał rynkowy są pozytywnymi czynnikami i muszą zostać uwzględnione, nie stanowią one jednak niezbędnych warunków przyjęcia;

35. program finansowania na tym poziomie wchodzi w zakres systemu grantów PR UE oraz współpracy z funduszami strukturalnymi w zakresie badań, rozwoju i innowacji; korzystne byłoby osiągnięcie synergii tych dwóch źródeł finansowania i uproszczenie wzajemnych relacji między projektami finansowanymi przez UE i zewnętrzne organy finansujące; granty powinny przede wszystkim być udzielane publicznym i prywatnym instytutom badawczym i innowacyjnym MŚP;

36. wzywa do stworzenia bardziej elastycznego systemu finansowania mającego na celu zwiększenie atrakcyjności współpracy dla MŚP, w ramach którego MŚP mogłyby, w przypadkach, gdy jest to możliwe, przystępować do projektów współpracy w trakcie ich realizacji i w tym celu dla danego projektu powinno się udostępnić otwartą pozycję w budżecie; jest przekonany, że w ten sposób MŚP mogą wyraźniej dostrzegać istniejące możliwości, ponieważ skraca się czas od przystąpienia do projektu do osiągnięcia rezultatów rynkowych;

37. przypomina, że Europejska Rada ds. Badań Naukowych (ERBN) odniosła sukces w promowaniu doskonałości naukowej i okazała się wzmocniającym elementem europejskiej przestrzeni badawczej; apeluje do Komisji o dalszą poprawę struktur i mechanizmów europejskiej przestrzeni badawczej oraz o danie impulsu instrumentom, jakimi dysponuje; podkreśla konieczność znacznego zwiększenia środków w budżecie przeznaczanych na granty dla młodych badaczy, badaczy płci żeńskiej oraz badaczy z innowacyjnych MŚP (zarówno dla grup badaczy jak i dla osób indywidualnych), oraz wzmocnienia działań i inicjatyw Marie Curie, co przyczyni się do zwiększenia mobilności (poprzez wprowadzenie piątej wolności – wolnego przepływu wiedzy), bogatszego przebiegu kariery zawodowej i lepszej współpracy między placówkami akademickimi, publicznymi instytucjami badawczymi i przemysłem, a także zwiększy dostęp do głównej infrastruktury badawczej; zwraca się do sektora przemysłowego o większe zaangażowanie w doktorskie i habilitacyjne programy badawcze; apeluje o wdrożenie niezbędnych środków w celu zagwarantowania odpowiednich warunków pracy naukowców w UE, co pozwoli na zwiększenie międzynarodowej atrakcyjności Europy dla badaczy, zapobiegnie wyjazdom najlepszych specjalistów i urzeczywistni doskonałość w Europie;

38. podkreśla, że należy przyznać pierwszeństwo mobilności badaczy w Europie i wzywa do wzmocnienia środków (takich jak przenoszenie uprawnień emerytalnych i świadczeń w ramach zabezpieczenia społecznego, wzajemne uznawanie kwalifikacji zawodowych, środki na rzecz pogodzenia życia rodzinnego i zawodowego i przyznawanie voucherów badawczych naukowcom przenoszącym się do innego państwa) które będą sprzyjały mobilności europejskich badaczy, pomogą w ograniczaniu „drenażu mózgow” i zwiększą atrakcyjność kariery naukowej w UE; wzywa do wprowadzenia w grantach ERBN, w stosownych przypadkach, części składowej opartej na mobilności; apeluje do Komisji i państw członkowskich o zwiększenie wysiłku na rzecz ułatwienia szybkiego i wzajemnego uznawania akademickich programów nauczania;

39. uważa, że istnieje dalszy potencjał, by rozszerzyć zakres koncepcji ERBN do wspólnych i międzydyscyplinarnych projektów badawczych, o ile utrzymany zostanie charakter oddolny, a głównym kryterium selekcji pozostanie doskonałość naukowa;

Wtorek, 27 września 2011 r.

40. z zadowoleniem przyjmuje stały postęp w kierunku bardziej zrównoważonego uczestnictwa kobiet i mężczyzn w programie ramowym; zgadza się, że środki mające na celu zwiększenie udziału kobiet należy wzmocnić w trakcie cykli życia projektów oraz że Komisja powinna wzmocnić swoje podejście do wspierania kobiet naukowców oraz pobudzić państwa członkowskie do zajęcia się różnicami w traktowaniu kobiet i mężczyzn, ze szczególnym uwzględnieniem pokonywania przeszkód właściwych dla płci; podkreśla, że należy wdrożyć cel dotyczący zapewnienia 40 % udziału kobiet w komitetach ds. programów i komitetach doradczych; zwraca się do Komisji, aby wspólnie z Europejskim Instytutem ds. Równości Kobiet i Mężczyzn opracowała plan działania na rzecz równości płci zawierający wskaźniki i cele dotyczące płci oraz do monitorowania jego wdrożenia;

41. w ramach uwzględnienia aspektu płci podkreśla potrzebę umożliwienia naukowcom na wszystkich szczeblach odroczenia rozpoczęcia badań w ramach dotacji lub zawieszenia ich z powodu urlopu macierzyńskiego, ojcowskiego lub rodzicielskiego w przypadku tych projektów, w których jest to możliwe, oraz przedłużenia ważności umowy o przyznanie dotacji z tych samych powodów w przypadku projektów, w których termin realizacji nie jest najważniejszy; wzywa państwa członkowskie do stworzenia naukowcom takich możliwości;

42. podkreśla, że pełne wdrożenie europejskiej przestrzeni badawczej wymaga przyjęcia środków legislacyjnych, które umożliwią wszystkim podmiotom w UE uczestnictwo w programach krajowych, a także zapewnią wszystkim udział w otwartych zaproszeniach do składania ofert organizowanych przez poszczególne państwa oraz zagwarantują podjęcie działań na rzecz ujednolicenia zasad, procedur, umów i kryteriów oceny;

Poziom III: Rynek i innowacje w dążeniu do osiągnięcia wspólnych celów

43. Ten poziom powinien obejmować rozwijanie i wspieranie wykorzystania rynkowego innowacyjnych produktów i usług oraz generowanie korzyści społecznych; w rozwoju nowatorskich produktów, usług i procesów w tym przypadku zasadniczą rolę odgrywa sektor przemysłowy, a zwłaszcza innowacyjne MŚP;

44. mając na uwadze konieczność zachęcania młodzieży do uczestnictwa w działaniach w zakresie badań i innowacji oraz wspierania młodych przedsiębiorców, którzy wnoszą wkład w działania w zakresie badań, rozwoju i innowacji, a także wykorzystują rezultaty w celu poprawy rozwoju społeczno-gospodarczego swoich społeczności lokalnych i regionalnych, apeluje do Komisji i państw członkowskich o kontynuowanie programu Erasmus dla młodych przedsiębiorców, również w kontekście przyszłych wieloletnich ram finansowych, oraz o zwiększenie środków przeznaczanych na ten program;

45. przyznaje, że szczególną uwagę należy zwrócić na zaangażowanie MŚP, ażeby umożliwić wykorzystanie pojawiających się nowych pomysłów i możliwości w sposób elastyczny i efektywny, co otworzy nowe drogi dla innowacji; podkreśla, że sektorowa definicja MŚP jest nieodzownym warunkiem ich pomyslnego uczestnictwa we wspólnych ramach strategicznych; zauważa, że powodzenie działań w zakresie innowacji zależy również od umiejętności i doświadczenia personelu zarządzającego;

46. podkreśla potrzebę poprawy dostępu MŚP na poziomie lokalnym i europejskim do usług związanych z badaniami i innowacją; uważa, że dzięki pomyślnie realizowanym programom, takim jak Eurostars, zostało zdobyte duże doświadczenie na temat zaspokajania potrzeb innowacyjnych przedsiębiorstw i że takie programy powinny zatem być wzmocniane; wzywa do podjęcia wysiłków na wszystkich szczeblach celem wprowadzania innowacyjnych rozwiązań odpowiadających wymogom sektora publicznego, poprzez angażowanie małych przedsiębiorstw w konkursy na pomysły kończące się zawarciem krótkoterminowych umów rozwojowych;

47. program finansowania na tym poziomie wchodzi w zakres finansowania UE zapewnianego przez Europejski Instytut Innowacji i Technologii (EIT), finansowania związanego z programem ramowym na rzecz konkurencyjności i innowacji (CIP), obejmując dostęp do większych możliwości kredytowych oferowanych przez EFI, specjalnych pożyczek z EBI (dotyczy głównie projektów o wartości mniejszej niż 50 mln euro), a także współpracę z funduszami strukturalnymi w zakresie przedsiębiorczości; w finansowaniu europejskiej polityki w dziedzinie innowacji istnieje jednak brakujące ogniwo: odpowiednie instrumenty finansowania, które odpowiadają specyfice MŚP; uważa, że europejska przestrzeń badawcza odniosłaby wiele korzyści dzięki utworzeniu, po należytych uwzględnieniu oceny skutków, programu UE na rzecz MŚP, który mógłby być wyspecjalizowanym oddziałem EBI w pełni zorientowanym na projekty innowacyjne MŚP;

Wtorek, 27 września 2011 r.

48. przypomina, że Europejski Instytut Innowacji i Technologii okazał się pomyslnym i wzmacniającym elementem europejskiej przestrzeni badawczej; podkreśla potrzebę zawężenia ukierunkowania WWiI, a w związku z tym istnienia bardziej skoncentrowanej sieci o mniejszym budżecie, co umożliwi również udział większej liczby MŚP z uwagi na niższe roczne koszty uczestnictwa; jest przekonany, że te mniejsze WWiI mogą stanowić w UE punkt centralny, będący forum dla naukowców z całej UE, zapewniający jej większe możliwości konkurencyjności na rynku globalnym;

49. uważa, że aby zwiększyć udział MSP w programach, że należy rozważyć pewne instrumenty finansowania i działania:

- udzielanie pożyczek uprzywilejowanych podlegających zwrotowi w przypadku odniesienia sukcesu, z wyłączeniem kosztów administracyjnych;
- wysiłki w celu zapewnienia MŚP (zwłaszcza w fazie załączkowej i fazie rozruchu) kompleksowego finansowania, które będzie obejmowało cały cykl innowacyjny, w tym dostęp do usług i doradztwa w zakresie badań i rozwoju;
- stosowanie mechanizmu finansowania opartego na podziale ryzyka w taki sposób, by mniejsze środki finansowe mogły być przyznawane przez pośredników krajowych;
- ułatwienie dostępu do kapitału wysokiego ryzyka;
- większy udział MŚP w określaniu programów badawczych;

50. wzywa do przetestowania nowych i innowacyjnych metod finansowania, takich jak europejskie obligacje na finansowanie projektów i kupony innowacyjności UE, co pozwoli przedsiębiorstwom wydawać wspomniane środki bezpośrednio w akredytowanych centrach badawczych; takie kupony nie powinny być objęte sprawozdawczością dotyczącą kosztów, gdyż ich wykorzystanie podlegałoby certyfikacji przez ośrodki, w których kupony te byłyby realizowane; centra akredytacji mogłyby zostać utworzone na zasadzie centrów krajowych lub regionalnych i podlegać zatwierdzeniu przez organ europejski, na przykład Wspólne Centrum Badawcze; uważa, że wkład Wspólnego Centrum Badawczego w innowacje w ramach programu ramowego powinien obejmować pogłębioną współpracę z sektorem przemysłowym;

51. z zadowoleniem przyjmuje unijną inicjatywę na rzecz innowacyjnych badań prowadzonych przez małe przedsiębiorstwa, która ma na celu zidentyfikowanie wyzwań technologicznych w sektorze publicznym i finansowanie projektów na rzecz badań i rozwoju, aby opracować nowe rozwiązania zarówno dawnych, jak i nowo pojawiających się problemów;

*

* *

52. zwraca uwagę, że nie wszystkie innowacje opierają się na badaniach i nie wszystkie badania mają na celu innowacje; uważa zatem, że proponowana reorganizacja powinna obejmować całe spektrum działań związanych z innowacją, od stworzenia koncepcji aż po wprowadzenie jej na rynek, a także uwzględniać innowacje nietechnologiczne, ekoinnowacje i innowacje społeczne; uważa, że powinna ona obejmować promowanie praktyk innowacyjnych (takich jak innowacyjne i przedkomercyjne zamówienia publiczne, nagrody motywacyjne, strategie dotyczące praw własności intelektualnej i wiodące inicjatywy rynkowe) oraz ułatwianie ich upowszechniania; przypomina, że podczas stawiania czoła wyzwaniom i określania priorytetowych obszarów WRS pod uwagę należy brać normalizację, ale że nie powinno to stanowić nowego oddzielnego instrumentu lub działania;

53. zauważa, że dotychczasowe osiągnięcia programu CIP wskazują na duże znaczenie jego kontynuowania i rozszerzenia, w szczególności w celu wspierania innowacyjnych MŚP, będących siłą napędową europejskiej gospodarki;

Wtorek, 27 września 2011 r.

54. podkreśla jednak, że niektóre instrumenty programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji (CIP) mogłyby stać się naturalnym przedłużeniem przyszłego programu ramowego, zapewniając ciągłość europejskim projektom badawczym i innowacyjnym; uważa, że technologia rozwijana w ramach projektów programu ramowego mogłaby zostać objęta projektami innowacyjnymi, które:

- upowszechniałyby jej wykorzystanie w różnych branżach sektora przemysłu i usług,
- znajdowałyby kolejne, dodatkowe zastosowania w dziedzinach powiązanych lub komplementarnych;

55. przypomina, że wysoce konkurencyjny charakter badań, prac naukowych, technologicznych i innowacyjnych oraz ciągłe tworzenie zdolności w zakresie badań naukowych i innowacji na szczeblu lokalnym uzależnione są od istnienia w pewnym stopniu powielania i rozdrobnienia, bez których funkcjonowanie wspólnych badań zostałyby osłabione;

56. podkreśla, że skuteczniejsze przyciąganie inwestycji prywatnych i zapewnienie efektywniejszego wkładu prac badawczo-rozwojowych w zwiększanie konkurencyjności Europy wymaga podjęcia odpowiednich działań w programie ramowym celem określenia stabilnych i skutecznych ram regulacyjnych w zakresie ochrony praw własności intelektualnej na wczesnym etapie procesu badań;

57. stanowczo zachęca do wdrażania programów szkoleniowych dla wszystkich potencjalnych uczestników, zwłaszcza w zakresie stosowania zasad zarządzania, a także zwraca się do Komisji o opracowanie kryteriów wyboru i oceny projektów szkoleniowych z jednoczesnym uwzględnieniem m. in. „schodów do doskonałości”; ponagla Komisję, by w ramach proaktywnego podejścia pomogła organom publicznym, zwłaszcza tym z państw członkowskich o niskim stopniu reprezentacji, w usprawnieniu ich systemu zarządzania poprzez przeprowadzanie ocen i wydawanie zaleceń służących poprawie jakości składanych przez nich ich wniosków o dofinansowanie i lepszemu zarządzaniu projektami;

58. przypomina, że uproszczenie zarządzania unijnymi funduszami na badania naukowe wymaga skoku jakościowego; jest przekonany, że kluczowym elementem uproszczenia jest zmiana obecnego podejścia opartego na kontroli na podejście oparte na większym zaufaniu i tolerancji w zakresie podejmowania ryzyka, które jest szczególnie korzystne dla MŚP; wzywa do wdrożenia wszystkich środków w zakresie upraszczania określonych w nowych wspólnych ramach strategicznych, takich jak większy margines tolerowanego ryzyka błędu, powszechna akceptacja zwyczajowych praktyk rachunkowych, stosowanie kwot ryczałtowych i stałych stawek zryczałtowanych (na zasadzie dobrowolności), uproszczenie procedur składania wniosków i zawierania umów oraz przepisów w zakresie finansowania wstępnego i kwalifikowalności kosztów, znaczne ograniczenie wymogów w zakresie sprawozdawczości finansowej i naukowej, skrócenie czasu zawierania umów do maksymalnie 6 miesięcy, znacznego ograniczenia czasu przyznawania i wypłaty grantów i większa swoboda dla uczestników w zakresie organizacji projektów, zarządzania nimi i wyboru partnerów;

59. wyraża przekonanie, że uproszczenie powinno prowadzić do rzadszego łączenia metod kalkulacji stawek grantów i kosztów pośrednich w programach finansowania, nie powinno jednak znosić istniejącego zróżnicowania między placówkami akademickimi, organizacjami badawczymi i przemysłem;

60. zaleca opracowanie niewielkiego zbioru wspólnych i łatwych do zinterpretowania zasad (administracyjnych, finansowych i organizacyjnych), które miałyby zastosowanie do wszystkich programów i instrumentów europejskich w dziedzinie badań, rozwoju i innowacji;

61. wzywa Komisję i państwa członkowskie do ułatwienia dostępu do europejskich programów badawczych, np. poprzez utworzenie jednego punktu kontaktowego, wprowadzenie zasady „jeden projekt – jeden dokument” lub stworzenie forum wymiany najlepszych praktyk; w związku z tym przypomina o potrzebie istnienia łatwo dostępnego „pojedynczego punktu kontaktowego” udzielającego porad i wsparcia finansowego potencjalnym uczestnikom; krytycznie odnosi się do obecnego braku przejrzystości i informacji dotyczących przyszłych zaproszeń do składania wniosków w sprawie projektów badawczych, który prowadzi to do tego, że badacze i instytuty nie są w stanie odpowiednio się przygotować i w związku z tym ich uczestnictwo jest utrudnione;

Wtorek, 27 września 2011 r.

62. wskazuje, że spójna polityka na rzecz utworzenia europejskiego społeczeństwa opartego na wiedzy wymaga wzmocnienia powiązań między szkolnictwem, badaniami i innowacjami; podkreśla, że wspólne ramy strategiczne powinny odnosić się do całego łańcucha wiedzy i włączyć go, np. poprzez rozwój infrastruktury, normalizację, programy szkoleniowe i środki wsparcia kluczowych technologii; zachęca do podejmowania wszelkich form współpracy między placówkami akademickimi, przedsiębiorstwami i instytucjami badawczymi i wyraża przekonanie, że umiejętności i transfer technologii są kluczowym elementem; apeluje o zapewnienie praktycznych instrumentów sprzyjających transferowi technologii z zastosowań naukowych do zastosowań przemysłowych, zarówno w sektorze usług, jak i produkcyjnym;

63. apeluje o większe zaangażowanie na szczeblu międzyrządowym w ramach inicjatyw w zakresie wspólnego planowania, które pozwoliłyby na zacieśnienie współpracy w dziedzinie badań, rozwoju i innowacji w całej Europie;

64. podkreślając znaczenie wspólnych inicjatyw technologicznych i europejskich platform technologicznych zaleca określenie dla wszystkich partnerstw publiczno-prywatnych specjalnych wspólnych ram zawierających przejrzyste, uproszczone i powszechnie obowiązujące warunki z wyraźnym podziałem na sektor prywatny i publiczny; podkreśla konieczność podejmowania efektywnych działań w celu zwiększenia przejrzystości takich instrumentów oraz zapewnienia większego dostępu do nich MŚP i publicznemu sektorowi badawczemu; zwraca się do Komisji o przeprowadzenie dogłębnej analizy poziomu zaawansowania wpływu i znaczenia różnych form obecnie funkcjonujących partnerstw publiczno-prywatnych, która powinna poprzedzać konsolidację lub utworzenie dodatkowych partnerstw celem poprawienia zarządzania partnerstwami i zapewnienia większego zaangażowania większej liczby różnorodnych podmiotów zarówno w celu określenia programu badań, jak i zapewnienia dostępu nowym podmiotom; wyraża również przekonanie, że instrumenty te powinny być wyraźnie ukierunkowane na priorytetowe cele publiczne (dokonując oceny wyników w kontekście społecznym i z punktu widzenia trwałości) i pozyskiwać realne inwestycje prywatne;

65. podkreśla, że wspólne ramy strategiczne powinny być atrakcyjnym mechanizmem finansowania dla podmiotów sektora prywatnego i publicznego (w tym również dla organizacji pozarządowych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego); uważa, że wszyscy uczestnicy kluczowych projektów w dziedzinie badań, rozwoju i innowacji powinni odgrywać rolę w dyskusji dotyczącej określenia priorytetów i mieć dostęp do infrastruktury badawczej;

Wytyczne dotyczące kolejnego programu ramowego

66. pozytywnie ocenia przechodzenie do podejścia opartego na nauce oraz apeluje o przyjęcie na wszystkich etapach systemu finansowania postawy opartej na zaufaniu względem badaczy i na większej tolerancji ryzyka względem uczestników, w tym na waloryzacji nauki i innowacjach; wzywa do przyjęcia odpowiedniego modelu finansowania w odniesieniu do akademickich badań naukowych w kolejnym programie ramowym;

67. uważa, że nie należy ograniczać WRS jedynie do innowacji wynikających z badań lub opartych na technologii, ale że WRS powinny wspierać różne źródła innowacji; zauważa, że wiele przedsiębiorstw – zwłaszcza MŚP – korzysta z innych źródeł innowacji, takich jak klienci, rynki, użytkownicy, a zwłaszcza pracownicy, oraz że taka forma innowacji ma często bardziej praktyczny charakter i koncentruje się na rozwiązaniu konkretnych problematycznych kwestii związanych z procesami, usługami lub produktami, jako że przedstawiane rozwiązania są często wynikiem przemyśleń pracowników, którzy znajdują się najbliżej procesu produkcyjnego, rynków i klientów;; uważa w związku z tym, że UE powinna wzmocnić innowacje zorientowane na rozwiązania praktyczne i stymulowane przez pracowników;

68. wzywa Komisję do zapewnienia przeglądu kosztów ogólnych w ramach inicjatywy Horyzont 2020 wzywa zatem Komisję do dokonania analizy procentowego udziału kosztów ogólnych w 7. programie ramowym i do wystąpienia z wnioskami mającymi na celu utrzymanie ich jak na najniższym poziomie;

69. apeluje o utrzymanie wspólnych badań (obecny program współpracy) w centrum programu ramowego oraz intensyfikowanie synergii w celu zwiększenia i przyspieszenia wpływu i rozpowszechniania projektów badawczych realizowanych przy współpracy z partnerami o światowej renomie z UE i spoza UE; uważa, że w finansowaniu wspólnych badań powinno stosować się większą elastyczność tematyczną (zaproszenia o szerszym zasięgu) i rozwiązania finansowe przyjazne dla użytkowników, aby przyciągnąć

Wtorek, 27 września 2011 r.

wybitnych naukowców i wyjść naprzeciw potrzebom zarówno dużych konsorcjów, jak i mniejszych grup; uważa, że powinien zostać objęty cały łańcuch innowacji, od badań odkrywczych po pilotażowe projekty i demonstracje na dużą skalę, w stosownych przypadkach z przeznaczonymi wydziałanymi środkami budżetowymi dla tych sektorów, które opracowały strategiczną wizję sprostania wyzwaniom społecznym o długoterminowych cyklach inwestycyjnych;

70. wyraża swój sceptycyzm w związku z efektywnością wykorzystania środków na tworzenie sieci doskonałości w dziedzinie badań oraz organizowanie konferencji i innych wydarzeń, a także apeluje o wzmocnienie elektronicznych narzędzi tworzenia sieci w dziedzinie badań i innowacji oraz upowszechnianie wyników badań w internecie;

71. ze sceptycyzmem podchodzi do tego, że często możliwe jest sfinansowanie zaledwie jednego wniosku z zaproszenia, co prowadzi do marnotrawstwa środków zainwestowanych w przygotowanie i ocenę znakomych wniosków oraz niesfinansowania niektórych znakomych pomysłów; wzywa Komisję do zbadania możliwości finansowania znakomych, niewybranych propozycji badawczych poprzez ustanowienie dodatkowego budżetu na badania (połączenie funduszy badawczych), do którego swój wkład wnosząby również państwa członkowskie, a także fundusze regionalne i strukturalne;

72. apeluje o konsolidację badań wielo- i międzydyscyplinarnych oraz uznanie społecznego wymiaru badań; w tym kontekście przypomina, że do sprostania wielkim wyzwaniom społecznym – oprócz rozwiązań technologicznych – powinny przyczyniać się europejskie badania w zakresie nauk społecznych i humanistycznych oraz innowacji społecznych, które mają zasadnicze znaczenie dla skutecznego rozwiązania takich problemów; jest przekonany w związku z tym, że we wspólnych ramach strategicznych powinno się uwzględnić zarówno utrzymanie samodzielnego obszaru tematycznego „nauki społeczno-ekonomiczne i humanistyczne” jak i jego większe włączenie do wszystkich działań strategicznych;

73. celem zwiększenia zainteresowania obywateli i społeczeństwa obywatelskiego badaniami naukowymi oraz ich zaangażowania w takie badania, wzywa do kontynuowania tematu „Nauki w społeczeństwie” w formie samodzielnej i poprzez horyzontalne rozszerzenie jego zakresu w celu uwzględnienia ogromnych wyzwań społecznych; uważa ponadto, że Komisja powinna wspierać dalszy rozwój i rozpowszechnianie wytycznych dotyczących etyki, a także dalsze opracowywanie instrumentów przeznaczonych dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego;

74. apeluje o bardziej przejrzyste określanie priorytetów i celów w dziedzinie badań oraz uwzględnianie w nich większego udziału i zrównoważonego zaangażowania podmiotów, w tym społeczności naukowej, badaczy (również z mniejszych instytucji badawczych), sektora publicznego, organizacji społeczeństwa obywatelskiego i MŚP; wzywa do utworzenia specjalnej platformy dialogu między organizacjami społeczeństwa obywatelskiego i badaczami na temat priorytetowych obszarów badań w poszczególnych sektorach; uważa, że należy propagować również specjalne platformy zacieśniania współpracy MŚP i badaczy;

75. uważa, że ważnym procesem, który należy wspierać i upowszechniać zarówno na szczeblu UE, jak i państwa członkowskiego, jest ocena programów badawczych nie tylko pod względem gospodarczym, ale także społecznym, etycznym i zachowania zrównoważonego charakteru; wyraża poparcie dla inicjatyw Komisji w tym obszarze, np. opracowania zasad odpowiedzialnych badań i innowacji, a także zachęca do ich dalszego propagowania i wdrażania;

76. apeluje o utrzymanie równowagi między projektami opartymi na działaniach oddolnych (takimi jak obecny projekt „przyszłe i powstające technologie”) i działaniach odgórnych („wielkie wyzwania społeczne”), a także o ułatwianie realizacji mniejszych projektów oddolnych i wspólnych badań oddolnych; uważa, że zmniejszenie barier w dostępie do projektów współpracy prowadziłoby do wzmocnienia zdolności naukowej; uważa, że priorytety strategiczne muszą być powiązane z pojawiającymi się problemami; zwraca się do Komisji o zbadanie równowagi pomiędzy działaniami oddolnymi i odgórnymi i o rozpatrzenie ich zarówno z punktu widzenia społecznego jak i finansowego; podkreśla potrzebę konsultowania naukowców, podmiotów przemysłowych i podmiotów społeczeństwa obywatelskiego oraz współpracowania z nimi w celu opracowania programów badawczych;

Wtorek, 27 września 2011 r.

77. stwierdza, że przyszłe finansowanie w zakresie badań naukowych powinno koncentrować się na małych i średnich projektach; uważa, że realizacja małych i średnich projektów jest łatwiejsza i tańsza dla placówek akademickich i MŚP; i że mogą one również zwiększyć dotychczas niezadowalający stopień skuteczności w realizacji wniosków;

78. uważa, że jeśli niektóre potrzeby społeczne nie są zaspokajane przez nasze obecne modele innowacji, można wykorzystać nowe publiczne systemy licencjonowania i nagrody motywacyjne w zakresie innowacji, aby skoncentrować badania na tych obszarach i zapewnić skuteczność wydatków publicznych; zwraca się do Komisji o możliwie najszybsze wdrożenie inicjatywy pilotażowej przyznającej nagrody motywacyjne w sektorze medycznym;

79. apeluje o zapewnienie spójności całemu łańcuchowi badań naukowych, rozwoju i innowacji poprzez wdrożenie zasad dotyczących przejrzystości oraz wyraźną koordynację działań różnych dyrekcji generalnych Komisji zajmujących się finansowaniem badań i innowacji;

80. w stosownych przypadkach wzywa do intensyfikacji współpracy międzynarodowej ze strategicznymi partnerami Unii Europejskiej, w tym z krajami o prężnych gospodarkach, takimi jak kraje BRIC, na zasadzie wzajemności, celem lepszego sprostania globalnym wyzwaniom; przypomina, że uproszczenie procedur i znaczące skrócenie czasu zatwierdzania wniosków zachęci do uczestnictwa badaczy z państw trzecich; podkreśla konieczność tworzenia silniejszego potencjału naukowego w państwach sąsiadujących w oparciu o lepszą koordynację wspólnych ram strategicznych z instrumentami europejskiej polityki sąsiedztwa; jest przekonany, że efektywne wzmocnienie rozwijania zdolności oraz ustanawianie sprawiedliwych i kompleksowych partnerstw z krajami rozwijającymi się jest kluczowym elementem procesu zwiększania ich zrównoważonego rozwoju;

81. uważa, że nie należy podejmować współpracy z państwami trzecimi w dziedzinie badań o potencjalnie podwójnym zastosowaniu, jeśli państwo takie nie przestrzega praw człowieka, rezolucji ONZ i prawa międzynarodowego;

*

* *

82. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

System szkół europejskich

P7_TA(2011)0402

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie systemu szkół europejskich (2011/2036(INI))

(2013/C 56 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 165 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego pt. „System szkół europejskich w 2009 r.” (COM(2010)0595),
- uwzględniając Konwencję określającą statut szkół europejskich ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 8 września 2005 r. w sprawie opcji rozwoju systemu szkół europejskich ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 212 z 17.8.1994, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. C 193E z 17.8.2006, s. 333.

Wtorek, 27 września 2011 r.

- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r. zmieniające Regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich i Warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾,
 - uwzględniając Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, która weszła w życie w dniu 3 maja 2008 r. i została ratyfikowana przez Unię Europejską w dniu 23 grudnia 2010 r., a w szczególności jej art. 24 ⁽²⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie roczne sekretarza generalnego szkół europejskich przedstawione Zarządowi na posiedzeniu w dniach 12, 13 i 14 kwietnia 2011 r. w Brukseli ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji oraz opinie Komisji Budżetowej i Komisji Prawnej (A7-0293/2011),
- A. mając na uwadze, że w art. 165 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej podkreślono, że Unia przyczynia się do rozwoju edukacji o wysokiej jakości poprzez zachęcanie do współpracy między państwami członkowskimi oraz, jeśli jest to niezbędne, poprzez wspieranie i uzupełnianie ich działalności, w pełni szanując odpowiedzialność państw członkowskich za treść nauczania i organizację systemów edukacyjnych, jak również ich różnorodność kulturową i językową,
- B. mając na uwadze, że preambuła Konwencji określającej Statut Szkół Europejskich z 1994 r. stwierdza, że system szkół europejskich jest systemem *sui generis* i stanowi formę współpracy między państwami członkowskimi oraz między nimi a Wspólnotami Europejskimi, przy pełnym uznaniu odpowiedzialności państw członkowskich za treść nauczania i organizację krajowych systemów edukacyjnych oraz za ich różnorodność kulturową i językową,
- C. mając na uwadze, że zgodnie z art. 1 Konwencji określającej statut szkół europejskich inne dzieci mogą uczęszczać do tych szkół w ramach limitów określonych przez Zarząd, który zgodnie z pkt II.7 rozdziału XII zbioru decyzji Zarządu może przydzielić status I kategorii „pracownikom wszelkich organizacji Wspólnoty powołanych na mocy aktu prawnego instytucji Wspólnoty oraz pracownikom zatrudnionym w innych organizacjach zatwierdzonych przez Zarząd Szkół”,
- D. mając na uwadze, że szkoły europejskie umożliwiają uczniom afirmację własnej tożsamości kulturowej oraz opanowanie na wysokim poziomie co najmniej dwóch języków – w tym języka ojczystego – do nauki których zachęca się ich od bardzo wczesnego wieku, co podkreśla znaczenie wielokulturowości i sprzyja wzajemnemu zrozumieniu i szacunkowi,
- E. mając na uwadze, że szkoły europejskie nie mogą być traktowane analogicznie do szkół międzynarodowych, gdyż nie są przedmiotem wyboru ze strony rodziców, lecz stanowią odpowiedź na potrzebę zapewnienia dzieciom możliwości nauki w języku ojczystym oraz potrzebę rozwijania europejskiego wymiaru edukacji;
- F. mając na uwadze, że tryb funkcjonowania szkół europejskich, od początku zgodny z zasadami zapisanymi w konwencji międzyrządowej, powinien zostać ulepszony i że należy stworzyć dla tego systemu podstawę prawną umożliwiającą jego uproszczenie i zwiększenie jego przejrzystości i efektywności,
- G. mając na uwadze, że reforma systemu szkół europejskich została zatwierdzona przez zarząd w kwietniu 2009 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. L 124 z 27.4.2004, s. 1.

⁽²⁾ <http://www.un.org/disabilities/documents/convention/convoptprot-e.pdf>.

⁽³⁾ Nr ref.: 2011-02-D-39-fr-1.

Wtorek, 27 września 2011 r.

- H. mając na uwadze, że ponad pięćdziesięcioletnie doświadczenie funkcjonowania szkół europejskich pokazało, iż system ten i jego model kształcenia jest unikalny i atrakcyjny; mając na uwadze, że jednym z celów reformy jest udostępnienie tego systemu oraz matury europejskiej innym uczniom na terytorium Unii oraz że celów reformy nie można z powodzeniem osiągnąć bez fundamentalnej zmiany statusu prawnego, na którym opiera się cały system,
- I. mając na uwadze, że w sprawozdaniu Komisji w sprawie systemu szkół europejskich z 2009 r. ⁽¹⁾ wskazano utrzymujące się i postępujące problemy systemowe, takie jak brak oddelegowanych nauczycieli czy opóźnienia w udostępnianiu szkołom odpowiedniej infrastruktury lub niedostępianie jej w ogóle, co ma bezpośredni wpływ na jakość edukacji, przebieg zapisów do szkół, jakość życia uczniów, rodziców i nauczycieli oraz finansowe aspekty funkcjonowania szkół,
- J. mając na uwadze, że szkołom, w Brukseli i Luksemburgu brakuje budynków i infrastruktury, co szkodzi jakości nauczania i uniemożliwia otwarcie systemu nauczania na uczniów, których rodzice nie są pracownikami instytucji UE; mając na uwadze, że konieczne jest zapewnienie wszystkim uczniom edukacji tej samej jakości, niezależnie od języka ojczystego, lokalizacji lub kategorii szkoły,
- K. mając na uwadze, że reforma szkół europejskich przeprowadzona w 2009 r. miała na celu przede wszystkim otwarcie ich podwojów dla szerszego i bardziej zróżnicowanego grona uczniów przy jednoczesnym zagwarantowaniu długoterminowej rentowności systemu,
- L. mając na uwadze, że model nauczania, na którym opierają się szkoły europejskie, powinien być propagowany w państwach członkowskich, gdyż posiada wartość dodaną, i włączany do ich systemów edukacyjnych,
- M. mając na uwadze trudność wynikającą z tego, że tym samym systemem nauczania – prowadzącym do uzyskania jednego dyplomu, matury europejskiej – objęci są uczniowie pochodzący z różnych środowisk kulturowych i językowych, którzy mogą posiadać skrajnie różne zdolności i potencjał; mając też na uwadze, że należy koniecznie przewidzieć odpowiednie wsparcie dla uczniów o specjalnych potrzebach edukacyjnych,
- N. uznając, że należy rozważyć wprowadzenie świadectwa końcowego innego niż matura europejska dla uczniów decydujących się na dalszą naukę w kierunku zawodowym,
- O. mając na uwadze, że w rezolucji z dnia 8 września 2005 r. Parlament wezwał m.in. do uruchomienia projektu pilotażowego dotyczącego ośrodka dla uczniów o specjalnych potrzebach edukacyjnych, że w budżecie UE na 2008 r. została przeznaczona na ten cel kwota 200 000 EUR i że kwota ta została ostatecznie wykorzystana na sfinansowanie badania dotyczącego polityki i praktyki kształcenia uczniów o specjalnych potrzebach edukacyjnych w szkołach europejskich,
- P. mając na uwadze, że art. 4 Konwencji określającej statut szkół europejskich stanowi, że aby sprzyjać zbliżeniu i wzajemnemu zrozumieniu między uczniami z różnych grup językowych oraz podnieść ich umiejętności językowe, przewidziano prowadzenie niektórych zajęć wspólnie w którymkolwiek języku Wspólnoty dla klas na tym samym poziomie, jeśli jest to uzasadnione okolicznościami,
- Q. mając na uwadze, że zgodnie z art. 25 Konwencji określającej statut szkół europejskich są one finansowane głównie z wkładu państw członkowskich, na który składają się wypłaty wynagrodzeń dla nauczycieli oddelegowanych i który w 2010 r. stanowił 21 % budżetu szkół europejskich w 2010 r., oraz z wkładu wyrównawczego UE, mającego pokryć różnicę między całkowitą kwotą wydatków szkół a całkowitą sumą dochodów z innych źródeł, który w 2010 r. stanowił 58 % budżetu szkół europejskich; przypominając też, że szkoły europejskie podlegają, za pośrednictwem Zarządu, międzyrządowemu organowi wykonawczemu,

⁽¹⁾ COM(2010)0595.

Wtorek, 27 września 2011 r.

- R. mając na uwadze, że w art. 25 przewidziano, że budżet SE może być finansowany z wkładu finansowego państw członkowskich wynikającego z decyzji Zarządu stanowiącego jednomyślnie,
- S. mając na uwadze, że kryzys gospodarczy niesie konsekwencje dla finansowania szkół europejskich oraz że w związku z tym Komisja wezwała do reform zmierzających do racjonalizacji w szkołach europejskich, mając jednak na uwadze, że nie należy dopuścić, aby wpływało to na edukację dzieci znajdujących się w trudnej sytuacji, mających trudności w nauce i specjalne potrzeby, i że nie powinno to wpływać na nauczanie w języku ojczystym lub powodować ograniczenia nauczania w językach innych niż francuski, niemiecki i angielski,
- T. mając na uwadze, że w związku z dwoma ostatnimi rozszerzeniami UE liczba uczniów bez własnej sekcji językowej stale wzrasta, jednak nie powinni oni być w żaden sposób poszkodowani ze względu na to, że nie mają własnej sekcji językowej,
- U. mając na uwadze, że wzrost liczby uczniów szkół europejskich jest bezpośrednią konsekwencją polityki zatrudnienia prowadzonej przez instytucje UE po roku 2004, która poskutkowała zatrudnieniem pracowników poniżej 30. roku życia, w międzyczasie pracownicy ci założyli rodziny, a następnie zapisali swoje dzieci do szkół europejskich,
- V. mając na uwadze, że uczniowie bez własnej sekcji językowej korzystają z pomocy w nauce w języku sekcji językowej, do której uczęszczają, aby móc nadążać za omawianym materiałem, oraz z zajęć z języka ojczystego w wymiarze kilku godzin tygodniowo, co stanowi niezbędne minimum konieczne do utrzymania więzi z językiem i kulturą kraju ojczystego,
- W. mając na uwadze, że w 2004 r. wprowadzono składkę specjalną pobieraną z pensji urzędników, przeznaczoną w szczególności na szkoły europejskie i mającą odzwierciedlać koszty polityki społecznej, koszty poprawy warunków pracy i koszty szkół europejskich,

Uwagi ogólne

1. z zalem zauważa, że szkoły europejskie są często niesłusznie kojarzone ze szkołami elitarnymi, bardziej luksusem niż koniecznością, podczas gdy faktycznie ich zadaniem jest zapewnienie możliwości nauki w języku ojczystym uczniom, których rodzice być może zmienią miejsce zatrudnienia lub powrócą do kraju pochodzenia, oraz rozwijanie europejskiego wymiaru edukacji;
2. przypomina, że ten specjalny system edukacyjny umożliwia uczniom naukę wszystkich przedmiotów (zwłaszcza ścisłych) w języku ojczystym pod kierunkiem wykwalifikowanych nauczycieli, a uczniom bez własnej sekcji językowej zapewnia niezbędną pomoc w nauce i zajęcia mające na celu podtrzymanie kontaktu z językiem ojczystym;

Organizacja i upowszechnienie systemu matury europejskiej

3. jest przekonany, że ten specjalny system edukacyjny umożliwia uczniom naukę wszystkich przedmiotów w wielokulturowym i wielojęzycznym środowisku pod kierunkiem wykwalifikowanych nauczycieli z zachowaniem języków ojczystych;
4. jest zdania, że szkoły europejskie, które stanowią znakomity wzorzec edukacyjny oparty na wypróbowanym i sprawdzonym podejściu dydaktycznym, powinny stać się przykładem jednej z najlepszych w Europie form szkolnictwa, opartej na upowszechnianiu europejskiej kultury, wartości i języków, oraz że włączenie niektórych elementów tego modelu, takich jak nacisk na znajomość języków obcych, do krajowych i regionalnych systemów edukacyjnych przyczyniłoby się do mobilności zawodowej i pomogłoby we wzmacnianiu wielojęzyczności i integracji europejskiej;

Wtorek, 27 września 2011 r.

5. uważa, że szkoły europejskie pełnią ważną rolę w lokalnych społecznościach;
6. uważa, że szkoły europejskie powinny również funkcjonować jako instytucje propagujące wielokulturowość i wielojęzyczność oraz jako modele ochrony i promocji języków używanych rzadziej w skali międzynarodowej; jest przekonany, że niewielka liczba uczniów wymagających nauki w danym języku nie powinna być przyczyną rezygnacji z prowadzenia zajęć w tym języku, zważywszy, że nauka w języku ojczystym jest podstawową zasadą szkół europejskich;
7. wskazuje na potrzebę lepszego dopasowania programu szkół europejskich do krajowych systemów edukacji w celu ułatwienia szybkiej ponownej integracji uczniów powracających do swojego kraju pochodzenia;
8. uważa, że ograniczeniom budżetowym nakładanym na szkoły musi towarzyszyć rzeczywiste zwiększenie ich autonomii w zakresie zarządzania – np. poprzez zezwolenie szkołom na poszukiwanie innych źródeł finansowania – oraz zwiększenie środków na jej wdrożenie, zgodnie z celami określonymi w ramach reformy z 2009 r.; jest również zdania, że reforma organizacyjna, która ma zostać wdrożona, nie powinna wpływać negatywnie na fundamentalne zasady szkół europejskich;
9. jest zdania, że większa autonomia budżetowa poszczególnych placówek szkół europejskich może być właściwym rozwiązaniem gwarantującym lepsze gospodarowanie przekazywanymi im środkami; podkreśla, że rozwiązanie to należy wdrożyć dopiero po przeprowadzeniu przez Komisję oceny, której celem ma być upewnienie się, że większa autonomia będzie dla szkół korzystna;
10. podkreśla, że szkoły europejskie znajdują się obecnie w niepewnej sytuacji prawnej, co znajduje odzwierciedlenie w niejasnym prawnym i sądowym statusie aktów przyjętych przez organy szkolne, w niewystarczających możliwościach zaskarżenia tych aktów do sądów krajowych i w braku możliwości odwołania się do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich;
11. uważa, że obecnie obowiązujący międzyrządowy status prawny szkół europejskich nie jest już wystarczający i wymaga głębokich zmian; uważa, że zmiany te powinny umożliwić Unii wspieranie, koordynowanie i uzupełnianie działań państw członkowskich bez zastępowania ich kompetencji oraz przyjmowanie w tym celu aktów prawnie wiążących w rozumieniu art. 2 i 6 TFUE;
12. podkreśla konieczność oparcia szkół europejskich na odpowiedniej podstawie prawnej, w ramach kompetencji UE, i zwraca się o to, aby Dyrekcja Generalna Komisji Europejskiej ds. Edukacji i Kultury wspólnie z parlamentarną Komisją Kultury i Edukacji – która na mocy załącznika VII do Regulaminu Parlamentu Europejskiego jest właściwa do spraw propagowania systemu szkół europejskich – mogły uczestniczyć we wszelkich rozważaniach na ten temat oraz we wszelkich debatach dotyczących przyszłości szkół europejskich;
13. uważa, że szkoły europejskie powinny przejść pod opiekę Unii; uważa, że właściwą w tym celu podstawą prawną mogłby być art. 165 TFUE, który stanowi, iż „Unia przyczynia się do rozwoju edukacji o wysokiej jakości, poprzez zachęcanie do współpracy między państwami członkowskimi oraz, jeśli jest to niezbędne, poprzez wspieranie i uzupełnianie ich działalności, w pełni szanując odpowiedzialność państw członkowskich za treść nauczania i organizację systemów edukacyjnych, jak również ich różnorodność kulturową i językową”, po czym wyszczególnia cele działania Unii, które odpowiadają celom szkół europejskich;
14. apeluje do Zarządu o lepsze przewidywanie potrzeb infrastrukturalnych i o przedsięwzięcie środków umożliwiających pokrycie rzeczywistego zapotrzebowania na nauczanie w systemie europejskim; zwraca się do państw członkowskich i Komisji, aby sprzyjały rozwojowi szkół typu II i III;

Wtorek, 27 września 2011 r.

15. zachęca państwa członkowskie i władze regionalne mające uprawnienia ustawodawcze w zakresie edukacji, aby propagowały koncepcję szkół europejskich na swoich terytoriach przez organizowanie kampanii uświadamiających na temat edukacji europejskiej, propagowanie matury europejskiej oraz tworzenie placówek pilotażowych, tak jak przewidziano w reformie z 2009 r., z jej celem dotyczącym otwarcia systemu, aby ułatwić dostęp do europejskiego systemu nauczania i matury europejskiej w poszczególnych państwach członkowskich;
16. zwraca się do państw członkowskich, aby współpracowały przy tworzeniu krajowych programów nauczania, czerpiąc z doświadczenia edukacyjnego szkół europejskich, tak aby doprowadzić do ściślejszego zbliżenia systemów krajowych i systemu szkół europejskich; podkreśla szczególną rolę programów nauczania języków, historii i geografii w budowaniu wspólnej europejskiej tożsamości; ponownie nalega, aby państwa członkowskie propagowały włączenie do programu nauczania – na poziomie maturalnym lub jego odpowiedniku – specjalnych kursów na temat podstaw, celów i funkcjonowania Unii Europejskiej i jej instytucji, co pomoże młodym ludziom poczuć większe zaangażowanie w proces integracji europejskiej;
17. zwraca się do państw członkowskich o kontynuowanie zbiorowej debaty dotyczącej najlepszego sposobu zrealizowania zamiaru otwarcia systemu;
18. zaleca państwom członkowskim, aby w ramach własnych systemów edukacyjnych propagowały niektóre koncepcje zapożyczone z systemu szkół europejskich, z myślą o ułatwianiu kształtowania się obywatelstwa europejskiego od najmłodszych lat;
19. wzywa Centralne Biuro ds. Zapisów do powołania forum wymiany dla wszystkich rodziców, których dzieci nie zostały przyjęte do wybranej szkoły, tak aby mogły one zostać przeniesione do danej szkoły w drodze wymiany z innymi uczniami;
20. przypomina, że zgodnie z art. 5 Konwencji określającej statut szkół europejskich absolwenci z maturą europejską mogą ubiegać się o przyjęcie na dowolny uniwersytet w UE na takich samych warunkach, jakie dotyczą obywateli danego państwa członkowskiego mających identyczne kwalifikacje, i nalega, aby państwa członkowskie czuwały nad przestrzeganiem związanych z tym przepisów. tak aby matura europejska była automatycznie uznawana we wszystkich państwach członkowskich, co zapobiegnie wszelkim przejawom nierównego traktowania uczniów szkół europejskich i uczniów mających podobne wykształcenie zdobyte w systemie krajowym;
21. apeluje do państw członkowskich o zadbanie, aby wszystkie uniwersytety i placówki szkolnictwa wyższego stosowały takie same wymagania przy uznawaniu wykształcenia zdobytego przez uczniów szkół europejskich jak w przypadku uczniów ze szkół krajowych, oraz aby uczniowie ci otrzymywali taką samą ilość punktów za swoje wykształcenie, tak aby mieli równe szanse i możliwości przy ubieganiu się o przyjęcie do szkół wyższych;
22. zachęca państwa członkowskie i władze regionalne mające uprawnienia ustawodawcze w zakresie edukacji do nadania części szkół publicznych takich uprawnień, aby mogły one przeprowadzać egzamin matury europejskiej dla uczniów, którzy ukończyli szkołę średnią;
23. zachęca Zarząd do aktywniejszego rozwijania szkół europejskich w oparciu o przykłady najlepszych systemów szkolnictwa na świecie według wyników badań PISA oraz do rozwoju współpracy partnerskiej między szkołami europejskimi a szkołami krajowymi, ponieważ umożliwia ona wspieranie wymiany uczniów i nauczycieli oraz szerzenie wiedzy dotyczącej systemu szkół europejskich w państwach członkowskich, na wzór programu Comenius;

Kwestie budżetowe

24. stwierdza, że przychody pozostają na tym samym poziomie lub zmniejszają się, szczególnie dlatego, że obecnie z braku miejsc nie prowadzi się zapisów na podstawie umów zawartych z organizacjami ani zapisów uczniów, których rodzice nie pracują w instytucjach wspólnotowych, i apeluje o poszukiwanie nowych rozwiązań z uwzględnieniem środków finansowych dostępnych dzięki mobilnym pracownikom sektora prywatnego i innych instytucji międzynarodowych;

Wtorek, 27 września 2011 r.

25. zauważa konieczność racjonalizacji kosztów zarządzania tymi szkołami, podkreśla jednak, że próby cięcia wydatków nie mogą wiązać się z kwestionowaniem podstawowych zasad, na których opiera się koncepcja szkół europejskich, jak np. nauczanie w języku ojczystym przez nauczycieli, dla których dany język jest również językiem ojczystym, nie mogą wpływać na nauczanie podstawowych przedmiotów, takich jak nauki ścisłe i matematyka, i nie mogą być przeprowadzane kosztem jakości nauczania; podkreśla, że należy zagwarantować dzieciom ze wszystkich wspólnot językowych szkół europejskich równe i jednolite warunki nauczania;

26. zwraca się do Unii Europejskiej, aby ustaliła swój wkład budżetowy w sposób zapewniający przestrzeganie tych zasad i umożliwiającą odpowiednie zajęcie się uczniami o specjalnych potrzebach edukacyjnych lub mającymi inne trudności w nauce, wymagające specjalnego wsparcia, oraz aby przedstawiła szczegółowy podział środków finansowych przeznaczonych dla uczniów o specjalnych potrzebach edukacyjnych w celu zapewnienia optymalnego wykorzystania tych środków; zachęca Komisję do tego, aby przed podjęciem decyzji o jakichkolwiek zmianach w budżecie przeprowadziła wspólnie ze stowarzyszeniami rodziców/nauczycieli ocenę skutków różnych wariantów racjonalizacji systemu, w tym ocenę aspektów edukacyjnych;

27. jest zdania, że w krótkiej perspektywie czasowej należy wypełniać zobowiązania Unii Europejskiej, mając jednak na uwadze kontekst powszechnych cięć budżetowych, których dokonuje się zarówno na szczeblu wspólnotowym, jak i w państwach członkowskich; zwraca uwagę, że projekt budżetu na rok 2012 przewiduje podwyżkę funduszy dla szkół europejskich o 1,7 % w czasie, gdy trudności budżetowe skłoniły Komisję do zaproponowania zamrożenia swych wydatków administracyjnych, a także podwyżki funduszy na wydatki administracyjne dla wszystkich instytucji w wysokości 1,3 %; zobowiązuje się szczegółowo przeanalizować środki przewidziane w odnośnych pozycjach budżetowych w celu zaspokojenia wszystkich potrzeb budżetowych;

28. podkreśla, że zaangażowanie Unii w funkcjonowanie szkół europejskich jest nieproporcjonalnie małe w stosunku do wsparcia finansowego udzielanego z jej budżetu;

29. wskazuje na to, że proponowane ograniczenie budżetów szkół europejskich stanowi poważne zagrożenie dla jakości kształcenia i ich prawidłowego funkcjonowania i w związku z tym sprzeciwia się wszelkim cięciom budżetowym;

30. uważa, że wiele problemów systemowych jest spowodowanych niewywiązywaniem się z obowiązków przez państwa członkowskie; wskazuje na nieistniejące gwarancje prawne wywiązywania się przez państwa członkowskie z obowiązków na mocy konwencji;

31. stwierdza, że niektóre państwa coraz częściej uchylają się od swoich obowiązków w zakresie delegowania nauczycieli, przywołując w szczególności rozbieżność między odsetkiem dzieci pochodzących z danych państw a żądanym od tych państw wkładem do budżetu szkół;

32. stwierdza, że klucz podziału powinien także przyczynić się do tworzenia systemu bardziej sprawiedliwego, jeżeli chodzi o opłatę czesnego przez rodziców niebędących pracownikami instytucji europejskich ani przedsiębiorstw, które podpisały umowę ze szkołami europejskimi;

33. wzywa Komisję do rozważenia możliwości stworzenia systemu list rezerwowych w celu obsadzenia stanowisk, które nie mogą zostać zajęte przez nauczycieli oddelegowanych, oraz stanowisk, które muszą zostać zajęte przez nauczycieli kontraktowych, tak aby zaspokoić zapotrzebowanie na nauczycieli oraz zapewnić jakość i ciągłość nauczania;

34. zachęca do tworzenia nowych sekcji językowych, jeśli tylko zgłosi się wymagana liczba uczniów, tak aby zapewnić uczniom bez własnej sekcji językowej możliwość nauki w języku ojczystym oraz uniknąć wszelkiej dyskryminacji w stosunku do uczniów z innych sekcji językowych, jednocześnie ograniczając koszty związane ze szczególnym statusem uczniów bez własnej sekcji językowej;

Wtorek, 27 września 2011 r.

35. z zaniepokojeniem zauważa, że niewystarczająca liczba pracowników delegowanych musi być kompensowana przez lokalną rekrutację nauczycieli kontraktowych, których wynagrodzenia są wypłacane przez szkoły; zwraca się do Zarządu o zadbanie, aby państwa członkowskie, które nie wnoszą wkładu finansowego przez utrzymywanie delegowanych nauczycieli, wpłacały równoważną kwotę do budżetu szkół;

36. uważa, że w obecnym systemie finansowania obciążenia związane z delegowaniem nauczycieli i zapewnianiem infrastruktury szkolnej spadają nieproporcjonalnie na niektóre państwa członkowskie, i zwraca się do Zarządu o rewizję modelu finansowania szkół i modelu rekrutacji nauczycieli;

37. potwierdza, że szkoły europejskie powinny być finansowane w sposób solidny i właściwy, aby mogły wywiązywać się ze zobowiązań wynikających z Konwencji i Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich i Warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich oraz aby mogły zapewnić wysoką jakość nauczania, a także zagwarantować dzieciom ze wszystkich wspólnot językowych szkół europejskich równe i jednakowe warunki nauczania; w tym kontekście zwraca również uwagę na niedawną petycję, w której stowarzyszenia rodziców uczniów i nauczycieli szkół europejskich w Brukseli wskazują na poważne zagrożenie, jakie proponowane cięcia stanowią dla jakości nauczania i właściwego funkcjonowania szkół europejskich, i w związku z tym sprzeciwiają się potencjalnym cięciom budżetowym;

38. zwraca się do Komisji o poczynienie kroków w celu umożliwienia określenia odsetka składki specjalnej przeznaczanego na szkoły europejskie;

39. podkreśla jednocześnie znaczenie długoterminowego zapewnienia możliwie największej przejrzystości, jeżeli chodzi o wkład finansowy Unii Europejskiej, oraz znaczenie zapewnienia większej otwartości i zróżnicowania w placówkach szkół europejskich, jak również wprowadzenia zrównoważonego systemu finansowania; w tym kontekście wzywa Komisję, aby sprecyzowała, na jakie cele wykorzystano opłatę specjalną; zwraca się do Komisji, aby przedstawiła mu sprawozdanie z wykonania reformy z 2009 r., a także informacje o potrzebach finansowych na nadchodzące lata, w szczególności jeżeli chodzi o politykę w zakresie nieruchomości;

Aspekty pedagogiczne

40. zwraca się o to, aby zgodnie z art. 4 Konwencji określającej statut szkół europejskich, którego celem jest wspieranie zbliżenia i wzajemnego zrozumienia uczniów z różnych grup językowych poprzez organizowanie niektórych zajęć jednocześnie dla różnych klas na tym samym poziomie, przewidziano upowszechnienie korzystania z tzw. języków wehikularnych w nauczaniu wszystkich przedmiotów innych niż podstawowe, tak aby nie odbiło się to niekorzystnie na tych uczniach, których język ojczysty nie jest językiem wehikularnym;

41. utrzymuje, że nauczanie pewnych przedmiotów w „rzadziej używanych” językach narodowych, którymi posługują się niewielu obywatele UE, stanowi wartość samą w sobie;

42. podkreśla, że należy zlecić przeprowadzenie zewnętrznej oceny programów nauczania szkół europejskich, która nie będzie wiązała się z dodatkowymi kosztami dla szkół, oraz że istotne znaczenie ma wdrożenie obecnych reform dotyczących matury;

43. postuluje, aby rekrutacja nauczycieli kontraktowych była prowadzona na podstawie kryteriów doskonałości, aby zapewniono jakość nauczania, szkoleń i zajęcia zastępcze w przypadku nieobecności oraz aby Zarząd zapewnił ocenę umiejętności zawodowych takiego personelu przez inspektorów;

44. uważa, że należy tworzyć specjalne programy szkoleniowe i organizować warsztaty zawodowe dla nauczycieli pochodzących z innych systemów krajowych, aby przygotowywać ich – zgodnie ze wspólnymi standardami i kryteriami – do pracy w ramach systemu szkół europejskich;

Wtorek, 27 września 2011 r.

45. ponownie stwierdza, że zajęcie się uczniami o specjalnych potrzebach edukacyjnych pozostaje priorytetem i że szkoły europejskie powinny wdrożyć wszelkie środki, aby zwiększyć swoje kompetencje w zakresie kształcenia uczniów niepełnosprawnych; postuluje w związku z tym, aby Zarząd czuwał nad stosowaniem odpowiednich przeliczników w odniesieniu do tej grupy uczniów przy obliczaniu liczebności klas oraz by zapewniał pełną integrację takich uczniów;
46. zwraca się do Zarządu Szkół Europejskich o wdrożenie zaleceń dotyczących uczniów mających specjalne potrzeby edukacyjne, które to zalecenia wynikają z badania szwedzkiego zespołu ekspertów przeprowadzonego w 2009 r., oraz o opracowanie planu działania w tym zakresie;
47. podkreśla potrzebę stworzenia prawidłowo funkcjonującego systemu pomocy uczniom niepełnosprawnym w trakcie procesu ich integracji w szkołach europejskich (np. zapewniającego wsparcie ze strony nauczycieli nauczania specjalnego) w celu zapewniania mobilności ich rodziców;
48. stwierdza, że podany przez Zarząd oficjalny wskaźnik niedostatecznych wyników w nauce wynoszący 2,7 % nie uwzględnia dużej różnorodności osiągnięć szkolnych w szkołach europejskich, a w szczególności niezwykle wysokiego wskaźnika niedostatecznych wyników w nauce w grupie francuskojęzycznej, jaki odnotowuje się od wielu lat; apeluje, aby Zarząd zastanowił się nad dydaktycznymi i finansowymi przyczynami i skutkami tego nieprawidłowego funkcjonowania, wskaźnika niedostatecznych wyników w nauce ogólnie oraz utrzymującego się wysokiego odsetka uczniów powtarzających klasę;
49. ponownie zwraca się do Zarządu o dołożenie starań, aby znaleźć rozwiązania alternatywne dla uczniów, którym nie udaje się pozostać na drodze prowadzącej do otrzymania matury europejskiej, i o rozważenie wprowadzenia świadectwa końcowego innego niż matura dla uczniów decydujących się na dalszą naukę w kierunku zawodowym; twierdzi, że każde nowe świadectwo musi zostać poddane ocenie skutków i że należy zapewnić jego wartość dodaną dla obowiązujących ram kwalifikacji;
50. ponownie stwierdza, że zajęcie się uczniami o specjalnych potrzebach edukacyjnych musi pozostać priorytetem, tym bardziej że szkoły europejskie oferują obecnie tylko jeden rodzaj dyplomu i powinny w związku z tym zapewnić maksymalne wsparcie, aby w miarę możliwości uniknąć sytuacji, w której uczeń osiąga niedostateczne wyniki w nauce; tego rodzaju sytuacja może prowadzić do impasu, jeżeli uczeń, z przyczyn językowych bądź innych, nie ma dostępu do innych ścieżek kształcenia w ramach systemu nauczania państwa przyjmującego;

*

* * *

51. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, państwom członkowskim oraz Zarządowi Szkół Europejskich.

Przyszła polityka spójności UE

P7_TA(2011)0403

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie poziomu wykorzystania środków z funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności: wnioski dotyczące przyszłości polityki spójności UE (2010/2305(INI))

(2013/C 56 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a w szczególności jego art. 174–178,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 stycznia 2011 r. pt. „Wkład polityki regionalnej w zrównoważony wzrost w ramach strategii »Europa 2020« (COM(2011)0017),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji pt. „Wkład polityki regionalnej w zrównoważony wzrost w ramach strategii »Europa 2020« (SEC(2011)0092),

Wtorek, 27 września 2011 r.

- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 25 października 2010 r. pt. „Polityka spójności: reakcja na kryzys gospodarczy, przegląd realizacji środków polityki spójności przyjętych w celu wsparcia europejskiego planu naprawy gospodarczej” (SEC(2010)1291),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 31 marca 2010 r. pt. „Polityka spójności: sprawozdanie strategiczne 2010 dotyczące realizacji programów na lata 2007–2013” (COM(2010)0110),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 31 marca 2010 r. dołączony do komunikatu Komisji z dnia 31 marca 2010 r. pt. „Polityka spójności: sprawozdanie strategiczne 2010 dotyczące realizacji programów na lata 2007–2013” (SEC(2010)0360),
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Europa 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 539/2010 z dnia 16 czerwca 2010 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności w odniesieniu do uproszczenia niektórych przepisów oraz w odniesieniu do niektórych przepisów w zakresie zarządzania finansowego ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 437/2010 z dnia 19 maja 2010 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1080/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w odniesieniu do kwalifikowalności działań w zakresie mieszkalnictwa na rzecz społeczności zmarginalizowanych ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 397/2009 z dnia 6 maja 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1080/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w odniesieniu do kwalifikowalności efektywności energetycznej i inwestycji w energię odnawialną w budownictwie mieszkaniowym ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 284/2009 z dnia 7 kwietnia 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1083/2006 ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności w odniesieniu do niektórych przepisów w zakresie zarządzania finansowego ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 85/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1083/2006 ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności w odniesieniu do niektórych przepisów w zakresie zarządzania finansowego ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1081/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1784/1999 ⁽⁷⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1080/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1783/1999 ⁽⁸⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 158 z 24.6.2010, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 132 z 29.5.2010, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 126 z 21.5.2009, s. 3.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 94 z 8.4.2009, s. 10.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 25 z 29.1.2009, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 12.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 1.

Wtorek, 27 września 2011 r.

- uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1828/2006 z dnia 8 grudnia 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności oraz rozporządzenia (WE) nr 1080/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego ⁽¹⁾,
 - uwzględniając decyzję Rady z dnia 6 października 2006 r. w sprawie strategicznych wytycznych Wspólnoty dla spójności (2006/702/WE) ⁽²⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady w sprawie przygotowanego przez Komisję sprawozdania strategicznego z 2010 r. w sprawie wdrażania programów polityki spójności, przyjęte przez Radę do Spraw Zagranicznych w dniu 14 czerwca 2010 r.,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 14 lipca 2010 r. pt. „Jak wspierać skuteczne partnerstwa dotyczące gospodarowania programami w zakresie polityki spójności w oparciu o dobre praktyki z okresu 2007–2013”(ECO/258),
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów pt. „Polityka spójności: sprawozdanie strategiczne 2010 dotyczące realizacji programów na lata 2007–2013” z dni 1–2 grudnia 2010 r. (CdR 159/2010),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie sprawozdania 2010 dotyczącego wdrożenia programów polityki spójności na lata 2007–2013 ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie osiągnięcia prawdziwej spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej – warunek sine qua non globalnej konkurencyjności? ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wykonania rozporządzenia w sprawie funduszy strukturalnych w latach 2007–2013 – wyniki negocjacji dotyczących krajowych strategii spójności i programów operacyjnych ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7–0287/2011),
- A. mając na uwadze, że zdolność absorpcyjna oznacza stopień, w jakim dane państwo członkowskie i jego regiony są w stanie skutecznie i efektywnie wydatkować środki finansowe przyznane z funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności, a także mając na uwadze, że zdolność ta jest niezbędna, aby w maksymalnym stopniu przyczynić się do spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej dzięki środkom dostępnym w ramach funduszy unijnych,
- B. mając na uwadze, że unijna polityka spójności ma ogromne znaczenie dla promowania harmonijnego rozwoju UE oraz że mimo postępów dokonanych w zmniejszaniu nierówności w rozwoju między poszczególnymi regionami nadal występują ogromne różnice w poziomie rozwoju gospodarczego, społecznego i regionalnego,
- C. mając na uwadze, że w regionach i mikroregionach w najbardziej niekorzystnym położeniu brakuje zasobów finansowych i ludzkich oraz wsparcia administracyjnego potrzebnego do właściwego wykorzystania dostępnych im funduszy UE,

⁽¹⁾ Dz.U. L 371 z 27.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 291 z 21.10.2006, s. 11.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0283.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0473.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 117E z 6.5.2010, s. 79.

Wtorek, 27 września 2011 r.

- D. mając na uwadze, że polityka regionalna UE stanowi istotny instrument promowania spójności gospodarczej i społecznej oraz że umożliwia ona UE podejmowanie środków w celu zmniejszania nierówności regionalnych, propagowanie rzeczywistej konwergencji oraz stymulowanie rozwoju, wysokiej jakości zatrudnienia i postępu społecznego, a także zapewnianie korzyści regionom słabiej rozwiniętym,
- E. mając na uwadze, że zdolność absorpcyjna nie jest parametrem, lecz wielkością zmienną, oraz mając na uwadze, że zarówno pomiędzy państwami członkowskimi oraz regionami, jak i wewnątrz nich występują pod tym względem znaczne różnice, dlatego w celu podniesienia tej zdolności konieczne są indywidualne rozwiązania,
- F. mając na uwadze, że dążenie do wykorzystania jak największego wsparcia finansowego wymaga ciągłych wysiłków państw członkowskich i instytucji zarządzających oraz zaangażowania lokalnych i regionalnych organów administracji na wszystkich etapach procesu, a także odpowiednich zdolności struktur instytucjonalnych oraz skutecznych systemów zarządzania i kontroli,
- G. mając na uwadze, że zdolności administracyjne, zwłaszcza w zakresie planowania i realizacji projektów, stanowią kluczową kwestię w odniesieniu do zdolności absorpcyjnej oraz że należy je wzmocnić, koncentrując się w szczególności na państwach członkowskich pozostających w tyle i wykazujących niskie wskaźniki wykorzystania środków,
- H. mając na uwadze, że przepisy dotyczące funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności są z samej swojej natury złożone, zatem trudno jest dokonać ich właściwej transpozycji do prawa krajowego oraz ich przestrzegać, a ponadto mogą one powodować błędy, w związku z czym państwa członkowskie i regiony poświęcają nieproporcjonalną ilość czasu, usiłując zaradzić tym błędom i je kontrolować, dlatego przepisy te nie powinny ulegać częstym zmianom, aby sprzyjać ich lepszemu przyswajaniu; mając natomiast na uwadze, że należy zachęcać do upraszczania wdrażania instrumentów finansowych,
- I. mając na uwadze, że mimo zmniejszenia liczby błędów i przypadków defraudacji funduszy strukturalnych należy nasilić działania podejmowane przez państwa członkowskie, aby ograniczyć defraudację środków i odzyskać kwoty nienależnie wypłacone,
- J. mając na uwadze, że państwa członkowskie, które przystąpiły do UE w bieżącym okresie programowania, napotykają szczególne trudności, jeżeli chodzi o stopień wykorzystania środków, ze względu na znaczne zwiększenie dostępnych środków w porównaniu z funduszami przedakcesyjnymi i niewydolność struktur administracyjnych na etapie przygotowywania, śledzenia i oceny projektów,
- K. mając na uwadze, że brak możliwości sprawdzenia poziomu wykorzystania funduszy w perspektywie krótko- i średnioterminowej hamuje zdolność absorpcyjną oraz że niezbędna jest większa przejrzystość na wszystkich szczeblach zarządzania,
- L. mając na uwadze, że Europejski Fundusz Społeczny (EFS) zapewnia istotne wsparcie dla strategii politycznych dotyczących rynku pracy i odgrywa ważną rolę w promowaniu włączenia społecznego, a także mając na uwadze, że należy znacząco zwiększyć jego środki,
1. mimo wspomnianych wyżej problemów zwraca uwagę na wysiłki włożone w zwiększenie zdolności absorpcyjnej oraz wykonanie budżetu polityki spójności w 2010 r., a także dostrzega pozytywny wpływ działań europejskiego planu naprawy gospodarczej w zakresie polityki spójności na szybsze wdrożenie programów i zapewnienie finansowania beneficjentom; zwraca się do Komisji o kontynuowanie tych działań w latach 2014–2020;
 2. zauważa, że następujące czynniki są główną przyczyną problemów z wykorzystaniem środków:
 - trudności z zakończeniem procedur oceny zgodności nowych systemów zarządzania i kontroli, do których zwykle dochodzi na początku okresu programowania;

Wtorek, 27 września 2011 r.

- światowa recesja gospodarcza, która ma bezpośredni wpływ w postaci ograniczeń budżetowych stosowanych w budżetach publicznych oraz trudności w pozyskaniu wewnętrznego finansowania;
- niewystarczające środki na współfinansowanie projektów;
- opóźnienia w ustanawianiu i wprowadzaniu przepisów lub związanych z nimi wytycznych na szczeblu unijnym i krajowym, a także niekompletne lub niejasne przepisy;
- opóźnienia w tłumaczeniu wytycznych i uzyskiwaniu wyjaśnień od Komisji, a także niespójności we wskazówkach Komisji;
- zbyt skomplikowane i rygorystyczne procedury krajowe, a także częste ich zmiany;
- konieczność utworzenia nowych instytucji wdrażających programy, co może opóźnić ich rozpoczęcie i realizację;
- niedostateczny podział kompetencji między organami w państwach członkowskich, problemy dotyczące hierarchii wśród instytucji oraz wewnętrzne trudności z podziałem zadań i obowiązków;
- niedostateczne uwzględnienie szczebla regionalnego i lokalnego przy opracowywaniu programów operacyjnych;
- ograniczenia kadrowe, nieodpowiednio przeszkolony personel na szczeblu krajowym i regionalnym oraz trudności z utrzymaniem pracowników;
- trudności z tworzeniem systemów informatycznych;
- dysproporcja między stopniem kontroli a zasięgiem projektu;
- niewystarczające wstępne przygotowanie realizacji projektów oraz brak wykazu projektów gotowych do realizacji;
- zmiany priorytetów inwestycyjnych motywowane względami politycznymi;

3. uważa, że wiele stwierdzonych problemów mogłoby zostać rozwiązanych dzięki udziałowi – już od początku etapu planowania – wszystkich zainteresowanych podmiotów na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym, tak aby przyszłe projekty dokumentów ramowych i programów operacyjnych odpowiadały ich potrzebom, co pozwoli na większy i lepiej ukierunkowany wkład w realizację celów UE;

4. podkreśla konieczność upraszczania i uelastyczniania unijnych i krajowych przepisów oraz procedur, aby ułatwić dostęp do funduszy UE organizatorom projektów i sprzyjać należytemu zarządzaniu tymi funduszami przez służby administracyjne bez piętrzenia trudności dla beneficjentów; uważa, że uproszczenie przyczyni się do szybszego przydziału funduszy, podniesienia wskaźników wykorzystania środków, większej skuteczności i przejrzystości, zmniejszenia liczby błędów i skrócenia okresów płatności; jest zdania, że należy znaleźć równowagę między uproszczeniem a stabilnością przepisów i procedur i kontroli; zwraca uwagę, że w każdym razie udzielanie potencjalnym kandydatom i beneficjentom dostatecznych informacji jest niezbędnym warunkiem pomyślnego wdrażania;

5. podkreśla, że podniesienie wskaźników wykorzystania środków może prowadzić do wymiernych rezultatów jedynie pod warunkiem przestrzegania wspólnotowych ram regulacyjnych;

Wtorek, 27 września 2011 r.

6. uważa, że należy położyć szczególny nacisk na aspekty związane z osiąganiem wyników i celów, nie zapominając jednak o stałej uwadze, jakiej wymaga kontrola wnoszonego wkładu; uważa, że zgodnie z istniejącymi przepisami dotyczącymi systemów wdrażania, kontroli i płatności należy znaleźć większą równowagę między przepisami i procedurami mającymi zapewniać legalność i prawidłowość wydatków UE a polityką spójności bardziej ukierunkowaną na wyniki i oszczędności;
7. wzywa do upraszczania procesu programowania, monitorowania i oceny polityki spójności, tak aby zwiększyć rolę doradcą Komisji i zmniejszyć obciążenie administracyjne związane z kontrolą i audytem;
8. jest zdania, że zamiast na formalnych nieprawidłowościach należy się mocniej skoncentrować na karaniu oszustw; popiera bardziej elastyczne i zróżnicowane podejście, w zależności od wagi stwierdzonej nieprawidłowości;
9. podkreśla, że należy wzmocnić stosowanie zasady proporcjonalności do procedur kontroli w zależności od skali przedsięwzięcia, upraszczając wymogi dotyczące dostarczanych informacji i kontroli podczas realizacji projektów i programów o małej skali; przypomina jednak, że uproszczone zasady nie mogą w żaden sposób szkodzić przejrzystości i odpowiedzialności; wzywa do lepszej i pogłębionej koordynacji działań audytorskich, do zniesienia zbędnych kontroli w państwach członkowskich posiadających odpowiedni system zarządzania funduszami oraz do przyjęcia zasady pojedynczego audytu w kolejnym okresie programowania, a także domaga się, by zasada ta była jak najczęściej stosowana, tak samo jak zasada „paktu zaufania”;
10. podkreśla, że niezwykle ważne jest terminowe przyjęcie wieloletnich ram finansowych, a także jasnych i jednoznacznych przepisów oraz wytycznych dla państw członkowskich, tak aby uniknąć trudności na starcie i opóźnień związanych z opracowywaniem przepisów krajowych i realizacją przez państwa członkowskie warunków ex ante na początku kolejnego okresu programowania; potwierdza, że Komisja powinna udzielać wsparcia technicznego, aby czuwać nad ich pełnym zrozumieniem przez państwa członkowskie; podkreśla, że okres obowiązywania wieloletnich ram finansowych ma kluczowe znaczenie dla polityki spójności i zdolności absorpcyjnej, gdyż zbyt krótki okres ich obowiązywania stwarza problemy w przypadku projektów, które mają charakter długofalowy i jednocześnie są najistotniejsze z punktu widzenia rozwoju;
11. wzywa państwa członkowskie do szybszego przenoszenia prawodawstwa wspólnotowego na grunt prawa krajowego; podkreśla znaczenie mobilizacji wystarczającej liczby wyszkolonych pracowników, tak aby na miejscu podjąć te wyzwania w bardziej skuteczny sposób;
12. podkreśla potrzebę większej synergii i komplementarności, a także płynących z tego korzyści, między wszystkimi funduszami podlegającymi zarządzaniu dzielonemu (EFRR, EFS, Fundusz Spójności, EFRROW, Europejski Fundusz Rybacki) oraz EFR w przypadku niektórych regionów europejskich sąsiadujących z krajami AKP; jest zdania, że należy sprzyjać elastyczności między EFRR i EFS, aby ułatwić finansowanie projektów zintegrowanych, uwzględniając specyfikę i cele każdego z nich; podkreśla, że harmonizacja przepisów i procedur może spowodować uproszczenie systemów realizacji i zachęcić potencjalnych beneficjentów do uczestnictwa w programach współfinansowanych przez UE; w związku z tym przypomina o potencjale finansowania krzyżowego, który nie został jeszcze w pełni wykorzystany;
13. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, by EFS był obecnie skuteczniej wykorzystywany i by odpowiadał na bieżące wyzwania społeczno-gospodarcze spowodowane przez recesję finansową na wszystkich szczeblach i we wszystkich państwach członkowskich, a także do zagwarantowania, że przyszły EFS przyczyni się w sposób znaczący i ukierunkowany do realizacji strategii Europa 2020 w dziedzinie zatrudnienia i włączenia społecznego, będąc widocznym, przejrzystym, wydajnym, elastycznym, prostym i przyjaznym beneficjentom instrumentem, który ma na celu rozwój kapitału ludzkiego, przy jednoczesnym uwzględnieniu szczególnych cech i potrzeb państw członkowskich i regionów;

Wtorek, 27 września 2011 r.

14. podkreśla, że działania należy skoncentrować na ograniczonej liczbie priorytetów – a najpilniejszy z nich to zmniejszenie rekordowych poziomów bezrobocia na rynku wewnętrznym, w szczególności młodzieży i kobiet – by zagwarantować wyższą skuteczność realizacji projektów obejmujących całą UE i możliwie największy wpływ i potencjał EFS, co stanowiłoby wsparcie realizacji strategii Europa 2020; zaznacza jednocześnie, że należy uwzględnić różną sytuację w państwach członkowskich oraz że konieczne jest zwiększenie niezależności finansowej i elastyczności EFS w celu uporania się z bieżącymi wyzwaniami w zakresie zatrudnienia;

15. apeluje do państw członkowskich, aby propagowały i utrzymały pogłębiony dialog z wszystkimi zainteresowanymi stronami na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym w celu dokładniejszego określenia potrzeb rynku pracy, zwiększenia szans na zatrudnienie wśród grup znajdujących się w społecznie niekorzystnym położeniu, a jednocześnie by w ramach określania celów politycznych związanych z polityką spójności uwzględniły w odpowiedni sposób potrzeby regionalne i lokalne oraz dopilnowały, by zostały one odzwierciedlone w celach EFS; wzywa do poświęcenia szczególnej uwagi szkoleniu i edukacji osób posiadających pracę niewymagającą wysokich kwalifikacji, tak aby zwiększyć w tej grupie szanse na zatrudnienie;

16. wzywa państwa członkowskie, by dokonały usprawnień w zakresie wiedzy na temat środków z EFS i ich dostępności oraz by uaktualniły możliwości w zakresie opracowywania projektów, aby przyczynić się do tworzenia nowych, solidnych miejsc pracy oraz do bardziej skutecznego włączenia społecznego;

17. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by nadały priorytet zintegrowanemu podejściu do lokalnych i regionalnych przedsięwzięć rozwojowych, zachęcając do rozwijania oddolnych inicjatyw lokalnych w ramach EFS i umożliwiając łączenie kilku źródeł finansowania: programów operacyjnych, programów krajowych i zasobów prywatnych na poziomie pojedynczego przedsięwzięcia;

18. ubolewa, że z powodu przeciągających się procedur administracyjnych i skomplikowanych zasad, szczególnie w niektórych państwach członkowskich, wykorzystywanie środków z EFS odbywa się wolniej niż zakładano, i że zniechęca to wielu potencjalnych beneficjentów do ubiegania się o finansowanie; wzywa do dostosowania celów EFS do rzeczywistych wymogów rynku pracy, który potrzebuje inwestycji w podniesienie poziomu kształcenia zawodowego oraz w środki ochrony wyrobów rzemieślniczych;

19. wzywa Komisję do dokonania przeglądu poziomu współfinansowania, aby lepiej ocenić stopień rozwoju, wartość dodaną UE, rodzaje działań, beneficjentów, ich zdolność absorpcyjną i szanse na rozwój; w związku z tym wzywa, by w czasach ograniczania wkładów krajowych i lokalnych w wyniku zaostrzenia krajowych polityk budżetowych przeznaczyć na politykę spójności adekwatną część budżetu Wspólnoty; ubolewa nad faktem, że część środków dostępnych w ramach EFS nie jest wykorzystywana, dostrzegając, że w niektórych państwach członkowskich odnotowuje się znaczące postępy; apeluje zatem do państw członkowskich o utworzenie mechanizmów pomocy drobnym beneficjentom (zazwyczaj lokalnym organizacjom pozarządowym i MŚP) w przygotowywaniu skutecznych wniosków oraz mechanizmów opiekania się nimi w okresie realizacji, zwiększając tym samym skuteczność tego procesu;

20. apeluje do państw członkowskich, by, w oparciu o jasne zasady, w większym stopniu korzystały z możliwości wypłacania zaliczek beneficjentom EFS;

21. podkreśla potrzebę stałego, zdecydowanego i skrupulatnego skupiania się na faktycznych wynikach programów rozwojowych finansowanych ze środków EFS poprzez usprawnienie systemów oceny, kontroli i wskaźników na poziomie Wspólnoty oraz na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym, które powinny obejmować nie tylko poziomy wydatków, ale także jakość realizowanych strategii; wzywa Komisję do uwzględnienia czynników niepewności mających wpływ na długoterminowe projekty dotyczące powrotu do pracy;

22. podkreśla znaczenie pewnych reform w niektórych państwach członkowskich mających na celu poprawę zdolności absorpcyjnej, a tym samym potrzebę negocjowania tych reform przez Komisję i zainteresowane państwa członkowskie w ramach zawierania umów o partnerstwie inwestycyjnym i rozwojowym, aby stały się one dla państw wiążącym warunkiem; zwraca uwagę zwłaszcza na znaczenie decentralizacji, a także wzmocnienie pozycji władz regionalnych i lokalnych;

Wtorek, 27 września 2011 r.

23. uważa, że należy zezwolić na większą elastyczność struktury regulacyjnej polityki spójności w odniesieniu do organizacji programów operacyjnych, tak aby lepiej odzwierciedlić charakter i geografę procesów rozwojowych; sugeruje zapewnienie państwom członkowskim i regionom wystarczającej elastyczności w zakresie wyboru szeregu własnych priorytetów i opracowywania odpowiednich kombinacji polityki;

24. wzywa państwa członkowskie do zwrócenia większej uwagi na przygotowanie projektów oraz do sporządzenia wykazu projektów gotowych do realizacji, tak aby można było zminimalizować ryzyko przekroczenia kosztów i uzyskać wysoki wskaźnik wykorzystania środków;

25. odnotowuje, że zdolności instytucjonalne sektora publicznego na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym oraz zdolności techniczne i administracyjne uczestniczących władz publicznych i beneficjentów są kluczowe dla skutecznego rozwijania, wdrażania i monitorowania strategii politycznych niezbędnych w kontekście realizacji celów strategii Europa 2020;

26. wzywa państwa członkowskie, aby – przy wsparciu Komisji i we współpracy z władzami lokalnymi i regionalnymi – zwracały uwagę na lepsze zarządzanie zasobami ludzkimi, podejmując dalsze wysiłki w celu przyciągnięcia i utrzymania wykwalifikowanej kadry zarządzającej funduszami UE, propagując dobre jakościowo szkolenia tej kadry oraz unikając wszelkich zmian personalnych, jeżeli nie jest to absolutnie konieczne i podyktowane wyłącznie względem zwiększenia wydajności pracowników, a w rezultacie zdolności absorpcyjnej; przypomina w związku z tym o możliwościach wykorzystania środków z EFS oraz pomocy technicznej na tworzenie potencjału niezbędnego do realizacji i nadzorowania programów; podkreśla znaczenie pojedynczych punktów kontaktowych na szczeblu zdecentralizowanym, aby wesprzeć partnerów programu; apeluje do państw członkowskich o utworzenie „europejskich pojedynczych punktów kontaktowych”, które będą jak najbliżej obywateli, w celu udzielania pomocy w przygotowywaniu wniosków o finansowanie z Funduszu Spójności zarówno władzom lokalnym, jak i obywatelom UE;

27. zauważa, że wysoki stopień ciągłości w ramach systemu zarządzania i kontroli oraz zdolności jest niezbędny, aby wykorzystywać nabyte doświadczenia i wiedzę w dziedzinie zarządzania, dlatego wzywa państwa członkowskie do podjęcia środków zapobiegających fluktuacji personelu administracyjnego zajmującego się zarządzaniem funduszami;

28. wzywa Komisję do zwiększenia pomocy dla tych państw członkowskich, których wskaźniki wykorzystania środków są niższe od średniej UE i wskazują na brak zdolności absorpcyjnej w tych krajach; uważa, że udzielanie takiej zwiększonej pomocy i ścisłą współpracę należy kontynuować co najmniej do osiągnięcia przez zainteresowane kraje takiego poziomu wiedzy fachowej, który wystarczy do osiągnięcia rezultatów bez specjalnej pomocy z zewnątrz;

29. zachęca państwa członkowskie do tworzenia forów lub sieci między ich strukturami wykonawczymi z myślą o omawianiu doświadczeń i trudności oraz wymianie sprawdzonych wzorców postępowania; ponadto zachęca państwa członkowskie do wspierania beneficjentów przy spełnianiu bardziej rygorystycznych wymogów kontroli, korzystając zwłaszcza z pożyczek w ramach wsparcia technicznego na szkolenie i wspieranie tych podmiotów gospodarczych i społecznych, które są uprawnione do skorzystania z tych środków; proponuje wykorzystać w tym celu część kwot przeznaczonych na programy operacyjne pomocy technicznej; wzywa państwa członkowskie do opracowania i przeprowadzenia odpowiednich szkoleń dla potencjalnych beneficjentów funduszy;

30. przypomina o znaczeniu programów współpracy międzyregionalnej i programów takich jak INTERACT i URBACT w określaniu i upowszechnianiu najlepszych praktyk oraz szkoleniu organów politycznych i administracyjnych w zakresie optymalnego wykorzystywania funduszy; apeluje, aby działania mające na celu wspieranie planowania regionalnego i wydajnego korzystania z funduszy mogły się ubiegać o środki z puli przeznaczonej na współpracę międzyregionalną w ramach celu „Współpraca terytorialna”;

31. wzywa Komisję do stworzenia ogólnounijnego programu współpracy w oparciu o doświadczenia z programu partnerskiego, tak aby pogłębić współpracę między regionami o wysokim poziomie wykorzystania środków a regionami o niskim poziomie ich wykorzystania oraz ułatwić rozpowszechnianie sprawdzonych wzorców postępowania;

Wtorek, 27 września 2011 r.

32. proponuje utworzenie platformy internetowej dla beneficjentów, podmiotów lokalnych i regionalnych oraz instytucji rządowych z myślą o wymianie najlepszych praktyk oraz informacji o przeszkodach, problemach i możliwych rozwiązaniach;

33. wzywa Komisję do zbadania możliwości wprowadzenia zharmonizowanych systemów informacyjno-komunikacyjnych z uwzględnieniem różnic w systemach zarządzania i kontroli w państwach członkowskich i domaga się w tym celu wprowadzenia jednolitego oprogramowania do monitorowania poziomu wykorzystania środków w ramach programów współpracy terytorialnej;

34. wzywa Komisję, aby wykorzystywała systemy informacyjno-komunikacyjne do opracowania systemu wczesnego ostrzegania o stopniu wykorzystania funduszy oraz aby co najmniej raz do roku przedkładała sprawozdanie zawierające informacje na temat wykorzystania środków z funduszy regionalnych i strukturalnych dla każdego regionu, co umożliwi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie monitorowanie procesu realizacji polityki spójności;

35. zachęca Komisję do aktywnej współpracy z EBI, zwłaszcza przy określaniu inicjatyw wspólnotowych z myślą o zwiększeniu skuteczności i wydajności polityki spójności oraz wzmocnieniu wpływu funduszy strukturalnych, gwarantując środki na rzecz wsparcia finansowania MŚP;

36. uważa, że ze względu na większą elastyczność umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym na szczeblu regionalnym i lokalnym, przygotowywane odpowiednio wcześniej oraz odpowiadające założeniom strategii Europa 2020, przyczynią się do zwiększenia zdolności absorpcyjnej oraz do pokonania trudności przy współfinansowaniu; zaleca państwom członkowskim, aby doprecyzowały i uprościły ustawodawstwo krajowe z myślą o ułatwieniu zawierania takich partnerstw; podkreśla, że należy zapewnić demokratyczną kontrolę partnerstw publiczno-prywatnych;

37. wzywa Komisję do sprawdzenia, czy istnieją podstawy prawne wdrażania projektów PPP, oraz do zbadania ich skuteczności, a w stosownych wypadkach do zalecenia tym państwom członkowskim, które nie przyjęły takich środków legislacyjnych, aby z myślą o uruchomieniu środków z funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności na finansowanie projektów PPP w kolejnym okresie programowania jak najszybciej opracowały i przyjęły procedury skutecznego wdrażania tych projektów na szczeblu regionalnym i lokalnym;

38. podkreśla, że większość MŚP, a zwłaszcza małe przedsiębiorstwa i mikroprzedsiębiorstwa, nie może samodzielnie korzystać z funduszy strukturalnych z uwagi na obecne ograniczenia administracyjne i finansowe oraz że potrzebują one wsparcia i porady organizacji reprezentujących je na szczeblu regionalnym i krajowym; uważa, że uproszczenie zasad i procedur jest niezbędne, aby umożliwić im dostęp do funduszy strukturalnych; apeluje, aby karta małych przedsiębiorstw i przyświecające jej zasady, a mianowicie „najpierw myśl na małą skalę”, zasada kompleksowej obsługi w jednym punkcie oraz zasada proporcjonalności miały zastosowanie na każdym szczeblu decyzyjnym podczas definiowania priorytetów inwestycyjnych i ustanawiania procedur zarządzania, audytu i kontroli z myślą o zapewnieniu lepszego wykorzystywania środków;

39. podkreśla znaczenie partnerów w rozumieniu art. 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 dla zdolności do wykorzystania funduszy; wzywa państwa członkowskie, aby w pełni informowały i wspierały obywateli, przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego, stowarzyszenia i organizacje pozarządowe oraz władze regionalne i lokalne o możliwościach finansowania, kwalifikowalności do współfinansowania ze środków funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności, zasadach współfinansowania, zasadach dotyczących zwrotu oraz o miejscach ogłaszania zaproszeń do składania wniosków, a także by wspierały ich zaangażowanie na rzecz wykorzystania możliwości finansowania;

40. podkreśla pozytywne skutki korzystania z instrumentów finansowych Europejskiego Banku Inwestycyjnego, takich jak Jessica, z myślą o poszerzeniu ogólnych zasobów finansowych bez konieczności zwiększania bezpośredniego finansowania publicznego;

Wtorek, 27 września 2011 r.

41. przypomina, że mechanizmy wielopoziomowego zarządzania i zasada partnerstwa mają kluczowe znaczenie dla skuteczności programów operacyjnych i wysokiej zdolności absorpcyjnej; wzywa państwa członkowskie – przy poszanowaniu zasady pomocniczości i ich instytucjonalnej autonomii – do nieustannego wzmocnienia zasady partnerstwa i przejrzystości podczas tworzenia i realizacji programów operacyjnych, a w związku z tym do wiążącego, kompleksowego i trwałego angażowania od samego początku organów szczebla regionalnego i lokalnego oraz społeczeństwa obywatelskiego we wszystkie etapy opracowywania, realizacji i oceny programów operacyjnych;

42. wzywa Komisję do bardziej otwartej debaty na temat środków mających na celu przyspieszenie wykorzystania funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności; w związku z tym sugeruje, aby zwrócić się do Komitetu Regionów o roczną opinię na temat zdolności absorpcyjnej wszystkich państw członkowskich;

43. wzywa Komisję do zagwarantowania, że polityka spójności, sprzyjając jednocześnie realizacji strategii Europa 2020 we wszystkich państwach członkowskich, pozwoli zmniejszyć nierówności między regionami i mikroregionami, będzie uwzględniać w odpowiednim stopniu szczególne potrzeby regionów peryferyjnych i wspierać harmonijny rozwój w UE, w tym poprzez wykorzystanie dodatkowych i ukierunkowanych instrumentów i środków na obszarach, które nadal są dalekie od spełnienia europejskich standardów;

44. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i państwom członkowskim.

Europejska zdolność reagowania w przypadku klęsk i katastrof: rola ochrony ludności i pomocy humanitarnej

P7_TA(2011)0404

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie wzmocnienia europejskiej zdolności reagowania w przypadku klęsk i katastrof – rola ochrony ludności i pomocy humanitarnej (2011/2023(INI))

(2013/C 56 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 196 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), który stanowi, że „Unia zachęca do współpracy między państwami członkowskimi w celu zwiększenia skuteczności systemów zapobiegania klęskom żywiołowym lub katastrofom spowodowanym przez człowieka i ochrony przed nimi”,
- uwzględniając art. 122 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 222 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (klauzula solidarności), który przewiduje, że „Unia i jej państwa członkowskie działają wspólnie w duchu solidarności, jeżeli jakiegokolwiek państwo członkowskie stanie się przedmiotem ataku terrorystycznego lub ofiarą klęski żywiołowej lub katastrofy spowodowanej przez człowieka”,
- uwzględniając art. 23 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając wytyczne z Oslo z 1994 r., zmienione w 2001 r., dotyczące wykorzystania zasobów wojskowych i zagranicznej obrony cywilnej w operacjach prowadzonych w przypadku katastrof,
- uwzględniając Konsensus europejski w sprawie pomocy humanitarnej podpisany w dniu 18 grudnia 2007 r. przez przewodniczących Rady Unii Europejskiej, Parlamentu Europejskiego i Komisji,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2010 r. pt. „Wzmocnienie europejskiej zdolności reagowania w przypadku klęsk i katastrof: rola ochrony ludności i pomocy humanitarnej” (COM(2010)0600),

Wtorek, 27 września 2011 r.

- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 marca 2008 r. w sprawie wzmocnienia zdolności Unii do reagowania w przypadku katastrof (COM(2008)0130),
- uwzględniając sprawozdanie Michela Barniera pt. „For a European civil protection force: Europe Aid” („Europejskie siły ochrony ludności: Europe Aid”), opublikowane w maju 2006 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 14 grudnia 2010 r., w których z zadowoleniem przyjęto cele przedstawione w komunikacie Komisji z dnia 26 października 2010 r., zmierzające do bardziej przewidywalnego, skutecznego, wydajnego, spójnego i widocznego europejskiego systemu reagowania w przypadku klęsk i katastrof,
- uwzględniając konkluzje Rady z grudnia 2007 r., w których zwrócono się do Komisji o jak najlepsze wykorzystanie wspólnotowego mechanizmu ochrony ludności i wzmocnianie współpracy państw członkowskich,
- uwzględniając decyzję Rady 2007/162/WE, Euratom z dnia 5 marca 2007 r. ustanawiającą Instrument Finansowy Ochrony Ludności ⁽¹⁾ oraz decyzję Rady 2007/779/WE, Euratom z dnia 8 listopada 2007 r. ustanawiającą wspólnotowy mechanizm ochrony ludności ⁽²⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje z dni: 14 grudnia 2010 r. w sprawie utworzenia unijnych sił szybkiego reagowania ⁽³⁾, 10 lutego 2010 r. w sprawie niedawnego trzęsienia ziemi na Haiti ⁽⁴⁾, 16 września 2009 r. w sprawie pożarów lasów w lecie 2009 r. ⁽⁵⁾, 19 czerwca 2008 r. w sprawie zwiększenia zdolności Unii do reagowania w przypadku katastrof ⁽⁶⁾ oraz 4 września 2007 r. w sprawie klęsk żywiołowych ⁽⁷⁾,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinie Komisji Rozwoju, Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0283/2011),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska i jej państwa członkowskie stoją przed wieloma zagrożeniami, jak np.: trzęsienia ziemi i tsunami, pożary lasów, powodzie i osuwanie się ziemi, wypadki przemysłowe i atomowe, ataki terrorystyczne, klęski żywiołowe i wielkie pandemie; mając na uwadze, że nastąpił dramatyczny wzrost liczby i intensywności tych klęsk żywiołowych i katastrof spowodowanych przez człowieka dotykających Unię i jej obywateli, a także inne kraje i regiony na całym świecie – czego tragicznym przykładem jest niedawny ogromny kataklizm w Japonii, na który złożyły się jednocześnie trzęsienie ziemi, tsunami i katastrofa jądrowa – a w związku z tym wzrost liczby ofiar śmiertelnych oraz zwiększenie szkód gospodarczych, społecznych i środowiskowych, a także szkód dla dziedzictwa kulturalnego; mając też na uwadze, że nie możemy wykluczyć ewentualności wystąpienia w każdej chwili takich nietypowych wydarzeń o niemożliwej do przewidzenia skali, w której to sytuacji europejska zdolność reagowania w przypadku klęsk i katastrof byłaby niezwykle użyteczna, ponieważ narzędzia krajowe mogłyby być zmobilizowane do granic możliwości,
- B. mając na uwadze, że zwiększyły się częstotliwość i zasięg występowania ekstremalnych susz oraz pożarów lasów w Europie, co oznacza, że powinno się rozszerzyć zakres badań naukowych w tej dziedzinie, aby poprawić mechanizmy oceny ryzyka, systemy prewencji i środki służące zwalczaniu tych zjawisk,
- C. mając na uwadze, że rosnące tempo zmian klimatycznych oraz wyczerpywania kapitału naturalnego jeszcze zwiększy prawdopodobieństwo występowania częstszych i bardziej niszczyielskich klęsk żywiołowych,

⁽¹⁾ Dz.U. L 71 z 10.3.2007, s. 9.

⁽²⁾ Dz.U. L 314 z 1.12.2007, s. 9.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0465.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 341E z 16.12.2010, s. 5.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 224E z 19.8.2010, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 286E z 27.11.2009, s. 15.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 187E z 24.7.2008, s. 55.

Wtorek, 27 września 2011 r.

- D. mając na uwadze, że w 2008 r. strony Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) uznały w planie działania z Bali związek między ograniczaniem ryzyka wystąpienia katastrofy lub klęski a zmianami klimatu,
- E. mając na uwadze, że w 2010 r. w działaniach dostosowawczych UNFCCC z Cancún formalnie uznano ograniczanie ryzyka wystąpienia klęsk lub katastrof za istotny element dostosowania do zmian klimatu oraz zachęcono rządy do rozważenia możliwości powiązania środków dostosowawczych z ramami działania z Hyogo,
- F. mając na uwadze, że niedawne tragedie – takie jak trzęsienie ziemi na Haiti i powodzie w Pakistanie – pokazały, że główne dostępne dla UE narzędzia reagowania w przypadku klęsk i katastrof (pomoc humanitarna i unijny mechanizm ochrony ludności) funkcjonują dobrze, jeśli wziąć pod uwagę cel, w jakim zostały zaprojektowane, i okoliczności; mając jednak na uwadze, że istnieje poważna konieczność dalszego wzmocnienia koordynacji reagowania w przypadku klęsk i katastrof dotyczących Unię Europejską, zarówno w obrębie jej granic, jak i poza nimi, a także pole do ulepszeń pod względem skuteczności, wydajności, spójności i widoczności całej pomocy UE,
- G. mając ponadto na uwadze, że podczas licznych kryzysów, a zwłaszcza w związku z tsunami z 26 grudnia 2004 r., zwrócono uwagę na liczne problemy w odniesieniu do braku na szczelbu europejskim systematycznych planów lub instrukcji działania w przypadku wystąpienia zagrożeń oraz do zbyt małej widoczności działań Europy w stosunku do włożonego wysiłku,
- H. mając na uwadze, że różne rozwiązania, w tym wykorzystanie z góry określonych zasobów państw członkowskich oraz zasobów finansowanych przez UE, zostały skutecznie przetestowane w ramach programów pilotażowych zainicjowanych przez Parlament Europejski ⁽¹⁾,
- I. mając na uwadze, że Parlament Europejski konsekwentnie wzywał Komisję, aby przedstawiła wnioski ustawodawcze dotyczące utworzenia unijnych sił ochrony ludności, w pełni zgodnie z zasadą pomocniczości, a tym samym uzupełniając wysiłki państw członkowskich w myśl art. 196 TFUE,
- J. mając na uwadze, że klauzula solidarności na mocy art. 222 TFUE ustanawia obowiązek, by państwa członkowskie udzielały sobie wzajemnej pomocy w przypadku klęsk żywiołowych lub katastrof spowodowanych przez człowieka na terytorium UE,
- K. mając na uwadze, że istotna jest natychmiastowa koordynacja, spójność i komunikacja w ramach UE i z podmiotami międzynarodowymi; mając na uwadze, że obecna europejska koordynacja w terenie wielu zespołów przez różne łańcuchy dowodzenia prowadzi w sposób nieunikniony do powielania i nakładania się wysiłków oraz okazuje się kosztowna pod względem zasobów ludzkich, koordynacji i skuteczności; mając też na uwadze, że w związku z kryzysem gospodarczym i finansowym Unia Europejska musi rozwinąć system ochrony oparty na wzajemności i racjonalizacji istniejących środków, nie zwiększając przy tym łącznych wydatków,
- L. mając na uwadze, że w związku z niedawną katastrofą w Japonii rząd japoński zwrócił się do UE o stworzenie jednej wąskiej – koordynowanej przez Komisję – grupy ochrony cywilnej w celu rozdzielania pomocy, zamiast wysyłania szeregu grup ochrony cywilnej z poszczególnych państw członkowskich w różnych okresach; mając na uwadze, że zacieśnienie koordynacji działań w czasie tej katastrofy usprawniło całościową pomoc UE pod względem kosztów i skuteczności, spójności oraz widoczności,

⁽¹⁾ Szczególnie projekt pilotażowy zmierzający do nasilenia współpracy między państwami członkowskimi w zakresie walki z pożarami lasów (2008) oraz działanie przygotowawcze dotyczące sił szybkiego reagowania (2008-2010).

Wtorek, 27 września 2011 r.

- M. mając na uwadze, że należy zapewnić spójność polityczną na szczeblu UE z uwzględnieniem odpowiednich ról instytucjonalnych, nie utrudniając ani nie spowalniając reagowania w przypadku klęsk i katastrof, oraz że powinno to opierać się na istniejących mechanizmach, a nie na tworzeniu nowych struktur,
- N. mając na uwadze, że do głównego nurtu polityki, planów i programów w dziedzinie rozwoju należy włączać kulturę zapobiegania katastrofom i klęskom oraz utrzymywania gotowości na wypadek ich wystąpienia, aby zająć się niektórymi podstawowymi przyczynami klęsk i katastrof,
- O. mając na uwadze, że konieczne jest opracowanie działań zapobiegawczych w czasie rzeczywistym na wszystkich etapach operacyjnych: na etapie monitorowania, w tym poprzez wykorzystanie informacji satelitarnych, na etapie wczesnego ostrzegania, na etapie alarmowania, a następnie reagowania i udzielania pomocy potencjalnie zainteresowanej ludności,
- P. mając na uwadze, że UE popiera centralną rolę ONZ, a w szczególności rolę Biura ONZ ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej, w koordynacji międzynarodowej pomocy w krajach trzecich,
- Q. mając na uwadze, że zintegrowane europejskie podejście uwzględniające wszelkie zagrożenia, którego celem jest reagowanie na sytuacje kryzysowe na wszystkich etapach ich rozwoju, stanowi najskuteczniejszą strategię działania w przypadku klęsk i katastrof; mając na uwadze, że podejście to musi łączyć w sobie zapobieganie klęskom i katastrofom (w tym łagodzenie szkód i ograniczanie ryzyka) oraz środki służące utrzymywaniu gotowości, reagowaniu i usuwaniu skutków, w szerokim kontekście zrównoważonego rozwoju; mając na uwadze, że istotne jest wprowadzenie narzędzi operacyjnych takich jak plan działania na rzecz zapobiegania zagrożeniom (obejmujący wzorcowe procedury i narzędzia planowania); mając na uwadze, że istnieje potrzeba rozpoczęcia rzeczywistych unijnych inwestycji w zapobieganie zagrożeniom i ich przewidywanie oraz że UE powinna realizować równie ambitne podejście zarówno w odniesieniu do zapobiegania klęskom i katastrofom oraz utrzymywania gotowości na wypadek ich wystąpienia, jak i do reagowania na nie,
- R. mając na uwadze, że rozporządzenie ustanawiające Fundusz Solidarności zawiera wymogi, które utrudniają i opóźniają jego uruchomienie w przypadku niektórych klęsk i katastrof, szczególnie jeśli chodzi o wysokość i rodzaj wydatków kwalifikujących się do finansowania, a także brak elastyczności terminów i procedur,
- S. mając na uwadze, że w sytuacji kryzysowej ekipy udzielające pomocy powinny koniecznie mieć bezzwłoczny dostęp do dokładnych informacji, aby mogły rozdzielać artykuły pierwszej potrzeby, wyposażenie i zasoby krytyczne, oraz że w związku z tym techniki telekomunikacyjne są najważniejszym elementem łańcucha zarządzania kryzysowego,
- T. mając na uwadze, że w sytuacji kryzysowej tradycyjne łącza i zasoby komunikacyjne mogą być przeciążone lub zniszczone,
- U. mając na uwadze, że użyteczność europejskiej polityki kosmicznej oraz pozytywne wyniki osiągnięte w ramach europejskiego programu obserwacji Ziemi (GMES), uruchomionego przez Komisję w celu wykorzystania danych i informacji satelitarnych, oraz jego praktyczne zastosowanie w dziedzinie ochrony ludności, a także w ramach Emergency Response Core Service, zostały już stwierdzone przez Komisję i państwa członkowskie,
1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady pt. „Wzmacnianie europejskiej zdolności reagowania w przypadku klęsk i katastrof: rola ochrony ludności i pomocy humanitarnej” oraz określone w nim cele; zaznacza, że propozycje przedstawione w komunikacie powinny zostać bardziej szczegółowo rozpatrzone w celu spełnienia oczekiwań dotyczących ulepszonego, skoordynowanego, spójnego, skutecznego, oszczędnego i widocznego jednolitego i kompleksowego europejskiego systemu reagowania;

Wtorek, 27 września 2011 r.

2. podkreśla, że należałoby zracjonalizować i uprościć funkcjonowanie obecnego europejskiego systemu reagowania w przypadku klęsk i katastrof oraz zoptymalizować dostępne środki dla wspólnej korzyści, jednocześnie zachęcając wszystkie państwa członkowskie do wnoszenia wkładu i do zagwarantowania w ten sposób europejskiej solidarności; w związku z tym uważa, że zdolność reagowania UE powinna wpisywać się w zintegrowane podejście uwzględniające wielorakie zagrożenia; ponadto powinna wiązać się z oddolnym delegowanym zarządzaniem zasobami i informacją – innymi słowy inicjatywa mogłaby wychodzić od państw członkowskich, które dobrowolnie przekazywałyby zasoby i wiedzę specjalistyczną;
3. zwraca się do Komisji, by opracowując europejski system reagowania w przypadku klęsk żywiołowych i katastrof uwzględniała klauzulę solidarności oraz przepisy wykonawcze do niej, które należy przyjąć w trybie pilnym i które zapewnią bardziej skuteczne i spójne reagowanie na klęski i katastrofy na terenie Unii Europejskiej i poza nią;
4. ponownie przypomina o konieczności zmiany rozporządzenia w sprawie Funduszu Solidarności, tak aby dostosować kryteria kwalifikowalności do specyfiki poszczególnych regionów oraz klęsk i katastrof, w tym klęsk następujących stopniowo, jak np. susze, oraz pozwolić na uruchamianie funduszu w sposób bardziej elastyczny i terminowy;
5. przypomina, że działania w zakresie przygotowania, zapobiegania i reagowania w przypadku klęsk lub katastrof nie mogą zostać rozdzielone oraz że w związku z tym należy wzmocnić zintegrowane podejście do przeciwdziałania katastrofom;
6. zgadza się, że potrzebna jest zmiana jakościowa polegająca na przejściu od obecnej doraźnej koordynacji do przewidywalnego i uprzednio zaplanowanego systemu w ramach unijnego mechanizmu ochrony ludności, na podstawie z góry określonych zasobów dostępnych do natychmiastowego wykorzystania w unijnych operacjach pomocy w przypadku klęsk i katastrof oraz na podstawie wszelkich innych środków i zasobów, których uruchomienie państwa członkowskie mogą uznać za stosowne; podkreśla potrzebę wprowadzenia systemu monitorowania, nadzorowania i rozwijania działań UE w operacjach pomocowych w przypadku klęsk i katastrof;
7. wzywa Komisję, aby jak najszybciej przedstawiła wnioski mające na celu ustanowienie – z zastrzeżeniem zasady pomocniczości – unijnych sił ochrony ludności na podstawie unijnego mechanizmu ochrony ludności oraz umożliwienie Unii zgromadzenia zasobów niezbędnych do zapewnienia ochrony ludności i do udzielenia ofiarom natychmiastowej pomocy kryzysowej; uważa, że odpowiedź UE należy oprzeć na uprawnieniach i potencjale europejskich sił ochrony ludności oraz że należy zapewnić podjęcie działań w celu zapobieżenia występującym brakom i przeszkodom;
8. zgadza się, że europejski system reagowania w przypadku klęsk i katastrof powinien opierać się zarówno na europejskim potencjale reagowania kryzysowego poprzez ulepszenie europejskiego mechanizmu ochrony ludności na podstawie potencjału i dostępności z góry określonych, a zatem przewidywalnych zasobów kryzysowych państw członkowskich, jak i na Europejskim Centrum Reagowania Kryzysowego, które to elementy stanowią fundament takiej strategii, jaką przedstawiono w komunikacie z dnia 26 października 2010 r.; podkreśla, że te zmiany powinny wynikać z podejścia uwzględniającego wszelkie zagrożenia, łączącego wszystkie odpowiednie podmioty – w szczególności społeczeństwo obywatelskie – w tym organizacje pozarządowe i wolontariuszy, we wspólnym działaniu, i wykorzystywać synergię między poszczególnymi istniejącymi narzędziami i instrumentami;
9. uważa, że podejście uwzględniające wszelkie zagrożenia musi iść w parze z większą elastycznością w odniesieniu do poszczególnych kategorii ryzyka, które powinny być rozważane odrębnie; to z kolei pociąga za sobą konieczność rozwoju zdecentralizowanych sił analizy i planowania działań podejmowanych w zależności od charakteru, prawdopodobieństwa i wagi zagrożenia;
10. ponadto apeluje, by zdolność reagowania UE na katastrofy posiłkowała się regionami najbardziej oddalonymi oraz europejskimi państwami i terytoriami zamorskimi, ponieważ mogą one stanowić punkty wsparcia ułatwiające logistykę i wstępne rozmieszczenie unijnych zasobów na wszystkich oceanach;

Wtorek, 27 września 2011 r.

11. zwraca się do Komisji o sporządzenie i przekazanie do wiadomości Parlamentu wykazu wspólnotowych instrumentów finansowania działań zapobiegających katastrofom w celu oceny możliwości lepszego uwzględnienia zapobiegania katastrofom w istniejących już unijnych programach finansowania, o co zwróciła się też Rada (dokument nr 15394/09 z dnia 12 listopada 2009 r.);

12. zaznacza, że europejski system reagowania w przypadku klęsk i katastrof powinien działać zgodnie z zasadą pomocniczości zarówno państw członkowskich (które powinny mieć możliwość wykorzystywania własnych zasobów, zwłaszcza we wszelkich przypadkach skonfliktowanych potrzeb krajowych), jak i ONZ, tj. powinien uwzględniać z jednej strony krajowe, regionalne i lokalne kompetencje poszczególnych państw członkowskich – biorąc pod uwagę kluczową rolę, jaką dane organy odgrywają w cyklu zarządzania kryzysowego, szczególnie że w wielu państwach członkowskich władza ustawodawcza jest sprawowana na szczeblu lokalnym lub regionalnym – a z drugiej strony rolę koordynacyjną odgrywaną przez ONZ w operacjach pomocowych w przypadku klęsk i katastrof, gdy prowadzone są działania poza UE; przypomina, że strategia ta powinna uzupełniać strategię ONZ, która dostrzega w utworzeniu europejskiego ośrodka reagowania wyraźną wartość dodaną;

13. podkreśla, że transgraniczny charakter klęsk i katastrof sprawia, że UE powinna koordynować swoje środki i współpracować z krajami trzecimi, zwłaszcza w swoim sąsiedztwie z krajami należącymi do Unii dla Śródziemnomorza;

14. wspiera wniosek Komisji dotyczący stworzenia europejskiego mechanizmu reagowania w sytuacjach kryzysowych, a także ustaleń gwarantujących bardziej przewidywalną dostępność najważniejszych zasobów państw członkowskich, między innymi poprzez stworzenie puli z góry określonych zasobów dostępnych we wcześniej ustalonym czasie reakcji, które będą wykorzystywane w ramach zobowiązania państw członkowskich do dobrowolnego udostępnienia tych zasobów na cele interwencji pomocowych UE w przypadku klęsk i katastrof na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym zarówno na terenie Unii, jak i poza nią; jest zdania, że w ten sposób, a także poprzez udzielanie pomocy osobom dotkniętym klęskami żywiołowymi, takimi jak wielkie pożary, powodzie, trzęsienia ziemi, wybuchy wulkanów, huragany i tsunami, a także wypadkami na morzu, wyciekami ropy lub zagrożeniem jądrowym, znacznie podwyższy się europejska wartość dodana interwencji pomocowych UE;

15. zwraca uwagę, że niektóre obszary, np. wybrzeża, wyspy i tereny górskie, są szczególnie narażone z uwagi na położenie geograficzne i wzywa do zwrócenia na nie szczególnej uwagi;

16. zauważa, że regiony europejskie położone na granicach UE mogą zostać dotknięte klęskami lub katastrofami, do których dochodzi w regionach położonych na terytorium państw trzecich, przez co interwencje stają się jeszcze trudniejsze; sugeruje opracowanie specjalnych środków wspierania tych regionów oraz zwrócenie szczególnej uwagi na katastrofy wywołane przez ludzi lub będące wynikiem wypadku przemysłowego, które wymagają zastosowania odmiennych strategii;

17. uważa, że szczególną uwagę należy zwrócić na pożary, które wymagają ukierunkowanych strategii i działań;

18. potwierdza konieczność stosowania się do zasady „zanieczyszczający płaci” w odniesieniu do odpowiedzialności za szkody dla środowiska oraz do odzyskiwania kosztów związanych z reagowaniem na klęski i katastrofy od podmiotów prywatnych odpowiedzialnych za daną szkodę;

Europejski potencjał reagowania kryzysowego

19. uważa, że pula z góry określonych zdolności, zasobów i środków udostępnianych dobrowolnie na cele interwencji pomocowych UE w przypadku klęsk i katastrof zarówno w Unii, jak i poza nią, będzie stanowiła zasadniczy element potencjału UE w dziedzinie pomocy, który uzupełniać mogłyby dodatkowe doraźne oferty ze strony państw członkowskich; zaleca opracowanie jasnego i szczegółowego systemu zachęt, aby państwa członkowskie mogły przeznaczać wystarczający potencjał na dobrowolną pulę, nie zwiększając swoich ogólnych wydatków;

Wtorek, 27 września 2011 r.

20. zwraca się o utworzenie w ramach przyszłych unijnych sił ochrony ludności konkretnych mechanizmów, które umożliwią UE zarządzenie przypadkom rozległych zanieczyszczeń spowodowanych przez instalacje wydobywcze ropy naftowej i gazu znajdujące się na morzu;
21. przypomina o głównej roli ONZ w koordynowaniu działań podejmowanych przez społeczność międzynarodową w reakcji na klęski i katastrofy;
22. podkreśla, że większa zdolność reagowania UE w przypadku klęsk i katastrof zapewni spójny wkład UE w ogólne wysiłki pomocowe prowadzone pod kierownictwem ONZ oraz rolę koordynacyjną tej organizacji;
23. potwierdza, że zasoby finansowane przez UE, którymi zarządzają państwa członkowskie, powinny stanowić uzupełnienie zasobów państw członkowskich przeznaczonych na operacje pomocowe; zauważa, że operacje te powinny być prowadzone w oparciu o modele tworzone w drodze działań przygotowawczych, z powodzeniem przetestowane w niedawnych sytuacjach kryzysowych zarówno w Unii, jak i poza nią, np. moduł wielonarodowy między państwami nadbałtyckimi stworzony w celu przeciwdziałania powodziom i dodatkowe taktyczne zaplecze do gaszenia pożarów z powietrza;
24. wzywa Komisję, aby wspólnie z państwami członkowskimi określiła istniejące braki w zakresie potencjału; należy rozważyć utworzenie zasobów na poziomie UE, unikając wszelkich form konkurencji i/lub pokrywania się z zasobami krajowymi, w celu wypełnienia istniejących braków w zakresie potencjału, o ile przyniosłoby to istotne oszczędności dla całej UE lub umożliwiłoby dostęp do zasobów, które nie są dostępne dla państw członkowskich działających w pojedynkę, stanowiąc tym samym dobry model dzielenia się obciążeniami;
25. jest zdania, że ważne jest również zidentyfikowanie niedoborów środków oraz dokładne wyjaśnienie, w jaki konkretny sposób UE mogłaby wesprzeć wysiłki państw członkowskich na rzecz poprawy ich gotowości; wyraża pogląd, że efektywniejsze wykorzystywanie dostępnych już środków pozwoli uniknąć tworzenia dodatkowych procedur finansowych i administracyjnych, szczególnie w przypadku administracji regionalnej i lokalnej;
26. wzywa Komisję, by dążyła do angażowania zasobów, zdolności i koordynacji UE w przypadku klęsk żywiołowych i katastrof, do których dochodzi w UE i które wywierają bezpośredni wpływ na jej obywateli;
27. uważa, iż należy przede wszystkim skoncentrować się na pełnym i terminowym wykorzystaniu dostępnych środków finansowych, jak również na uproszczeniu wszelkich procedur administracyjnych związanych z ich uruchamianiem; wyraża przekonanie, że należy również podjąć działania w kierunku zagwarantowania, by pomoc humanitarna w sytuacjach kryzysowych niezwłocznie docierała do społeczności dotkniętych klęską lub katastrofą;
28. uważa, że zaawansowane planowanie i przygotowywanie operacji przez tworzenie scenariuszy postępowania, lokalizację posiadanych przez państwa członkowskie zasobów potencjalnie dostępnych do wykorzystania w operacjach pomocowych UE w przypadku klęsk i katastrof oraz opracowywanie planów awaryjnych są kluczowymi elementami wzmocnionej unijnej zdolności reagowania w przypadku klęsk i katastrof oraz mają podstawowe znaczenie dla szybkiego wykorzystania potencjału i dla natychmiastowej odpowiedniej reakcji w każdej sytuacji kryzysowej; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby wdrożyły te środki natychmiast i bez szkody dla innych działań; zwraca się ponadto do Komisji o przeprowadzenie badania wykonalności mającego na celu ocenę, czy użyteczne byłoby wprowadzenie, finansowanie z europejskiego budżetu badawczego oraz znakowanie europejskich laboratoriów referencyjnych pod kątem bioterroryzmu i identyfikacji ofiar;
29. apeluje w szczególności o odpowiednie strategie awaryjne na wypadek różnego rodzaju katastrof spowodowanych przez człowieka, związanych z wyciekiem ropy naftowej, instalacjami jądrowymi lub z substancjami niebezpiecznymi zarówno na lądzie, jak i na morzu;

Wtorek, 27 września 2011 r.

Europejskie Centrum Reagowania Kryzysowego

30. z zadowoleniem przyjmuje – jako krok we właściwym kierunku – decyzję Komisji o połączeniu Centrum Monitorowania i Informacji (MIC) oraz centrum kryzysowego ds. pomocy humanitarnej ECHO w celu utworzenia czynnego całodobowo i przez 7 dni w tygodniu Centrum Reagowania Kryzysowego, będącego platformą planowania i koordynacji, oraz domaga się, aby działanie tej platformy uwzględniało również współpracę w czasie rzeczywistym państw członkowskich w dziedzinie monitorowania, wczesnego ostrzegania i alarmowania, zgodnie z zasadą pomocniczości; wzywa Komisję do wzmocnienia Centrum, tak aby mogło ono służyć jako centralny węzeł szybkiej i skutecznej koordynacji wszelkiej europejskiej pomocy rzeczowej, a także wkładu finansowego w pomoc humanitarną; twierdzi, że powinno ono funkcjonować jako pojedynczy punkt przyjmowania wniosków o pomoc związaną z wszelkimi rodzajami klęsk żywiołowych i katastrof spowodowanych przez człowieka w celu umożliwienia spójnego reagowania UE;

31. wzywa do skutecznego połączenia centrum kryzysowego ECHO i MIC poprzez zapewnienie odpowiedniego finansowania;

32. zwraca się do Komisji o czynne powiązanie Europejskiego Centrum Reagowania Kryzysowego z dwoma wspólnotowymi instrumentami ochrony przeciwpożarowej lasów, tj. z EFFIS i EFFICS;

33. wzywa Komisję, aby koordynowała działania w sytuacjach kryzysowych, upraszczając i optymalizując istniejące usługi powszechne oraz numer alarmowy 112;

34. nalega, aby decyzje dotyczące wykorzystania zasobów z puli były podejmowane szybko przez Centrum Reagowania Kryzysowego wspólnie z państwami członkowskimi, tak aby zapewnić przewidywalną, natychmiastową i skuteczną pomoc dla ofiar oraz zapobiec opóźnieniom, powielaniu i pokrywaniu się zadań;

35. uważa, że stosowne jest zidentyfikowanie i zdefiniowanie najważniejszych istniejących zasobów, które mogłyby zostać udostępnione przez państwa członkowskie na wypadek działań kryzysowych UE w przypadku wyżej wspomnianych scenariuszy;

36. wzywa, aby UE prowadziła klarowne i spójne działania z uwzględnieniem ról instytucjonalnych pełnionych odpowiednio przez Komisję Europejską oraz wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ), które to organy powinny pamiętać o swoich odpowiednich uprawnieniach i wzajemnie szanować granice swoich kompetencji; w związku z tym wzywa Komisję i ESDZ do opracowania odpowiednich rozwiązań roboczych i przejrzystych zasad w celu zapewnienia, w miarę możliwości, ścisłej współpracy i koordynacji kwestii związanych ze zdolnością reagowania UE w przypadku klęsk i katastrof, na podstawie istniejących mechanizmów bez spowalniania operacji pomocowych; podkreśla potrzebę zapewnienia elastycznej, prostej i szybkiej koordynacji między służbami, obejmującej wyłącznie właściwe jednostki, które powinny reagować w bardzo krótkim czasie z pominięciem skomplikowanych procedur administracyjnych; zaznacza, że pomoc humanitarna UE powinna być udzielana niezależnie od jakichkolwiek względów politycznych, zgodnie z przyjętymi na szczelbu międzynarodowym zasadami humanitarnymi;

37. podkreśla zwiększone zagrożenie pożarami lasów, w szczególności z powodu zmian klimatu, które sprzyjają wybuchowi rozległych pożarów; zwraca się do Komisji o wydzielenie w nowym Europejskim Centrum Reagowania Kryzysowego specjalnej komórki zajmującej się tymi zagrożeniami;

38. podkreśla, że zasoby wojskowe wykorzystywane pod kontrolą cywilną, w ostateczności i zgodnie z wytycznymi z Oslo, często stanowią ważny wkład w zdolność reagowania w przypadku klęsk i katastrof, szczególnie w zakresie środków specjalistycznych, transportu strategicznego czy też ciężkiego sprzętu; podkreśla, że w celu uniknięcia kosztownego dublowania pracy należy poprawić koordynację wszystkich dostępnych możliwości – cywilnych i wojskowych – i wszystkich środków zarządzania kryzysowego będących w posiadaniu państw członkowskich;

Wtorek, 27 września 2011 r.

Logistyka, transport i telekomunikacja

39. uznaje, że wykorzystanie środków wojskowych, takich jak transport, logistyka i bezpieczeństwo, w celu wsparcia działań humanitarnych może stanowić istotną pomoc, zwłaszcza w obliczu dużych klęsk żywiołowych; przypomina, że środki wojskowe mogą być stosowane w bardzo ograniczonych przypadkach i tylko w ostateczności, zgodnie z zaleceniami ONZ;

40. wzywa do wspólnych, skutecznych rozwiązań logistycznych, obejmujących szczególnie finansowane przez UE wszechstronne zespoły wsparcia i pomocy technicznej (TAST), który mogłyby udzielać wsparcia wszelkim urzędnikom i zespołom UE lub państw członkowskich w terenie, szczególnie w przypadku zapaści lokalnej infrastruktury;

41. zwraca się o zmobilizowanie zespołów wsparcia i pomocy technicznej w przypadku klęsk i katastrof oraz o sformułowanie nowych zaleceń dotyczących sposobu, w jaki zespoły te mogą jak najskuteczniej udzielać wsparcia ofiarom klęsk lub katastrof;

42. w celu maksymalnego zwiększenia wydajności i dobrego wykorzystania istniejącego potencjału proponuje wzajemne powiązanie zasobów konsularnych państw członkowskich, aby przyspieszyć i poprawić jakość naszego reagowania w skali światowej, optymalizując wykorzystanie istniejących już środków; w związku z tym zaleca przeprowadzenie oceny zdolności konsularnych poszczególnych państw członkowskich, aby sporządzić bilans obecnych środków, którymi Unia Europejska dysponuje na całym świecie;

43. uwzględniając istniejące systemy pomocy koordynowane przez ONZ, wzywa do zorganizowania ulepszonych, wzmocnionych, oszczędniejszego i dobrze skoordynowanego transportu wszelkiej pomocy rzeczowej do miejsc dotkniętych klęską, w szczególności przez usprawnione, uproszczone procedury, zwiększony poziom współfinansowania oraz wprowadzenie nowych sposobów udostępniania dodatkowego potencjału transportowego, ewentualnie w drodze umów ramowych;

44. przypomina o istniejących narzędziach monitorowania i zapobiegania (zwłaszcza o urządzeniach do obserwacji miejscowej), takich jak europejski program obserwacji Ziemi (GMES) lub programy INSPIRE i GALILEO, dzięki którym można monitorować potencjalnie zagrożone obszary i w ten sposób skuteczniej przygotowywać się do udzielania pomocy ofiarom klęsk i katastrof; zwraca się do Komisji o rozważenie możliwości wyposażenia UE w specjalne zabezpieczone łącza telekomunikacyjne i zintegrowane rozwiązania mające na celu zarządzanie kryzysowe obejmujące etapy od zapobiegania po odbudowę; zwraca się do Komisji o lepsze wykorzystanie istniejących rozwiązań i zdolności oraz komunikacji satelitarnej, aby ułatwić rozwój usług na rzecz ludności w zakresie bezpieczeństwa publicznego i sił antykryzysowych, we współpracy z Europejską Agencją Kosmiczną, państwami członkowskimi i innymi podmiotami (prywatnymi operatorami, przemysłem);

45. zwraca się do Komisji o rozwijanie sieci komunikacyjnej i informacyjnej, z wykorzystaniem m.in. możliwości telekomunikacyjnych, w tym satelitarnych, tak by ekipy ratunkowe miały dostęp do szybkich i precyzyjnych informacji umożliwiających skuteczne rozprawianie produktów pierwszej potrzeby i sprzętu niezbędnego do reorganizacji społecznej bezpośrednio po katastrofach;

Komunikacja, widoczność, szkolenia, badania naukowe

46. postuluje kompleksową strategię komunikacyjną, obejmującą wszystkie instytucje UE, państwa członkowskie, partnerów społecznych i społeczeństwo obywatelskie, która ulepszy ogólną widoczność i przejrzystość działań europejskich w krajach będących beneficjentami, a także wśród obywateli europejskich, a jednocześnie zagwarantuje, że działania pomocowe w przypadku klęsk lub katastrof nigdy nie będą podporządkowane kwestiom handlowym ani politycznym czy strategicznym; uważa, że strategia ta powinna prowadzić do uproszczenia i ujednoczenia metod i narzędzi komunikacji; w tym celu proponuje np. wprowadzenie standardowego przepisowego stroju i znaku rozpoznawczego wszystkich europejskich służb, w połączeniu z identyfikatorami krajowymi, oraz powołanie wspólnego rzecznika odpowiedzialnego za informowanie o działaniach pomocowych w sytuacjach kryzysowych; apeluje, aby wszelkie strategie komunikacyjne zapewniały jasne rozróżnienie pomocy humanitarnej od działań wojskowych;

Wtorek, 27 września 2011 r.

47. zaznacza, że informowanie jest innym istotnym składnikiem skutecznej polityki zapobiegania katastrofom i klęskom oraz reagowania na nie na wszystkich szczeblach oraz że w związku ze zmiennym scenariuszem zagrożeń potrzebne jest stałe uzupełnianie wiedzy, solidne i porównywalne dane o częstotliwości występowania katastrof i klęsk, o ryzyku ich wystąpienia i o związanych z nimi konsekwencjach oraz odpowiednie narzędzia analityczne; w związku z tym apeluje o skoordynowane działanie, większą dostępność i systematyczne upowszechnianie informacji technicznych i naukowych oraz wiedzy specjalistycznej, a także wymianę najlepszych praktyk, w tym badania i praktyczne stosowanie wyciągniętych wniosków, np. doświadczenia zdobytego dzięki projektom realizowanym w przeszłości w ramach inicjatywy wspólnotowej INTERREG;

48. podkreśla potrzebę upowszechniania wiedzy o tym, jak należy postępować w sytuacji klęski lub katastrofy, ze szczególnym uwzględnieniem edukacji młodzieży, już w wieku szkolnym; wzywa Komisję, aby wspierała – z udziałem szkół i specjalnych stowarzyszeń wolontariackich – kulturę opartą na przewidywaniu, zapobieganiu i odporności, co stanowi niezbędny warunek optymalizacji działań na rzecz ochrony ludności;

49. zwraca uwagę na kluczową rolę władz regionalnych i lokalnych, które w przypadku klęsk i katastrof – a przede wszystkim w przypadku klęsk i katastrof transgranicznych – znajdują się na pierwszej linii i których zaangażowanie może poprawić widoczność UE wśród jej obywateli; wzywa zatem Komisję do zagwarantowania, by państwa członkowskie angażowały swoje władze regionalne i lokalne w reagowanie w przypadku klęsk i katastrof na wczesnych etapach w oparciu o wielostopniowy model zarządzania stosowany w dziedzinie polityki spójności, przy zastosowaniu strategii komunikacyjnej, która przyniesie korzyści wszystkim podmiotom będącym częścią mechanizmu reagowania;

50. apeluje do Komisji i państw członkowskich o opracowanie jasnego systemu informowania i zapobiegania przeznaczonego dla wszystkich europejskich obywateli w czasie podróży, zarówno w UE, jak i poza terytorium państw członkowskich; proponuje w związku z tym, aby wpisywać w europejskich paszportach numer ratunkowy 112 wraz z wyraźną informacją o jego ogólnoeuropejskiej dostępności, tak aby mogły korzystać z niego osoby podróżujące w UE, a także przytoczyć art. 23 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, stanowiący, że „każdy obywatel Unii korzysta na terytorium państwa trzeciego, gdzie państwo członkowskie, którego jest obywatelem, nie ma swojego przedstawicielstwa, z ochrony dyplomatycznej i konsularnej każdego z pozostałych państw członkowskich (...)”, na który mogą powoływać się osoby podróżujące do państw nienależących do UE;

51. postuluje, aby ogólnoeuropejski numer alarmowy 112 był skuteczniej upowszechniany wśród obywateli europejskich i obywateli państw trzecich przebywających na terytorium UE, w szczególności za pośrednictwem prasy i audiowizualnych środków przekazu oraz plakatów, aby umożliwić każdemu automatyczny wybór tego numeru w celu zgłoszenia jakiegokolwiek katastrofy na terytorium UE;

52. uważa, że specjalne szkolenie europejskiego personelu i ekspertów w dziedzinie reagowania w przypadku klęski katastrof pozwoliłoby – poprzez wspólny trzon szkoleń i modułów specjalizacji – zwiększyć świadomość oraz opracować wspólne europejskie metody pracy i procedury działania; w tym kontekście zaleca wspólne ćwiczenia z zakresu reagowania w przypadku klęsk i katastrof, z udziałem cywilnych i wojskowych jednostek logistycznych;

Reagowanie w przypadku wystąpienia klęsk i katastrof, utrzymywanie gotowości i zapobieganie

53. zauważa, że zapobieganie katastrofom i klęskom jest często bardziej oszczędnym rozwiązaniem niż ich zwalczanie; w związku z tym zwraca uwagę na istotną potrzebę uzupełnienia polityki na rzecz wzmocnienia europejskiej zdolności reagowania kryzysowego przez poprawę prowadzonej przez UE i państwa członkowskie polityki przewidywania ryzyka i zapobiegania mu oraz zachęca Komisję do przygotowania kompleksowej i innowacyjnej strategii UE w zakresie ograniczania ryzyka klęsk i katastrof; apeluje o przeznaczenie wystarczających zasobów na wczesne wykrywanie możliwych klęsk i katastrof oraz zwraca się do Komisji o zadbanie, by wykorzystano przegląd funduszy strukturalnych i Funduszu Solidarności w celu zachęcenia do rozwoju polityki i inwestycji w tych obszarach; ponadto apeluje o poprawę kształcenia w zakresie zapobiegania klęskom i katastrofom, inwestycje w zapobieganie klęskom

Wtorek, 27 września 2011 r.

i katastrofom oraz zmianie klimatu, odpowiednie przepisy dotycząc gospodarki wodnej i skutecznego zarządzania ryzykiem oraz ściśle monitorowanie i wdrażanie dyrektywy w sprawie powodzi na szczeblu regionalnym i lokalnym; zwraca w tym kontekście uwagę, że władze regionalne i lokalne odgrywają kluczową rolę w zapobieganiu klęskom i katastrofom poprzez wdrażanie na szczeblu terytorialnym strategii zapobiegania ryzyku, a także wspólne interwencje z udziałem zespołów z różnych krajów;

54. przypomina o swoim stanowisku, zgodnie z którym z uwagi na powiązania między suszami, pożarami lasów i pustynnieniem Komisja powinna przedstawić wniosek, podobny do dyrektywy w sprawie powodzi, mający na celu przyjęcie polityki UE związanej z niedoborem wody, suszami i dostosowaniem się do zmiany klimatu; przypomina także w związku z tym o znaczeniu, jakie ma utworzenie europejskiego obserwatorium susz odpowiedzialnego za badanie, łagodzenie i monitorowanie skutków susz;

55. przypomina również swój apel do Komisji o przyjęcie dyrektywy w sprawie zapobiegania pożarom i zarządzania ryzykiem związanym z nimi, która powinna obejmować regularne gromadzenie danych, opracowanie map i wyszczególnienie stref zagrożonych, przygotowanie planów zarządzania ryzykiem pożarowym, wskazanie przez państwa członkowskie przeznaczonych na ten cel zasobów i dostępnych środków, skoordynowanie różnych urzędów, minimalne wymogi w zakresie szkolenia zespołów oraz określenie odpowiedzialności i kar w dziedzinie ochrony środowiska naturalnego;

56. uważa, że kluczowe znaczenie ma dalsze wykorzystywanie możliwości pojawiających się w kontekście celu europejskiej współpracy terytorialnej; twierdzi w związku z tym, że europejskie ugrupowanie współpracy terytorialnej (EUWT) może stanowić ważny instrument dalszego umacniania współpracy ponadnarodowej, transgranicznej i między regionami, a nawet z państwami nienależącymi do UE; postrzega rozwój współpracy międzyregionalnej ponad granicami krajowymi jako dowód na to, że właśnie regiony wnoszą zasadniczy wkład, kiedy trzeba udzielić szybkiej pomocy w dziedzinie ochrony ludności; uważa, że ta owocna współpraca obejmuje m.in. wspólny cel, jakim jest identyfikacja terytorialna zagrożeń i ocena potencjalnych niebezpieczeństw, oraz że to w tym względzie UE może w sposób cenny i widoczny przyczynić się do jeszcze efektywniejszej i skuteczniejszej współpracy, przede wszystkim dzięki usprawnieniu koordynacji;

57. zwraca uwagę, że w Europejskim Roku Wolontariatu przydatne i symboliczne byłoby wspieranie krajów, które starają się sprzyjać tego rodzaju działalności i organizacjom;

58. zwraca się do Komisji, aby przedstawiła w tym celu ambitne wnioski ustawodawcze jak najszybciej, nie później niż do końca 2011 r.;

*

* *

59. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Europejski sektor turystyczny

P7_TA(2011)0407

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie Europy jako najpopularniejszego kierunku turystycznego na świecie – nowe ramy polityczne dla europejskiego sektora turystycznego (2010/2206(INI))

(2013/C 56 E/05)

Parlament Europejski,

— uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Główne kierunki zrównoważonego rozwoju turystyki europejskiej” (COM(2003)0716),

Wtorek, 27 września 2011 r.

- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Odnowiona polityka turystyczna UE: Ku silniejszemu partnerstwu na rzecz turystyki europejskiej” (COM(2006)0134), uwzględniając komunikat Komisji:
- uwzględniając komunikat Komisji pt. Agenda dla równoważonej i konkurencyjnej turystyki europejskiej” („Agenda 21”) (COM(2007)0621),
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Europa – najpopularniejszy kierunek turystyczny na świecie – nowe ramy polityczne dla europejskiego sektora turystycznego” (COM(2010)0352);
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europa 2020. Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie statystyki europejskiej w dziedzinie turystyki (COM(2010)0117),
- uwzględniając deklarację z Madrytu „W kierunku społecznie odpowiedzialnego modelu turystyki”, przyjętą na nieoficjalnym posiedzeniu ministrów w dniu 15 kwietnia 2010 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 12 października 2010 r. pt. „Europa – najpopularniejszy kierunek turystyczny na świecie – nowe ramy polityczne dla europejskiego sektora turystycznego” (14944/10),
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów pt. „Europa – najpopularniejszy kierunek turystyczny na świecie: nowe ramy polityczne dla europejskiego sektora turystycznego” (CoR 342/2010),
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 22 grudnia 1986 r. ⁽¹⁾ dotyczące bezpieczeństwa pożarowego w istniejących hotelach (86/666/EWG),
- uwzględniając dyrektywę Rady 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. ⁽²⁾ w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/123/WE ⁽³⁾ z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie usług na rynku wewnętrznym,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2009/47/WE ⁽⁴⁾ z dnia 5 maja 2009 r. zmieniającą dyrektywę 2006/112/WE w zakresie obniżonych stawek podatku od wartości dodanej,
- uwzględniając decyzję Komisji z dnia 9 lipca 2009 r. ⁽⁵⁾ ustalającą ekologiczne kryteria przyznawania wspólnotowego oznakowania ekologicznego usługom zakwaterowania turystycznego (2009/578/WE),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 66/2010 ⁽⁶⁾ z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie oznakowania ekologicznego UE,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 września 2005 r. ⁽⁷⁾ w sprawie nowych perspektyw i nowych wyzwań dla zrównoważonej turystyki europejskiej,

⁽¹⁾ Dz.U. L 384 z 31.12.1986, s. 60.

⁽²⁾ Dz.U. L 158 z 23.6.1990, s. 59.

⁽³⁾ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36

⁽⁴⁾ Dz.U. L 116 z 9.5.2009, s. 18.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 198 z 30.7.2009, s. 57.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 27 z 30.1.2010, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 193 E z 17.8.2006, s. 325.

Wtorek, 27 września 2011 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 listopada 2007 r. ⁽¹⁾ w sprawie odnowionej polityki turystycznej UE: Ku silniejszemu partnerstwu na rzecz turystyki europejskiej,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 grudnia 2008 r. ⁽²⁾ w sprawie aspektów rozwoju regionalnego związanych z wpływem turystyki w regionach przybrzeżnych,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 16 lutego 2011 r. ⁽³⁾ w sprawie praktycznych aspektów przeglądu unijnych instrumentów mających na celu wspieranie finansowania MŚP w kolejnym okresie programowania,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu PE,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki oraz opinie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Rozwoju Regionalnego, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Kultury i Edukacji (A7-0265/2011),
 - A. mając na uwadze, że sektor turystyki stanowi 10 % PKB i 12 % całkowitego zatrudnienia, co sprawia, że jest on a trzecim pod względem ważności typem działalności społeczno-gospodarczej UE; mając na uwadze, że sektor ten składa się w dużej mierze z mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw, że jest głównym źródłem dochodów dla niektórych regionów UE, takich jak wyspy, i ma kluczową znaczenie dla rozwoju gospodarczego oraz gospodarczej, społecznej i terytorialnej spójności UE, jak również dla realizacji celów strategii Europa 2020,
 - B. mając na uwadze, że turystyka przyczynia się również do wzbogacenia życia ludzkiego, wymiany, zdrowia, dobrobytu, kultury i spójności społecznej; mając na uwadze, że należy dlatego skoncentrować się na podejściu jakościowym,
 - C. mając na uwadze, że Unia Europejska jest najpopularniejszym kierunkiem turystycznym na świecie, jeżeli chodzi o liczbę osób przyjeżdżających spoza UE, oraz że niezbędne jest wzmocnienie tej dominującej pozycji poprzez podjęcie wyzwań, które powstały z jednej strony w związku ze wzrostem globalnej konkurencji oraz ze stale zmieniającym się popytem rynkowym, a z drugiej strony w związku z koniecznością zapewnienia w większym stopniu i w trwalszy sposób zrównoważonego charakteru tej działalności,
 - D. mając na uwadze, że działalność turystyczna w Europie stoi wobec licznych wyzwań, do których należy: światowy kryzys gospodarczy, konkurencja ze strony innych kierunków turystycznych poza UE, a także różnorodność oferty turystycznej, konsekwencje zmian klimatu oraz wahania sezonowe w działalności turystycznej, przemiany demograficzne w Europie, rosnący wpływ technologii informacyjno-komunikacyjnych, a także liczne nieprzewidziane okoliczności, które okresowo negatywnie wpływają na sektor,
 - E. mając na uwadze, że turystyka przyczynia się do promowania Europy i jej dziedzictwa kulturowego i językowego, przy jednoczesnym poszanowaniu różnorodności, oraz do zachowania wspólnych wartości i wzmocnienia poczucia tożsamości i przynależności europejskiej, a także obywatelstwa europejskiego; mając na uwadze kluczowe znaczenie rozwoju sektora turystycznego w celu umocnienia wymiaru regionalnego wewnątrz Unii Europejskiej,
 - F. mając na uwadze, że różnorodność, bogactwo form i wielokulturowość Europy daje maksymalne możliwości rozwoju wszelkich form turystyki tematycznej; mając na uwadze, że rozwój i wspieranie różnorodnych form turystyki może stanowić jedyną skuteczną odpowiedź na zakłócenia, problemy i szkody, do których prowadzi model nieuregulowanej i nieurozmaiconej turystyki masowej,

⁽¹⁾ Dz.U. C 297 E z 20.11.2008, s. 184.

⁽²⁾ Dz.U. C 45 E z 23.2.2010, s. 1.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0057.

Wtorek, 27 września 2011 r.

- G. mając na uwadze, że wraz z Traktatem z Lizbony (artykuł 195) turystyka stała się szczególnym obszarem kompetencji Unii Europejskiej, a UE może wspierać i uzupełniać działania państw członkowskich, zachęcając do tworzenia korzystnych warunków dla rozwoju przedsiębiorstw działających w tej branży oraz wspomagając współpracę między państwami członkowskimi, z wyjątkiem harmonizacji przepisów ustawowych i wykonawczych państw członkowskich,
- H. mając na uwadze, że na podstawie tych nowych uprawnień niezbędne jest opracowanie europejskiej strategii o jasnych i ambitnych celach oraz w pełni zgodnej z zasadą pomocniczości,
- I. mając na uwadze, że aby nowe uprawnienia i przyszła unijna polityka w dziedzinie turystyki odniosły skutek i były widoczne, czego wymagają obywatele europejscy i odwiedzający nas turyści, potrzebna jest nie tylko strategia i plan działania, lecz również wystarczające środki finansowe w ramach programu finansowego UE na lata 2014-2020,
- J. mając na uwadze, że gospodarka regionów najbardziej oddalonych i niektórych obszarów wyspiarskich UE jest prawie całkowicie uzależniona od transportu powietrznego ze względu na oddalenie i wyspiarski charakter, w związku z czym należy przyjąć odpowiednie środki uwzględniające uzależnienie od tego środka transportu,
1. przyjmuje z zadowoleniem przedstawioną przez Komisję strategię polityczną, która określa 21 konkretnych działań na rzecz ożywienia sektora turystycznego; uważa, że ten tekst oraz towarzyszący mu plan wdrażania stanowi konkretny punkt wyjścia dla rozwoju europejskiej polityki na rzecz turystyki konkurencyjnej, nowoczesnej, wysokiej jakości, zrównoważonej i dostępnej dla wszystkich; zachęca Komisję – zważywszy na plan wdrożenia – do określenia jak najszybciej konkretnych terminów realizacji wszystkich działań i celów; wzywa państwa członkowskie do podjęcia współpracy poprzez przekazanie programów w odniesieniu do wszystkich działań zgodnie z właściwymi organami krajowymi, regionalnymi i lokalnymi; wzywa Komisję do skoncentrowania się na działaniach priorytetowych, które są innowacyjne i są źródłem europejskiej wartości dodanej;
 2. uważa, że podstawą europejskiej strategii na rzecz turystyki powinien być, z jednej strony, zestaw konkretnych środków dotyczących wyłącznie sektora turystyki i, z drugiej strony – ze względu na międzysektorowy charakter turystyki – koordynacja z innymi powiązаныmi sektorami, tak aby doprowadzić do realizacji systemu rzeczywistego sprzyjającemu turystyce; uważa ponadto, że konieczna jest szczegółowa ocena wpływu, jaki na turystykę mają środki dotyczące innych sektorów i wzywa do przyjęcia zintegrowanego podejścia z myślą o wytworzeniu synergii zarówno między różnymi politykami sektorowymi, jak i różnymi instrumentami finansowymi;
 3. wyraża ubolewanie z powodu braku spójności w obrębie Komisji Europejskiej w odniesieniu do polityki turystycznej; uważa, że kluczowe znaczenie ma to, by Komisja zadbała o skoordynowane i zintegrowane podejście wśród stosownych dyrekcji generalnych;
 4. podkreśla konieczność ścisłej współpracy, z jednej strony, organów europejskich, międzynarodowych, krajowych, regionalnych i lokalnych, a z drugiej strony, instytucji jako całości i innych podmiotów działających w tym sektorze, tak aby podjąć międzysektorowe wyzwania w zakresie turystyki przy jednoczesnym poszanowaniu zasady pomocniczości; przypomina, że wiele regionów i miast europejskich posiada bezpośrednie kompetencje w dziedzinie turystyki i w związku z tym odgrywają one centralną rolę we wdrażaniu projektów i konkretnych działań; ma nadzieję, również w kontekście strategii Europa 2020, na ściślejszą wzajemną współpracę regionów i miast i na ich trwałe, bezpośrednie i skuteczne zaangażowanie w rozwój nowej polityki turystycznej; wyraża przekonanie, że – w odniesieniu do tego samego okresu – szczegółowe instrumenty programowania, takie jak strategie na rzecz makroregionów mogą sprzyjać turystyce wewnątrzregionalnej i międzyregionalnej i zwiększyć atrakcyjność i widoczność europejskich regionów i miast;

Wtorek, 27 września 2011 r.

5. wzywa Komisję do rozważenia wprowadzenia dwóch nowych zasad w dziedzinie turystyki: „międzyregionalności” i „komplementarności”, by zachęcać do rozwoju wspólnego planowania i współpracy w zakresie usług turystycznych na jednolitym obszarze geograficznym, np. między sąsiadującymi regionami różnych państw członkowskich lub – w konkretnej dziedzinie tematycznej – między regionami o wspólnych cechach;

Konkurencyjna, nowoczesna i wysokiej jakości turystyka

6. jest zdania, że turystyka powinna być traktowana jako integralna część europejskiej polityki przemysłowej i polityki w dziedzinie innowacji oraz po raz kolejny potwierdza, że ożywienie sektora turystyki stanowi istotny cel strategiczny na rzecz zatrudnienia w wielu państwach członkowskich; podkreśla w związku z tym znaczenie mikro- oraz małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), które przyczyniają się zarówno do oddolnej innowacji i stabilności w tym sektorze, jak i gwarantują jakość, różnorodność i autentyczność regionów, w których mają swe korzenie; zachęca Komisję do intensywniejszego promowania tego podejścia w europejskiej ofercie turystycznej;

7. wzywa Komisję Europejską do dalszego gromadzenia informacji w zakresie dobrych praktyk w dziedzinie turystyki i ich corocznej publikacji;

8. popiera propozycję Komisji, by opracować – wraz z państwami członkowskimi, władzami lokalnymi i regionalnymi oraz krajowymi agencjami turystycznymi – znak „Europa” w celu promowania na świecie Europy jako jednolitego konceptu kierunku turystycznego; z myślą o tym wzywa Komisję do uruchomienia kampanii reklamowych we współpracy z państwami członkowskimi i właściwymi agencjami turystycznymi; podkreśla, że wszelkie inicjatywy mające na celu promocję powinny respektować i uwydatniać różnorodność terytorialną Europy, a jednocześnie nie powinny faworyzować jakichkolwiek europejskich kierunków turystycznych kosztem innych kierunków; jest także zdania, że znak „Europa” nie powinien pozbawiać różnych regionów, miast i organów lokalnych możliwości swobodnego promowania własnego wizerunku;

9. przychylnie odnosi się do inicjatywy na rzecz wprowadzenia znaku dziedzictwa europejskiego jako instrumentu waloryzacji pewnych miejscowości, które przedstawiają historię integracji europejskiej; podkreśla konieczność koordynacji tej inicjatywy z obiektami uznanymi przez UNESCO i innymi historycznymi trasami; uważa, że konieczna jest koordynacja z innymi podobnymi inicjatywami, jak nagroda federacji Europa Nostra w celu uniknięcia nakładania się na siebie działań; wzywa Komisję do wskazania państwom członkowskim, że miejsca, którym przyznawany jest znak dziedzictwa europejskiego, powinny być zawsze otwarte i dostępne, nawet jeśli wymaga to obecności minimalnej liczby personelu;

10. wzywa Komisję do opowiedzenia się za wpisaniem na listę światowego dziedzictwa popularnych tradycji pielęgnowanych w państwach członkowskich, w tym tradycji kulinarnych, w celu zachowania ich na rzecz przyszłych pokoleń i określenia europejskiej strategii promowania popularnych tradycji na szczeblu europejskim i międzynarodowym;

11. zwraca się do Komisji Europejskiej o przeprowadzenie oceny wpływu programu UE „Europejskie Stolicy Kultury” na turystykę oraz o poinformowanie Parlamentu Europejskiego o ewentualnej konieczności dokonania przeglądu modeli zarządzania oraz zasad finansowania i udziału instytucji i stowarzyszeń kulturalnych celem efektywnego inwestowania w trwałe i zrównoważone procesy i partnerstwa;

12. podkreśla wagę współpracy, np. za pośrednictwem partnerstw albo zawierania umów międzynarodowych dotyczących transportu lotniczego, z krajami spoza UE, zwłaszcza z sąsiednimi krajami i krajami BRIC, które stanowią wielomilionowy rynek potencjalnych turystów; w tym kontekście podkreśla znaczenie kontynuowania działań na rzecz wyeksponowania, jakości, konkurencyjności i zróżnicowania europejskiego przemysłu turystycznego i wzywa do rozwijania wspólnej europejskiej działalności marketingowej, a także łączonych produktów turystycznych w celu przyciągnięcia turystów z tych nowych rynków źródłowych;

Wtorek, 27 września 2011 r.

13. uważa, że pożądane jest, aby – w poszanowaniu praw UE i obowiązków w zakresie kontroli przekraczania jej własnych granic – instytucje europejskie i państwa członkowskie rozwinęły, w kontekście wspólnej polityki wizowej, długoterminową strategię na rzecz bardziej skoordynowanych i uproszczonych procedur wizowych, z jednoczesnym uwzględnieniem możliwości utworzenia na poziomie UE wspólnych oddziałów/centrów konsularnych w celu zapewnienia terminowego wdrażania procedur wizowych i zmniejszenia kosztów biurokratycznych; w tym celu – w ślad za utworzeniem Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) – wzywa Komisję do rozważenia możliwości rozlokowania biur delegacji UE na świecie w celu wydawania wiz turystycznych we współpracy z ambasadami państw członkowskich, a także do zbadania dodatkowych sposobów uproszczenia procedur związanych z wydawaniem wiz turystycznych, jak „grupowe wizy turystyczne” dla grup zorganizowanych i ułatwiony wstęp dla podróżujących w celach służbowych;

14. w obliczu różnych nagłych sytuacji, które niosą ze sobą ryzyko dla turysty przebywającego za granicą, zwraca się do państw członkowskich o rozważenie – w ścisłej współpracy z Europejską Służbą Działań Zewnętrznych (ESDZ) – możliwości skodyfikowania jednolitej procedury wydawania powiadomień o „odradzanej podróży” i utworzenia jednolitego europejskiego kodu dotyczącego powagi sytuacji warunkującej odradzanie podróży, a także zwraca się o rozważenie przyznania operatorom – w przypadku sprawdzenia się najgorszych scenariuszy – prawa do ubiegania się o pomoc wspólnotową, w granicach dostępności funduszy europejskich;

15. wzywa Komisję do wyciągnięcia wniosków z ostatnich sytuacji nadzwyczajnych, jak wybuch wulkanu, i do opracowania konkretnych scenariuszy w odniesieniu do zarządzania kryzysowego UE, tak by koordynacja i jednolite działanie we wszystkich państwach członkowskich w odniesieniu do informacji i podejmowanych środków stały się regułą;

16. podkreśla konieczność wspierania innowacji i rozwoju technologicznego mikroprzedsiębiorstw i MŚP w celu bardziej skutecznego wprowadzania do obrotu produktów i w celu promowania kierunków turystycznych; wzywa Komisję do utworzenia platformy „TIK i turystyka”, poprzez uruchomienie do końca 2011 r. specjalnego projektu pilotażowego mającego na celu wzmocnienie udziału mikroprzedsiębiorstw i MŚP w „Digital Supply Chain”, przy wykorzystaniu doświadczeń z innych sektorów, takich jak przemysł tekstylny, transport i logistyka oraz przemysł samochodowy; wzywa do podjęcia inicjatyw mających na celu promowanie handlu elektronicznego i usunięcie przeszkód, które nadal utrudniają jego rozwój w ramach rynku wewnętrznego; wzywa także państwa członkowskie do opracowania szybkiego dostępu do internetu na terenie całego terytorium w celu umożliwienia rozwoju zaawansowanych usług i tworzenia interoperacyjności między podmiotami gospodarczymi;

17. domaga się promowania i wspierania ducha przedsiębiorczości w sektorze, zwracając szczególną uwagę na kobiety i młodzież, oraz ułatwienia MŚP i osobom prowadzącym działalność na własny rachunek dostępu do finansowania, a w szczególności do mikrokredytów;

18. wzywa Komisję Europejską do promowania specjalnego inkubatora innowacyjności na rzecz przedsiębiorstw działających w sektorze turystycznym;

19. uważa, że na zrównoważony rozwój sektora turystyki bardzo korzystnie wpłynie bardziej skoordynowane podejście w zakresie badań naukowych i rozwoju oraz promowanie innowacyjnych produktów i usług; podkreśla, że rozwój branży turystycznej jest bezpośrednio związany z promowaniem efektywności energetycznej i technologii odnawialnych;

20. zwraca się do Komisji o utworzenie wirtualnego obserwatorium turystyki, pozostającego w kontakcie nie tylko z instytutami badawczymi, lecz również z przedsiębiorstwami i władzami publicznymi, aby wspierać badania rynku, stosując systemy konkurencyjnej inteligencji, dostarczać przedsiębiorstwom i organom administracji publicznej prospekcyjnych informacji o zmianach podaży i popytu oraz ułatwiać przedsiębiorstwom i sektorowi publicznemu zajmowanie lepszych strategicznych pozycji;

Wtorek, 27 września 2011 r.

21. zwraca się do Komisji o rozważenie, w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi i z krajowymi podmiotami w odnośnym sektorze, jakie innowacyjne działania mogą zostać podjęte w celu promocji ad hoc europejskich pakietów wakacyjnych w czasie istotnych historycznych, kulturalnych i sportowych wydarzeń, które odbędą się w najbliższych latach w niektórych państwach członkowskich, takich jak Igrzyska Olimpijskie, Wystawa Światowa i inne, z myślą o promowaniu Europy jako kierunku turystycznego z uwzględnieniem jej bogatej różnorodności; uważa, że różnego rodzaju wydarzenia na skalę europejską i międzynarodową powinny być promowane w połączeniu z istniejącą lokalną ofertą turystyczną;

22. uważa, że niezbędne jest rozwinięcie potencjału portalu www.visiteurope.com, promowanego przez Europejską Komisję Podróży (ETC), w celu zmaksymalizowania jego użyteczności i pełnej dostępności (zamieszczanie tekstów we wszystkich językach urzędowych UE i w głównych językach krajów spoza UE, ze szczególnym uwzględnieniem krajów BRIC, stosowanie formatów dostępnych dla osób niedowidzących, a także informacji w języku migowym dla osób niesłyszących i wykorzystanie wszelkich rozwiązań technologicznych) oraz w celu uczynienia go prawdziwą europejską platformą turystyki, oferującą łatwy dostęp do krajowych, regionalnych i lokalnych portali turystycznych poszczególnych państw członkowskich; ponadto uważa, portal powinien zwiększyć widoczność europejskiego znaku jakości w turystyce, najlepszych rozwiązań i inicjatyw takich jak Calypso, NECSTouR i EDEN oraz że powinien informować turystów o przysługujących im w różnych okolicznościach prawach;

23. zwraca się do Komisji o rozważenie wraz z państwami członkowskimi możliwości utworzenia „Europejskiej Karty Turystycznej” w celu zachęcania do regularnych podróży turystów zwiedzających Europę, pochodzących zarówno z państw członkowskich, jak i spoza UE, za pośrednictwem oferty informacyjnej zawierającej prawa turysty, obniżki cen i ukierunkowane usługi;

24. uważa, że Unia Europejska opiera się na różnorodności kulturowej i językowej oraz że w związku z tym istotne jest, by ułatwiać dostęp do obiektów turystycznych poprzez udostępnianie odwiedzającym odpowiednich narzędzi ułatwiających ich wizytę i przyczyniających się do zrozumienia charakterystyki odwiedzanych obiektów – narzędzi takich, jak audioprzewodniki lub opisowe broszury, które zawierają wyjaśnienia w co najmniej dwóch językach urzędowych Unii Europejskiej, zwłaszcza w przypadku gdy zwiedzane obiekty korzystają z funduszy strukturalnych;

25. zwraca się do Komisji, aby – we współpracy z podmiotami z sektora turystyki – oceniła wykonalność europejskiego znaku jakości w turystyce, poprzez określenie wspólnych podstawowych kryteriów jakościowych; uważa, że towarzyszyć temu musi koordynacja najlepszych doświadczeń już zdobytych przez różne państwa członkowskie i przez stowarzyszenia w tym sektorze, w celu utworzenia „znaku-parasola”, uzupełniającego w stosunku do znaków krajowych i uznawanego na zasadzie dobrowolności;

26. utrzymuje, że należy wystrzegać się mnożenia znaków i należy ograniczyć ich liczbę, tak aby uniknąć ryzyka braku jasności dla konsumentów oraz nadmiernego obciążenia przedsiębiorstw, a także aby doprowadzić do większej rozpoznawalności znaków; wzywa Komisję od oceny istniejących znaków pod względem ich wiarygodności, przejrzystości i kontroli zgodności; ponadto wzywa Komisję, państwa członkowskie i zainteresowane strony do promowania istniejących instrumentów i najlepszych praktyk, a także do przeprowadzenia oceny w perspektywie długoterminowej możliwości stopniowego połączenia w ramach jednego znaku „europejskiego znaku jakości” i ekologicznego oznakowania przyznawanego usługom hotelarskim, przyjmując trwałość jako podstawowe kryterium jakości;

27. zwraca się do Komisji, by stała się rzeczniką konkretnej inicjatywy zmierzającej do stopniowej harmonizacji systemów klasyfikacji ośrodków (hotele, schronisk turystycznych, pokojów gościnnych itd.) poprzez określenie wspólnych minimalnych kryteriów, poczynawszy od pozytywnych doświadczeń zgromadzonych przez stowarzyszenia działające w tej dziedzinie oraz przedstawicieli tego sektora (np. stowarzyszenie Hotelstars Union); jest zdania, że taka stopniowa harmonizacja może wzmocnić zarówno wyeksponowanie Europy jako kierunku turystycznego, jak i rozwinąć ofertę informacyjną przeznaczoną dla turystów; wzywa europejski przemysł noclegowy do:

— dołożenia starań na rzecz stopniowej harmonizacji klasyfikacji hoteli, przy uwzględnieniu kryteriów dostępności;

Wtorek, 27 września 2011 r.

— okresowego informowania instytucji o poczynionych postępach i współpracy z instytucjami;

28. podkreśla, jak ważne jest poświęcenie uwagi zagadnieniu bezpieczeństwa w różnego rodzaju typach zakwaterowania, odwołując się w szczególności do przepisów przeciwpożarowych i środków bezpieczeństwa dotyczących tlenu węgla; w związku tym uważa, że należy wprowadzić środki zachęcające do przystąpienia do MBS (Management, Building and System) bez uszczerbku dla obowiązujących krajowych regulacji zgodnie z zaleceniami Rady z 1986 r. lub w przypadku niedostatecznej samoregulacji przyjąć alternatywne środki regulacyjne; podkreśla ponadto istotne znaczenie prowadzenia szkoleń dla personelu hotelowego w zakresie planów awaryjnych i zarządzania bezpieczeństwem, a także podkreśla konieczność systematycznego gromadzenia danych dotyczących bezpieczeństwa zakwaterowania; podkreśla, jak istotne jest, aby zawsze mieć na względzie potrzeby osób niepełnosprawnych i osób o ograniczonej sprawności ruchowej, także pod względem szkoleń uświadamiających kwestie z zakresu ochrony przeciwpożarowej i bezpieczeństwa pobytu osób niepełnosprawnych;

29. uważa, że pożądanym jest, by Komisja, we współpracy z przemysłem turystycznym i partnerami społecznymi, przygotowała mapę posiadanych obecnie umiejętności zawodowych (Tourism Skill Competence Framework), która będzie punktem wyjścia dla praktycznych działań mających na celu odpowiedź na popyt i podaż na rynku pracy w sektorze turystycznym w Europie;

30. zwraca się do Komisji, by we współpracy z państwami członkowskimi, promowała mobilność i doprowadziła do waloryzacji i promocji uczenia się przez całe życie, systemów kształcenia zawodowego i uniwersyteckiego oraz praktyk zawodowych w sektorze turystyki, a także by prowadziła ścisłą współpracę ze środowiskiem badawczym i biznesowym i podkreślała konieczność wspierania inwestycji w turystyce w ramach 8. programu ramowego na rzecz badań i rozwoju; uważa, że programy wspólnotowe takie jak „Erasmus dla młodych przedsiębiorców” i „Leonardo da Vinci” są wyjątkową okazją do zdobycia kwalifikacji zawodowych i umiejętności szkoleniowych i zwiększenia możliwości zawodowych i powinny więc być kontynuowane i promowane, z uwzględnieniem możliwości dokonania przeglądu tych programów, tak aby dostarczały uczestnikom wiedzy na temat najlepszych rozwiązań dotyczących m.in. obsługi klienta, dostępności i zrównoważonego rozwoju;

31. wzywa Komisję do bardziej konkretnego monitorowania wdrażania dyrektywy usługowej w państwach członkowskich w odniesieniu do sektora turystycznego;

32. zwraca się o szersze wzajemne uznawanie przez państwa członkowskie kwalifikacji zawodowych w sektorze turystyki, w sposób umożliwiający osobom, które już pracują w tym sektorze, jak i tym, które zamierzają podjąć w nim pracę, znalezienie lepszych warunków zatrudnienia oraz promujący tym samym mobilność pracowników tego sektora; uważa, że może przyczynić się to z jednej strony do rozwiązania problemów dotyczących sezonowości zatrudnienia w tym sektorze, a z drugiej strony problemu pracy nielegalnej;

33. wskazuje na ścisłe powiązanie między turystyką a transportem i zwraca się do Komisji i do państw członkowskich o nieszczerzenie wysiłków na rzecz modernizacji krajowej, regionalnej i transgranicznej infrastruktury różnych środków transportu, skupiając się szczególnie na postępach w zakresie terminowego wdrażania projektów dotyczących transeuropejskich sieci transportowych oraz na realizacji jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej z myślą o skuteczniejszym zarządzaniu ruchem lotniczym; uważa, że istotne jest zachęcanie do współmodalności i podejmowania odpowiednich kroków w zakresie zarządzania ruchem turystycznym, a w szczególności wzrostem sezonowym i różnymi sytuacjami kryzysowymi;

34. wzywa Komisję do zachęcania do korzystania z bardziej zrównoważonych środków transportu, na przykład kombinacji transportu publicznego, pociągów, rowerów i ruchu pieszego; wzywa Komisję między innymi do ułatwiania i wspierania, także w kontekście transeuropejskich sieci transportowych, rozwijania połączeń z wyspami, obszarami wiejskimi i górskimi, regionami najbardziej oddalonymi oraz, ogólniej, z miejscami trudno dostępnymi;

Wtorek, 27 września 2011 r.

35. podkreśla potrzebę promowania zintegrowanych systemów elektronicznej sprzedaży biletów na poszczególne środki transportu, zachęcając w ten sposób do intermodalności systemu, ułatwiając podróże międzynarodowe między państwami członkowskimi, gwarantując swobodę przepływu i usuwając przeszkody w realizacji wspólnego rynku; uważa, że w procesie ich opracowywania należy skoncentrować się na specjalnych wymogach w zakresie dostępności dla osób niepełnosprawnych;

36. z zadowoleniem przyjmuje przepisy UE w zakresie praw pasażerów, a w szczególności pasażerów o ograniczonej sprawności ruchowej, i zwraca się do Komisji o przedstawienie, w perspektywie średnioterminowej, ambitnych i spójnych ram prawnych ze zbiorem wspólnych zasad odnoszących się do wszystkich poszczególnych rodzajów transportu, której towarzyszyć będą przepisy szczegółowe uwzględniające charakterystykę każdego rodzaju transportu;

37. wzywa Komisję do oceny wykonalności karty praw i obowiązków turysty zawierającej zasady dotyczące dostępu, rozpowszechniania informacji, przejrzystości ustalania cen, odszkodowań itd.; wzywa państwa członkowskie do stworzenia niezależnego systemu arbitrażowego, tak by zapewnić konsumentom rzeczywiste przestrzeganie tych praw;

Zrównoważona i zróżnicowana turystyka

38. podkreśla, że polityka turystyczna musi konsekwentnie uwzględniać zrównoważony rozwój; potrzeby społeczne, gospodarcze i środowiskowe obecnych pokoleń muszą być zaspokajane bez zapominania o potrzebach przyszłych pokoleń;

39. z zadowoleniem przyjmuje wyrażoną przez Komisję chęć zróżnicowania oferty turystycznej, co będzie pomocne w łagodzeniu sezonowego charakteru tej działalności; w szczególności podkreśla znaczenie już podjętej współpracy z Radą Europy na rzecz promowania turystyki kulturowej, historycznej, religijnej, ekologicznej i krajobrazowej dzięki trasom/szlakom tematycznym, które nie tylko nadawałyby wartość korzeniom kulturowym i historycznym oraz tradycjom naszego kontynentu, lecz także przyczyniałyby się do rozwoju turystyki alternatywnej, dostępnej dla wszystkich i zrównoważonej; uważa, że w przypadku wielu tras powinno się zachęcać do korzystania ze zrównoważonych środków transportu, w tym z roweru i jednostek żaglowych;

40. uważa, że w celu zróżnicowania europejskiej oferty turystycznej względem oferty innych krajów i kontynentów, sprawą podstawowej wagi jest połączenie tradycyjnej turystyki z ofertą produktów i usług oraz dóbr materialnych i niematerialnych, jaką dysponuje terytorium;

41. uważa, że Komisja i Rada Europy, w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi oraz regionalnymi i lokalnymi władzami powinna w dalszym ciągu wspierać, również w sposób finansowy, rozwój nowych „szlaków europejskich”, a także utrzymanie już istniejących, w tym na wyspach oraz w regionach przybrzeżnych, górskich i najbardziej oddalonych; jest zdania, że szlaki te powinny uwydatniać tożsamość europejską poprzez promowanie i łączenie miejsc symbolicznych, takich jak katedry, zamki, uniwersytety, stanowiska archeologiczne i instalacje przemysłowe, a także postacie mające symboliczne znaczenie dla Europy lub które przyczyniły się do jej rozwoju; wzywa Komisję Europejską i państwa członkowskie do przyjęcia wszelkich odpowiednich środków służących ochronie europejskiego dziedzictwa kulturowego z myślą o przyszłych pokoleniach;

42. zachęca Komisję do ułatwiania tworzenia sieci kontaktów i współpracy między regionami UE w celu połączenia istniejących regionalnych, krajowych i europejskich szlaków rowerowych oraz zwiększenia zrównoważonej, energooszczędnej i przyjaznej dla środowiska turystyki rowerowej w UE;

43. podkreśla znaczenie sieci takich jak NECSTouR i EDEN ze względu na wymianę dobrych praktyk między europejskimi regionami i promocję podróży turystycznych do miejsc charakteryzujących się dążeniem do zrównoważonego rozwoju; nalega ponadto na konieczność stworzenia systemu wspólnych wskaźników w zakresie zrównoważonego zarządzania kierunkami turystycznymi, w ścisłej współpracy z Tourism Sustainability Group (TSG) oraz władzami lokalnymi i regionalnymi;

Wtorek, 27 września 2011 r.

44. jest zdania, że zważywszy na historię kontynentu europejskiego, Komisja powinna bardziej energicznie promować dziedzictwo przemysłowe Europy, którego potencjał nie został należycie dostrzeżony; podkreśla, że rozwój dziedzictwa przemysłowego Europy – jako znaczącego obszaru zainteresowania kulturalnego – mogłyby przynieść korzyści regionom, które nie należą do najpopularniejszych kierunków turystycznych, i przyczynić się do osiągnięcia bardziej zrównoważonego, zróżnicowanego i bardziej równomiernie rozwiniętego sektora turystycznego w Europie, poprzez ochronę, transformację i odzyskiwanie obiektów przemysłowych;

45. uważa, że we właściwy sposób należy wspierać turystykę wiejską i agroturystykę, gdyż są sektorami, które poprawiają jakość życia, różnicują gospodarkę i źródła dochodów na obszarach wiejskich, tworzą miejsca pracy w tych regionach, utrzymują w nich ludność, co zapobiega wyludnieniu, i bezpośrednio wiążą się z promocją tradycyjnych, ekologicznych i naturalnych produktów spożywczych; zauważa, że, aby osiągnąć ten cel, ważne jest zapewnienie pełnego dostępu do sieci transportowej, internetu i infrastruktury informatycznej na tych obszarach; uważa, że wchodzi to w zakres celu, jakim jest promowanie nowych form turystyki, wydłużanie sezonów turystycznych i wprowadzenie równowagi między obszarami o silnym skoncentrowaniu turystyki i obszarami o dużym potencjale turystycznym, który nie jest wystarczająco wykorzystany;

46. uważa, że należy zwiększyć zdolności handlowe rolników oraz ich możliwości w zakresie wprowadzenia towarów do obrotu, umożliwiając sektorowi żywienia zbiorowego łatwiejszy zakup produktów lokalnych, których potrzebuje;

47. wskazuje, w jaki sposób turystyka przyrodnicza przyczynia się do zrównoważonego rozwoju sektora; uważa, iż ważne jest skoncentrowanie się na parkach narodowych i strefach chronionych, aby przybliżyć je turystom, również poprzez opracowanie szlaków ponadnarodowych w poszanowaniu dziedzictwa środowiska naturalnego i lokalnej różnorodności biologicznej;

48. podkreśla, że rozwój nowych tras żeglugi wewnętrznej może przyczynić się do zrównoważonego rozwoju turystyki kulturowej, przyrodniczej i sportowej;

49. zwraca uwagę na rosnącą popularność podróży związanych z kulturą, edukacją, młodzieżą i sportem i w związku z tym wzywa państwa członkowskie oraz władze lokalne i regionalne do wspierania tych form turystyki przez wykazanie większej elastyczności oraz dostosowanie się do nowej kategorii konsumenta, która pojawiła się w wyniku zmian demograficznych, oraz brania pod uwagę nowych form turystyki dostosowanych do zapotrzebowania zgłaszanego przez konsumentów; przypomina o znaczeniu sportu dla rozwoju turystyki: zarówno turystyki widzów, jak i osób czynnie uprawiających sport oraz wzywa do wprowadzenia konkretnych strategii politycznych mających na celu promowanie i wspieranie turystyki związanej ze sportem;

50. zwraca się do Komisji o promowanie horyzontalnej inicjatywy wspólnotowej odnoszącej się do wpływu turystyki na środowisko naturalne, ze szczególnym odniesieniem do europejskiej różnorodności biologicznej, do cyklu przetwarzania odpadów, oszczędności energii i wody, zdrowego odżywiania, a także wykorzystania gleby i zasobów naturalnych, w celu rozpowszechniania informacji i pożytecznych materiałów oraz uświadamiania opinii publicznej, a także złagodzenia wpływu turystyki na środowisko;

51. przychylnie odnosi się do dobrowolnych wysiłków czynionych przez branżę w celu zrozumienia i ograniczenia wpływu turystyki na środowisko i kierunki turystyczne, takie jak częściowo finansowany przez UE Travelife Sustainability System – innowacyjna inicjatywa, która pomaga konsumentom w podejmowaniu zrównoważonych wyborów, a branży w zrozumieniu i kontrolowaniu wpływu, jaki wywiera ona w łańcuchu dostaw;

52. zachęca Komisję do wspierania innowacyjnych inicjatyw MŚP z sektora turystyki oraz do zachowania i zwiększenia bogactwa różnorodności biologicznej poprzez wspieranie turystyki ekologicznej;

Wtorek, 27 września 2011 r.

53. wzywa Komisję do rozważenia możliwości ogłoszenia europejskiego dnia odpowiedzialnej i zrównoważonej turystyki, w ramach którego we wszystkich państwach członkowskich organizowane byłyby spotkania informacyjne propagujące zrównoważone formy turystyki i odpowiedzialne zachowanie turystów;

54. podkreśla znaczny wpływ zmian klimatu na turystyczne regiony w Europie, zwłaszcza te szczególnie wrażliwe, a w szczególności regiony przybrzeżne, wyspiarskie i górskie; uważa, że należy opracować strategię mającą na celu zapobieganie i przeciwdziałanie im, między innymi poprzez promowanie innowacji i zróżnicowania oferty usług turystycznych, przy jednoczesnym wzmocnieniu zapobiegania zagrożeniom naturalnym, dostosowaniu infrastruktury, podejmowanie z wyprzedzeniem działań w związku z przewidywanym wpływem niedoboru zasobów wody oraz zapewnieniu trwałości fauny, flory i krajobrazu odcinanych obszarów;

55. przypomina, że obszary przybrzeżne są głównym kierunkiem turystycznym w Europie oraz że w związku z takim stanem rzeczy konieczne jest uważne nadzorowanie metod zagospodarowania terytorium przybrzeżnego, zagrożeń związanych z intensywną urbanizacją, wymogu utrzymania jakości i trwałości obszarów nadbrzeżnych, ich dziedzictwa i infrastruktury usług turystycznych; podkreśla konieczność – w ramach strategii na rzecz turystyki przybrzeżnej, wyspiarskiej i morskiej – zainwestowania odpowiednich środków, aby uchronić europejskie wybrzeża przed erozją, konieczność chronienia dziedzictwa ekologicznego i fauny oraz potrzebę poprawy jakości wód, w celu rozwinięcia dobrej jakości zrównoważonej turystyki nadmorskiej i podwodnej; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje podjętą przez Komisję inicjatywę opracowania strategii na rzecz zrównoważonej turystyki przybrzeżnej i morskiej i domaga się opracowania konkretnych podobnych strategii na rzecz wysp, regionów górskich i innych wrażliwych obszarów;

56. ponownie podkreśla znaczenie turystyki nadmorskiej jako cechy charakterystycznej niektórych europejskich regionów przybrzeżnych; wzywa Komisję do zbadania, czy dyrektywa 2006/123/WE ma negatywny wpływ na MSP działające w odcinającym sektorze oraz, jeżeli zostanie to uznane za konieczne, do zaproponowania środków w celu złagodzenia tego wpływu i zagwarantowania, że szczególne cechy tej kategorii zawodowej zostaną uwzględnione w ramach stosowania tej dyrektywy; ponadto wzywa państwa członkowskie do rozważenia, we współpracy z właściwymi organami, wprowadzenia obowiązkowych środków w celu złagodzenia strat poniesionych przez podmioty sektora turystyki w wyniku wprowadzenia nowych przepisów powodujących utratę nabytych praw i straty związane z niezamortyzowanymi inwestycjami w renowację lub dostosowanie obiektów zgodnie z poprzednio obowiązującymi przepisami; jest zdania, że działania te są konieczne w celu zabezpieczenia inwestycji dokonanych przez operatorów oraz w celu poprawy jakości usług świadczonych klientom;

57. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o wspieranie w ramach zintegrowanej polityki morskiej rozwoju infrastruktury portowej, zarówno z myślą o dostosowaniu terminali portowych do potrzeb osób o ograniczonej sprawności ruchowej, jak i o zapewnieniu połączeń z innymi środkami transportu oraz z usługami turystycznymi w głębi lądu, które to czynniki mają kluczowe znaczenie dla pasażerskiego transportu morskiego, dla turystyki rejsowej oraz turystyki z udziałem rekreacyjnych jednostek pływających; w tym kontekście wzywa państwa członkowskie do zniesienia wszelkich ograniczeń, jakie mogą mieć w tym zakresie;

58. odnotowuje fakt, że rozwój demograficzny w Europie pociągnie za sobą wzrost turystyki zdrowotnej, a w szczególności turystyki wodoleczniczej; stwierdzając, iż istnieją różne normy wspólnotowe dotyczące wodolecznictwa, zwraca się do Komisji o zbadanie możliwości przedłożenia jednolitego wniosku legislacyjnego w sprawie wodolecznictwa, aby nadać kształt organizacyjny i prawny omawianemu sektorowi, zachęcając do jego konkurencyjności i stwierdzając już teraz, że przedsiębiorstwa działające w tym sektorze w państwach członkowskich, jako podmioty świadczące usługi zdrowotne, są wyłączone z zakresu dyrektywy 2006/123/WE; podkreśla znaczenie nowych przepisów odnoszących się do transgranicznej opieki zdrowotnej i uważa, że aby przepisy te przyniosły zadowalające skutki, należy je stosować skrupulatnie przestrzegając kryteriów i warunków przewidzianych w nowych ramach prawnych;

59. zwraca uwagę na gospodarcze znaczenie turystyki zakupowej; podkreśla, że ta forma turystyki jest dla znacznej liczby turystów głównym motywem pobytu w Unii, której przedsiębiorstwa i marki są światowymi liderami w sektorze artykułów luksusowych; podkreśla, że ta forma turystyki znajduje się w pełni rozkwitu, jednak dla Unii silną konkurencją są inne międzynarodowe kierunki turystyczne, które oferują na przykład możliwość zakupów bezcłowych lub zwrot podatku VAT; zaleca wobec tego, aby wraz z przedstawicielami sektora produktów luksusowych i przedstawicielami sektora turystyki rozważyć nowe środki i oferty, które pozwolą Unii utrzymać atrakcyjność i konkurencyjność;

Wtorek, 27 września 2011 r.

60. podkreśla, że należy wspierać europejską turystykę biznesową w UE i na świecie ze względu na jej znaczenie gospodarcze dla niektórych miejscowości w Europie, oraz ze względu na ilość usług związanych z goszczeniem i organizacją targów, salonów, kongresów i innych imprez branżowych (hotelarstwo, gastronomia, handel, transport, agencje reklamowe i organizujące imprezy itp.);

61. przypomina, że turystyka odpowiedzialna z etycznego punktu widzenia jest celem koniecznym do uwzględnienia; z zadowoleniem przyjmuje treść kodeksu etycznego Światowej Organizacji Turystyki i ma nadzieję, że Komisja i państwa członkowskie bezzwłocznie ją przejmą; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący objęcia jurysdykcją krajową państw członkowskich przestępstw seksualnych popełnianych za granicą na nieletnich, zwalczając w ten sposób turystykę seksualną;

Turystyka dla wszystkich

62. podkreśla, że nieodłącznie związana z działalnością turystyczną sezonowość może być powodem niepewności zatrudnienia i niestabilnych warunków pracy; w tym kontekście wzywa do opracowania specjalnej polityki na rzecz pracowników sezonowych, polegającej zwłaszcza na przedłużeniu sezonu poprzez zróżnicowanie działalności turystycznej;

63. wzywa Komisję do sporządzenia planu mającego na celu promowanie stopniowego odchodzenia od sezonowego charakteru oferty turystycznej; w tym kontekście zachęca Komisję do opierania się na jak dotąd pozytywnych wynikach działań przygotowawczych w ramach projektu Calypso i wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do kontynuowania tych działań, dzięki którym osoby znajdujące się w niekorzystnej sytuacji, jak osoby starsze, niepełnosprawne, młodzi ludzie i rodziny o niskich dochodach będą miały łatwiejszy dostęp do ofert urlopowych, zwłaszcza poza pełnią sezonu, a także w kontekście transgranicznym; w związku z tym wzywa do dalszego rozwoju i włączenia do produktów turystycznych fizycznego dostępu do odpowiednich usług i wiarygodnych informacji; uważa, że szereg istniejących już dobrych praktyk kładących nacisk na łatwy dostęp i zasadę „empowerment” może stanowić źródło inspiracji;

64. podkreśla znaczenie – w ramach nowej europejskiej strategii dotyczącej niepełnosprawności – zapewnienia możliwości dostępu osób niepełnosprawnych nie tylko do środków transportu, lecz także do zakwaterowania, usług restauracyjnych, ogólnodostępnych informacji i usług turystycznych w ujęciu ogólnym; podkreśla, że niezbędne jest także dostarczenie jasnych informacji o podjętych w tym zakresie środkach; wzywa Komisję do dopilnowania, by w zakresie wszystkich produktów i usług związanych z turystyką zapewniona była dostępność dla wszystkich;

65. zachęca Komisję i państwa członkowskie do promowania wdrażania programów odzyskiwania i konserwacji obiektów kulturalnych, historycznych lub ekologicznych i opieki nad nimi, aby turyści mogli częściej je odwiedzać; pragnie zachęcać młodych wolontariuszy do udziału w tych programach w roku 2011, który jest Europejskim Rokiem Wolontariatu, a także w późniejszym okresie;

66. wzywa Komisję do promowania również tzw. turystyki VFR (Visiting Friends and Relatives) jako ważnego narzędzia rozwoju integracji kultury europejskiej;

Turystyka a zasoby

67. z myślą o wzmocnieniu konkurencyjności sektora turystyki zachęca Komisję do koordynowania i promowania istniejących instrumentów finansowych, którymi zarządzają poszczególne dyrekcje generalne oraz do zwiększenia korzyści płynących z tych instrumentów, a także do kontrolowania ich właściwego wykorzystywania, ze szczególnym odniesieniem do EFRR, EFRROW, EFS i EFR; uważa, że w kontekście ograniczeń budżetowych podstawowe znaczenie ma doprowadzenie do powstania synergii między różnymi istniejącymi instrumentami finansowymi, które muszą zostać dostosowane do potrzeb związanych z rozwojem turystyki i konsumentów, do zróżnicowania działalności związanej z turystyką i do wymogów dotyczących lokalnego rozwoju; ponadto zwraca się do Komisji o opracowanie jasno określonych wytycznych w sprawie wsparcia finansowego dostępnego dla projektów związanych z turystyką, a także do utworzenia łatwo dostępnej, wspólnej dla różnych DG, bazy danych służącej zwiększeniu świadomości i informacji na temat współfinansowanych przez UE projektów w dziedzinie turystyki;

Wtorek, 27 września 2011 r.

68. podkreśla, że turystyka powinna w dalszym ciągu odgrywać istotną rolę w polityce spójności w ramach perspektywy finansowej na lata 2014-2020; wzywa do tego, aby do priorytetów w ramach kolejnych perspektyw finansowych i zasad przyznawania funduszy strukturalnych włączyć modernizację podupadających regionów turystycznych w celu zapewnienia ich konkurencyjności i stabilności;

69. zachęca ponadto państwa członkowskie oraz władze lokalne i regionalne do pełnego wykorzystywania instrumentów na rzecz szkoleń zawodowych oferowanych w ramach EFS oraz innych instrumentów wspólnotowych, krajowych, regionalnych i lokalnych; uważa, iż sprawą kluczową jest uwrażliwienie państw członkowskich i władz na organizowanie przetargów zorientowanych na turystykę w oparciu o priorytety przewidziane w funduszach strukturalnych;

70. zwraca się z wnioskiem o opracowanie – w ramach perspektywy finansowej na lata 2014-2020 – szczegółowego programu na rzecz turystyki ze szczególnym odniesieniem do mikroprzedsiębiorstw oraz MŚP, zachęcającego do partnerstwa między przedsiębiorstwami oraz do partnerstwa publiczno-prywatnego na rzecz projektów paneuropejskich w dziedzinie turystyki; jednocześnie zachęca MŚP do inwestowania w tym sektorze;

71. nalega na potrzebę zapewnienia trwałości wsparcia na rzecz projektów pilotażowych w sektorze turystyki po 2011 r. oraz do ewentualnego ocenienia nowych projektów w celu wspierania wdrażania nowej strategii;

Inne kwestie ważne dla sektora turystyki

72. wskazuje, że przedsiębiorstwa branży turystycznej potrzebują porównywalnych danych statystycznych wysokiej jakości w procesie długofalowego przewidywania struktury podaży i popytu, jak również w celu określania kierunków turystycznych; dlatego wzywa Komisję, by w ramach swych uprawnień zadbała o dostępność tych danych w całej Europie; wyraża żal, że brak jest oficjalnych statystyk dotyczących turystyki wiejskiej i agroturystyki, a jedyne dostępne dane są danymi szacunkowymi; wyraża zadowolenie z działań przewidzianych w zakresie konsolidacji baz danych zawierających informacje na temat sytuacji socjoekonomicznej w turystyce, zważywszy, że należy w miarę możliwości unikać nakładania dodatkowych ciężarów finansowych i administracyjnych;

73. zwraca się do Komisji o przedstawienie do września 2011 r. wniosku ustawodawczego dotyczącego przeglądu dyrektywy 90/314/EWG zwanej dyrektywą w sprawie podróży zorganizowanych, dla zapewnienia pewnych ram prawnych dla konsumentów i przedsiębiorstw z sektora zarówno w sytuacjach typowych, jak i w sytuacjach nadzwyczajnych związanych na przykład z pewnymi zjawiskami klimatycznymi i naturalnymi lub niepokojami politycznymi; podkreśla przy tym, że cała koncepcja podróży zorganizowanych jest już od dawna przestarzała, i wzywa Komisję do objęcia przy przeglądzie takimi samymi przepisami prawnymi wszystkich podmiotów oferujących usługi turystyczne; podkreśla, że główną rolę powinna odgrywać przy tym jakość usług z korzyścią dla konsumentów oraz uczciwa konkurencja;

74. wskazuje na możliwość stopniowej harmonizacji obniżonej stawki podatkowej VAT od usług turystycznych w państwach członkowskich jako warunku koniecznego dla przejrzystej konkurencji między przedsiębiorstwami turystycznymi w UE i w relacjach z krajami trzecimi; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście debatę przeprowadzoną w związku z publikacją zielonej księgi o przyszłości podatku VAT;

75. wzywa państwa członkowskie, aby miały na uwadze negatywne skutki coraz bardziej widocznej tendencji do podnoszenia opłat i podatków nakładanych na turystów, którzy podróżują do Unii Europejskiej i po terytorium państw członkowskich, w szczególności podatków od paliw, opłat bezpieczeństwa, lotniskowych, miejskich czy portowych, zwłaszcza poza pełnią sezonu; podkreśla, że jeżeli miałyby być stosowane dodatkowe podatki w turystyce, informacje o nich będą musiały być należycie rozpowszechniane, tak aby zwiększyć poziom świadomości turystów i operatorów;

76. zachęca Radę UE do przyspieszenia tempa przyjmowania wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie nowelizacji uregulowań szczegółowych w zakresie podatku VAT, przewidując wprowadzenie mechanizmu dowolnego wyboru („opt-in”) zdolnego wyeliminować zakłócenia konkurencji między podmiotami tego sektora, gdyż obecne różnice w prawie krajowym pociągają za sobą poważne konsekwencje;

Wtorek, 27 września 2011 r.

77. podkreśla potrzebę określenia aktywnej polityki konkurencji, przewidującej nadzór nad wszelkimi tendencjami do koncentracji w sektorze lub nadużywania dominującej pozycji;

78. wzywa Komisję do przedstawienia do końca 2012 r. zintegrowanej strategii na rzecz turystyki, zgodnej z aktualną strategią i jej planem wdrażania, a także uzupełniającą wobec tej strategii;

79. uważa, że przydatne byłoby powołanie na szczeblu Parlamentu Europejskiego specjalnej grupy roboczej ds. turystyki złożonej z ekspertów, która miałaby za zadanie monitorowanie wdrażania działań proponowanych przez Komisję i wskazówek Parlamentu Europejskiego;

*

* *

80. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Bezpieczeństwo ruchu drogowego w Europie

P7_TA(2011)0408

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie bezpieczeństwa ruchu drogowego w Europie w latach 2011–2020 (2010/2235(INI))

(2013/C 56 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Zrównoważona przyszłość transportu: w kierunku zintegrowanego, zaawansowanego technologicznie i przyjaznego użytkownikowi systemu” (COM(2009)0279),
- uwzględniając białą księgę Komisji zatytułowaną „Plan utworzenia jednolitego europejskiego obszaru transportu – dążenie do osiągnięcia konkurencyjnego i zasobooszczędnego systemu transportu” (COM(2011)0144),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „W kierunku europejskiego obszaru bezpieczeństwa ruchu drogowego: kierunki polityki bezpieczeństwa ruchu drogowego na lata 2011–2020” (COM(2010)0389),
- uwzględniając wnioski Rady z dni 2–3 grudnia 2010 r. w sprawie komunikatu Komisji zatytułowanego „W kierunku europejskiego obszaru bezpieczeństwa ruchu drogowego: kierunki polityki bezpieczeństwa ruchu drogowego na lata 2011–2020” (16951/10),
- uwzględniając analizę Komisji ⁽¹⁾ dotyczącą 3. programu działań na rzecz bezpieczeństwa w ruchu drogowym,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów zatytułowaną „Kierunki polityki bezpieczeństwa ruchu drogowego na lata 2011–2020” (CdR 296/2010),
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego zatytułowaną „W kierunku europejskiego obszaru bezpieczeństwa ruchu drogowego” (CESE 539/2011),
- uwzględniając rezolucję 64/255 Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 10 maja 2010 r. w sprawie poprawy bezpieczeństwa drogowego na świecie,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 września 2005 r. w sprawie europejskiego programu działań na rzecz bezpieczeństwa ruchu drogowego: zmniejszenie o połowę liczby ofiar wypadków drogowych w Unii Europejskiej do 2010 r.: wspólna odpowiedzialność ⁽²⁾,

⁽¹⁾ „Przygotowanie europejskiego programu działań na rzecz bezpieczeństwa w ruchu drogowym na lata 2011–2020”.

⁽²⁾ Dz.U. C 227 E, 21.9.2006, s. 609.

Wtorek, 27 września 2011 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 kwietnia 2006 r. w sprawie bezpieczeństwa ruchu drogowego: zapewnienie obywatelom możliwości elektronicznego powiadamiania o wypadkach – eCall ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 stycznia 2007 r. w sprawie europejskiego programu działań na rzecz bezpieczeństwa ruchu drogowego – ocena śródkresowa ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie planu działania na rzecz inteligentnych systemów transportowych ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie planu działania na rzecz mobilności w mieście ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie sankcji za poważne naruszenia przepisów socjalnych w transporcie drogowym ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2010 r. w sprawie zrównoważonej przyszłości transportu ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki (A7-0264/2011),
- A. mając na uwadze, że w 2009 r. w wypadkach drogowych w Unii Europejskiej zginęło ponad 35 000 osób, a 1,5 mln osób odniosło obrażenia,
- B. mając na uwadze, że statystycznie na jeden wypadek śmiertelny przypadają 4 wypadki prowadzące do trwałej niepełnosprawności, 10 wypadków powodujących poważne urazy i 40 wypadków powodujących lekkie obrażenia;
- C. mając na uwadze, że społeczne koszty wypadków drogowych szacuje się na 130 mld euro rocznie,
- D. mając na uwadze, że nie osiągnięto celu zakładanego w 3. programie działań, polegającego na zmniejszeniu o połowę liczby ofiar śmiertelnych wypadków drogowych w UE do końca 2010 r., jednakże odnotowano znaczny spadek tej liczby,
- E. mając na uwadze, że w UE wciąż panuje stosunkowo wysoka akceptacja społeczna wypadków drogowych, a każdego roku wypadki drogowe pochłaniają liczbę ofiar, która odpowiada katastrofie 250 średniej wielkości samolotów,
- F. mając na uwadze, że z jednej strony potrzebne są coraz większe wysiłki, aby jeszcze bardziej ograniczyć liczbę ofiar wypadków drogowych, jednak z drugiej strony nie można dopuścić do zubożnienia w obliczu coraz niższej ogólnej liczby ofiar;
- G. mając na uwadze, że bezpieczeństwo w ruchu drogowym jest zadaniem całego społeczeństwa,
- H. mając na uwadze, że całkowicie wdrożono jedynie 27,5 % środków zaproponowanych w 3. programie działań, a także mając na uwadze potrzebę ustanowienia znacznie ambitniejszych celów i podjęcia działań w celu poprawy bezpieczeństwa w ruchu drogowym, niż ma to wyraz w dotychczasowych dążeniach Komisji,

⁽¹⁾ Dz.U. C 296 E, 6.12.2006, s. 268.

⁽²⁾ Dz.U. C 244 E, 18.10.2007, s. 220.

⁽³⁾ Dz.U. C 184 E, 8.7.2010, s. 50.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 184 E, 8.7.2010, s. 43.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 161 E, 31.5.2011, s. 58.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0260.

Wtorek, 27 września 2011 r.

- I. mając na uwadze, że nie wyczerpano jeszcze w pełni ram legislacyjnych dla rozporządzeń i dyrektyw opartych na danych naukowych oraz że transpozycja prawa europejskiego może się przyczynić do ratowania życia,
- J. mając na uwadze, że podjęto już wiele środków legislacyjnych mających na celu poprawę bezpieczeństwa w ruchu drogowym, takich jak np. dyrektywa 2008/96/WE w sprawie zarządzania bezpieczeństwem infrastruktury drogowej, oraz że wejdą one w życie w najbliższych latach,
- K. mając na uwadze, że przed zakończeniem 3. programu działań na rzecz bezpieczeństwa w ruchu drogowym Komisja nie zdołała przedstawić projektu nowego programu działań,
- L. mając na uwadze, że prawdopodobieństwo śmiertelnego wypadku w ruchu drogowym w odniesieniu do każdego przebytego kilometra jest dla pieszych 9 razy, dla rowerzystów 7 razy, a dla motocyklistów 18 razy większe niż dla pasażerów samochodów osobowych,
- M. mając na uwadze, że ok. 55 % wypadków śmiertelnych ma miejsce na drogach lokalnych, 36 % w obszarze zabudowanym, a 6 % na autostradach,
- N. mając na uwadze, że 60 % śmiertelnych wypadków przy pracy to wypadki w ruchu drogowym, przy czym liczba ta obejmuje codzienne dojazdy do pracy,
- O. mając na uwadze, że liczba ofiar śmiertelnych w ruchu drogowym wciąż spada, ale liczba wypadków śmiertelnych z udziałem motocyklistów nie zmienia się, a w wielu miejscach nawet wzrasta,
- P. mając na uwadze, że publiczny transport osób jest wielokrotnie bezpieczniejszy niż zmotoryzowany transport indywidualny,
- Q. mając na uwadze, że martwe pole w lusterkach samochodów ciężarowych stanowi śmiertelne niebezpieczeństwo dla rowerzystów i pieszych,
- R. mając na uwadze, że Unia Europejska stoi przed zmianami demograficznymi, a potrzeby osób starszych w zakresie mobilności wymagają szczególnej uwagi,
- S. mając na uwadze, że rozwój nowych technologii, np. wprowadzenie pojazdów hybrydowych i napędów elektrycznych, stawia nowe wyzwania przed służbami ratowniczymi,
- T. mając na uwadze, że działania podejmowane na szczeblu europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym wymagają ściślejszej koordynacji,
- U. mając na uwadze, że dyrektywa 2008/96/WE w sprawie bezpieczeństwa infrastruktury drogowej wymaga wprowadzenia audytów bezpieczeństwa drogowego oraz kontroli bezpieczeństwa w ramach regularnego utrzymywania dróg; mając ponadto na uwadze, że dyrektywa ta odnosi się wyłącznie do infrastruktury drogowej sieci transeuropejskich (TEN-T) i pozostawia wiele dróg krajowych i lokalnych poza zakresem regulacji,
- V. mając na uwadze, że regularne inspekcje wszystkich dróg europejskich przez właściwe organy stanowią podstawowy element zapobiegania ewentualnym niebezpieczeństwom grożącym użytkownikom dróg,
- W. mając na uwadze, że dostępne dane dotyczące przyczyn wypadków i obrażeń mają podstawowe znaczenie dla poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego, czego dowodzą między innymi projekty VERONICA,

Podstawy

1. z zadowoleniem przyjmuje omawiany komunikat Komisji, jednak wzywa Komisję, by do końca 2011 r. rozwinęła przedstawione założenia w pełnowartościowy program działania, który będzie obejmował szczegółowy katalog środków z jasno określonym harmonogramem ich wdrożenia i instrumentami monitorowania służącymi regularnej kontroli ich skuteczności, a także analizę na półmetku omawianego okresu;

Wtorek, 27 września 2011 r.

2. zgadza się z poglądem Komisji, iż do zwiększenia bezpieczeństwa ruchu drogowego konieczne jest spójne, całościowe i zintegrowane podejście, oraz domaga się włączenia kwestii bezpieczeństwa w ruchu drogowym we wszystkie odnośne dziedziny polityki, takie jak polityka edukacyjna, zdrowotna, środowiskowa i społeczna oraz współpraca policyjna i sądowa;
3. wzywa Komisję do poprawy warunków ramowych bezpieczniejszych i bardziej ekologicznych form transportu, takich jak spacer, jazda rowerem, transport autobusowy lub kolejowy, z myślą o zachęcaniu do korzystania z nich;
4. proponuje, by do 2014 r. powołać w trybie priorytetowym koordynatora UE ds. bezpieczeństwa w ruchu drogowym, podlegającego Komisji Europejskiej, który byłby odpowiedzialny za:
 - promowanie – jako autorytet w dziedzinie bezpieczeństwa transportu drogowego – obecnych i inicjowanie nowych, innowacyjnych projektów z zakresu bezpieczeństwa drogowego z wykorzystaniem własnego doświadczenia, fachowej wiedzy i umiejętności;
 - koordynowanie działań z zakresu bezpieczeństwa ruchu drogowego w Komisji oraz między państwami członkowskimi;
 - ułatwianie na wysokim szczeblu politycznym przygotowywania, wdrażania i egzekwowania skutecznych i spójnych strategii bezpieczeństwa ruchu drogowego zgodnie z celami UE;
 - nadzorowanie konkretnych projektów, takich jak harmonizacja wskaźników, danych i – w miarę możliwości – krajowych planów na rzecz bezpieczeństwa drogowego;
 - wspieranie wymiany najlepszych praktyk i wdrażania przepisów dotyczących bezpieczeństwa w ruchu drogowym we współpracy z wszystkimi zainteresowanymi stronami, państwami członkowskimi oraz władzami regionalnymi i lokalnymi;
 - zapewnienie współpracy między odpowiednimi szczeblami politycznymi i akademickimi, która umożliwi zastosowanie multidyscyplinarnego podejścia;
5. zwraca się do Komisji o utworzenie forum współpracy prokuratorów, organów ścigania, stowarzyszeń ofiar wypadków i ośrodków monitorowania ruchu drogowego celem wymiany najlepszych praktyk i zacieśnienia współpracy na rzecz skuteczniejszego wdrażania przepisów z zakresu bezpieczeństwa drogowego, zarówno na szczeblu krajowym, jak i międzynarodowym;
6. podkreśla, że należy zwrócić szczególną uwagę na prawidłowe wdrożenie i skuteczniejsze egzekwowanie ustanowionych już przepisów i środków; jednocześnie zwraca uwagę, że nie wykorzystano jeszcze wszystkich możliwości działań legislacyjnych na szczeblu UE;
7. ubolewa z powodu znacznego obniżenia w ostatnich latach środków z budżetu UE przeznaczonych na działania w zakresie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i wzywa Komisję do odwrócenia tej tendencji;
8. zdecydowanie popiera cel zmniejszenia o połowę całkowitej liczby ofiar śmiertelnych wypadków drogowych w UE do 2020 r. (w stosunku do roku 2010), a ponadto wzywa do ustanowienia w odniesieniu do tego okresu kolejnych jasno określonych i mierzalnych celów, w tym zwłaszcza zmniejszenia następujących liczb:
 - liczby dzieci w wieku do 14 lat będących ofiarami śmiertelnymi wypadków o 60 %,
 - liczby pieszych i rowerzystów ginących w wypadkach drogowych o 50 %, oraz
 - liczby osób z obrażeniami zagrażającymi życiu o 40 % w oparciu o jednolitą definicję obowiązującą w całej UE, którą należy jak najszybciej opracować;

Wtorek, 27 września 2011 r.

Aspekty etyczne

9. podkreśla, że każdy obywatel UE ma nie tylko prawo do indywidualnego uczestniczenia w bezpiecznym ruchu drogowym, ale przede wszystkim obowiązek przyczyniania się do bezpiecznego ruchu drogowego przez swoje zachowanie; uważa, że władze publiczne i UE mają moralny i polityczny obowiązek przyjąć środki i podjąć działania na rzecz rozwiązania tego problemu społecznego;

10. podtrzymuje swoją opinię, że wymaga to uzupełniającej, długofalowej strategii, wykraczającej poza ramy czasowe omawianego komunikatu i mającej na celu całkowite uniknięcie ofiar śmiertelnych w ruchu drogowym („wizja zero”); zdaje sobie sprawę, że jest to niewykonalne bez szerokiego zastosowania technologii w pojazdach drogowych oraz bez opracowania odpowiednich sieci inteligentnego systemu transportowego, dlatego wzywa Komisję do opracowania głównych elementów takiej strategii oraz do przedstawienia jej w ciągu najbliższych trzech lat;

11. podkreśla, że szacunek dla życia i osoby ludzkiej powinien znaleźć wyraz we wspólnym procesie kulturowym i etycznym, w którym droga jest świadomie traktowana jako wspólnota ludzka;

12. wzywa Komisję i państwa członkowskie do uznania trzeciej niedzieli listopada jako oficjalnego światowego dnia pamięci ofiar wypadków drogowych, jak to już uczyniła Organizacja Narodów Zjednoczonych i Światowa Organizacja Zdrowia, aby uwrażliwić opinię publiczną na tę problematykę;

Sprawdzone wzorce postępowania i ich uwzględnianie w krajowych planach działania

13. wzywa Komisję do większych wysiłków na rzecz promowania wymiany wiedzy i sprawdzonych wzorców postępowania wśród państw członkowskich, tak by mogły one zostać w większym stopniu uwzględnione w krajowych, regionalnych i lokalnych planach na rzecz bezpieczeństwa w ruchu drogowym, umożliwiając wprowadzenie działań w sposób jak najbardziej metodologiczny i przyczyniając się tym samym do utworzenia jednolitej przestrzeni bezpieczeństwa na europejskich drogach;

14. wzywa Komisję, aby dokonała oceny europejskiej karty dotyczącej bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz zachęcała do opracowywania podobnych kart na szczeblu regionalnym i lokalnym;

15. podkreśla, że jasne, mierzalne cele są dodatkowym impulsem i zachętą do poprawy bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz stanowią nieodzowne elementy porównywania osiągnięć między poszczególnymi państwami członkowskimi, a także kontroli i oceny wdrażania działań z zakresu bezpieczeństwa ruchu drogowego; jest zdania, że należy podjąć próbę liczbowego ujęcia wkładu poszczególnych państw członkowskich w osiągnięcie wyznaczonego na rok 2020 celu; wkład ten powinien stanowić punkt odniesienia przy ustalaniu priorytetów w ramach krajowych strategii politycznych w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego;

16. wspiera Komisję w zachęcaniu państw członkowskich do opracowywania krajowych planów bezpieczeństwa w ruchu drogowym; domaga się wprowadzenia obowiązku opracowywania i publikowania tych planów zgodnie ze zharmonizowanymi wspólnymi wytycznymi; podkreśla jednak, że należy zostawić państwom członkowskim znaczną swobodę działania, aby mogły dostosować poszczególne działania, programy i cele do specyficznych warunków panujących w danym kraju;

17. wzywa Komisję do bezzwłocznego ogłoszenia roku, w którym w centrum szczególnej uwagi będzie się znajdował bezpieczny komercyjny transport drogowy;

18. zwraca się do Komisji o sporządzenie podręcznika najlepszych praktyk w zakresie opieki medycznej nad rannymi w miejscu wypadku, tak aby zapewnić im szybszą i sprawniejszą opiekę medyczną, co ma kluczowe znaczenie dla zwiększenia szans przeżycia najciężej rannych,

Wtorek, 27 września 2011 r.

19. zwraca się do Komisji, aby we współpracy z podmiotami społecznymi opracowała strategię na rzecz zmniejszenia liczby wypadków wśród osób dojeżdżających do pracy; zwraca się do państw członkowskich i Komisji o zachęcanie przedsiębiorstw do opracowywania planów bezpieczeństwa drogowego; zwraca się do Komisji o dołożenie wszelkich starań w celu zagwarantowania, aby europejska karta bezpieczeństwa ruchu drogowego mogła być wykorzystywana do wystawiania certyfikatów przedsiębiorstwom wprowadzającym plany bezpieczeństwa drogowego dla swoich pracowników;

Poprawa jakości wskaźników i danych

20. uważa, że porównywalne dane o wysokiej jakości dotyczące wszystkich użytkowników dróg, w tym rowerzystów i pieszych, są warunkiem skutecznej polityki w zakresie bezpieczeństwa w ruchu drogowym;

21. wzywa Komisję do zlecenia analizy gospodarczych i społecznych skutków wypadków drogowych z następstwem śmierci i obrażeń dla społeczeństw państw członkowskich UE;

22. wzywa Komisję, by do końca 2013 r. wprowadziła pakiet dodatkowych, zharmonizowanych wskaźników w ramach projektu SafetyNet, które umożliwią lepszą kontrolę oraz wnikliwe porównania osiągnięć między państwami członkowskimi;

23. wzywa Komisję, aby do 2012 r. opracowała wniosek w sprawie poprawy jakości danych dotyczących przyczyn wypadków i obrażeń, a także anonimowych danych na temat stopnia doznanych obrażeń i ich dalszego przebiegu; wzywa również do prowadzenia wspieranych przez Unię Europejską szczegółowych i multidyscyplinarnych badań nad wypadkami na reprezentatywnych obszarach komunikacyjnych wszystkich państw członkowskich;

24. wzywa Komisję do opracowania w ciągu dwóch lat definicji osób rannych posiadających obrażenia „zagrożające życiu”, „ciężkie” i „lekkie”, tak aby umożliwić porównywanie działań i ich rezultatów w państwach członkowskich;

25. domaga się utworzenia autentycznego unijnego centrum monitorowania ruchu drogowego, którego zadaniem byłoby opracowanie podsumowania już istniejących inicjatyw z zakresu gromadzenia danych, przedstawienie propozycji usprawnienia wymiany danych, a także zbieranie danych z istniejących baz danych i gromadzenie wiedzy nabytej podczas wdrażania unijnych projektów, takich jak SafetyNet, VERO-NICA lub DaCoTa, oraz udostępnianie ich opinii publicznej w łatwo zrozumiałej, corocznie aktualizowanej formie;

26. wzywa państwa członkowskie, aby dotrzymały podjętych już zobowiązań do przekazania danych oraz poczyniły konkretne postępy w zakresie wymiany danych w przypadku wykroczeń w ruchu transgranicznym; wzywa państwa członkowskie do ujednoczenia do 2014 r. systemów gromadzenia danych z zastosowaniem oprogramowania do przesyłania w czasie rzeczywistym danych szczególnie chronionych;

Obszary działań

Lepsze szkolenie i zachowanie uczestników ruchu drogowego

27. podkreśla, że bezpieczeństwo drogowe w dużej mierze zależy od ostrożności, zwracania uwagi na innych i wzajemnego szacunku, a także od przestrzegania obowiązujących przepisów, co ma bezpośredni związek z koniecznością systematycznego podnoszenia jakości szkolenia w ośrodkach nauki jazdy oraz jakości procedur wydawania prawa jazdy;

28. jest zdania, że koncepcja kształcenia ustawicznego powinna cieszyć się większym uznaniem w ruchu drogowym, w związku z czym popiera działalność ośrodków bezpiecznej jazdy, która stanowi skuteczną formę systemowego szkolenia kierowców we wszystkich sektorach działalności zawodowej i we wszystkich dziedzinach zainteresowań; jest zdania, że szkolenie w zakresie ruchu drogowego i programy kształcenia uczestników ruchu powinny rozpoczynać się już od najmłodszych lat w domu i w szkole oraz powinny obejmować transport rowerowy, pieszy i publiczny;

Wtorek, 27 września 2011 r.

29. apeluje o wprowadzenie środków mających na celu podniesienie jakości szkolenia początkujących kierowców, np. jazda pod nadzorem doświadczonego kierowcy z chwilą ukończenia 17 lat lub wprowadzenie systemu wydawania prawa jazdy pod warunkiem odbycia przez kierowcę praktycznego szkolenia nawet po zaliczeniu przez niego egzaminu na prawo jazdy; domaga się ponadto wprowadzenia obowiązkowego szkolenia w zakresie bezpieczeństwa dla młodych i nowych uczestników ruchu, aby mogli oni w praktyce zapoznać się z różnymi sytuacjami zagrożenia;

30. domaga się, aby w ramach szkoleń dla kierowców – jako jeden z głównych aspektów kształcenia początkujących kierowców pozwalających na uzyskanie i zwiększanie bezpieczeństwa na drodze – zwracać większą uwagę na główne przyczyny wypadków śmiertelnych i poważnych obrażeń, takie jak nadmierna prędkość, jazda pod wpływem alkoholu, narkotyków i niektórych leków wpływających na sprawność kierowcy, jazda bez zapiętych pasów bezpieczeństwa lub innego wyposażenia ochronnego, np. kasku w przypadku użytkowników pojazdów dwukołowych, a także korzystanie z urządzeń komunikacji ruchomej w czasie jazdy oraz zmęczenie;

31. jest przekonany o potrzebie lepszego kształcenia początkujących kierowców, jeżeli chodzi o rolę opon w bezpieczeństwie drogowym, a także o konieczności przestrzegania podstawowych zasad ich właściwej konserwacji i użytkowania; wzywa zatem państwa członkowskie, by właściwie i terminowo wdrożyły dyrektywę w sprawie praw jazdy, a także jej przepisy dotyczące obowiązkowego włączenia do egzaminów na prawo jazdy zagadnień z zakresu wiedzy na temat opon, a także podstawowych zasad konserwacji samochodu w ogóle;

32. uważa, że podczas lekcji nauki jazdy należy zwracać większą uwagę na obecność zmotoryzowanych pojazdów dwukołowych i ich widoczność;

33. domaga się zwrócenia większej uwagi w ramach nauki jazdy i egzaminu na prawo jazdy na kwestię zabezpieczania ładunku w transporcie prywatnym;

34. domaga się, by wszyscy posiadacze prawa jazdy co 10 lat odbywali obowiązkowe kursy utrwalające wiedzę w zakresie udzielania pierwszej pomocy;

35. zachęca państwa członkowskie do wprowadzenia systemu specjalnych punktów karnych za najbardziej niebezpieczne wykroczenia, który byłby najskuteczniejszym uzupełnieniem kar finansowych;

36. zaleca – jako środek reintegracji – stosowanie blokad antyalkoholowych („alcolocks”) w pojazdach uczestników ruchu skazanych co najmniej raz za jazdę pod wpływem alkoholu;

37. domaga się wprowadzenia badania wzroku dla wszystkich kierowców posiadających prawo jazdy kategorii A i B co 10 lat, zaś dla kierowców w wieku powyżej 65 lat co 5 lat; wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia obowiązkowych badań lekarskich dla kierowców w pewnym wieku w celu stwierdzenia ich zdolności fizycznej, umysłowej i psychologicznej do dalszego prowadzenia pojazdów na podstawie danych statystycznych dotyczących wypadków dla poszczególnych grup wiekowych;

38. wzywa Komisję do organizowania co trzy lata unijnych kampanii informacyjnych poświęconych konkretnym zagadnieniom związanym z bezpieczeństwem ruchu drogowego oraz do systematycznego korzystania z kanałów komunikacji powstałych w wyniku wprowadzenia karty ruchu drogowego na potrzeby tych kampanii;

39. wzywa Komisję, by w ramach zapewnienia bezpieczeństwa ruchu drogowego zajęła się problemem śmiertelnych wypadków na przejazdach kolejowych, których przyczyną jest często niewłaściwe zachowanie użytkowników dróg, w tym podejmowanie nadmiernego ryzyka, nieuwaga i niezrozumienie znaków drogowych;

Wtorek, 27 września 2011 r.

Harmonizacja i egzekwowanie przepisów ruchu drogowego

40. domaga się konsekwentnej harmonizacji znaków i przepisów drogowych do 2013 r.; przypomina, że znaki drogowe muszą być utrzymywane w dobrym stanie, by zapewnić ich dobrą widoczność, a w razie potrzeby i w odpowiednim czasie także ich wymianę ze względu na zmianę warunków;

41. domaga się, by Komisja jak najszybciej przyjęła szczegółowe wytyczne dotyczące inteligentnego systemu transportowego (ITS) w odniesieniu do priorytetowych działań w zakresie bezpieczeństwa drogowego, o których mowa w art. 3 lit. b-f) dyrektywy 2010/40/UE w sprawie inteligentnych systemów transportowych;

42. uważa, że egzekwowanie obowiązujących przepisów jest podstawą unijnej polityki w zakresie bezpieczeństwa w ruchu drogowym; wzywa państwa członkowskie do sprawniejszej wymiany informacji na temat wykroczeń przeciwko poszczególnym kodeksom drogowym oraz ścigania tych wykroczeń na mocy obowiązującego prawa krajowego, w związku z czym wzywa państwa członkowskie do ustanowienia rocznych celów krajowych dotyczących kontroli w następujących dziedzinach: przekroczenie prędkości, jazda pod wpływem alkoholu lub narkotyków, jazda bez zapiętych pasów bezpieczeństwa lub bez kasku, a także do podjęcia zdecydowanych działań w celu zagwarantowania prowadzenia takich kontroli;

43. zwraca uwagę na ważną rolę organizacji TISPOL przy wymianie sprawdzonych praktyk w zakresie egzekwowania przepisów ruchu drogowego;

44. podkreśla, że do wprowadzenia w życie przepisów socjalnych w ruchu drogowym (rozporządzenie (WE) nr 561/2006 i rozporządzenie (EWG) nr 3821/85), które mają ogromne znaczenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym, niezbędne jest zharmonizowane i skuteczne podejście do przeprowadzania kontroli; wobec tego ponownie wzywa Komisję do spełnienia żądań Parlamentu zawartych w jego rezolucji z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie sankcji za poważne naruszenia przepisów socjalnych w transporcie drogowym;

45. apeluje do Komisji o dokonanie przeglądu ustawodawstwa dotyczącego czasu pracy i odpoczynku kierowców, aby umożliwić kierowcom pojazdów ciężarowych jeżdżącym na długich trasach cotygodniowy odpoczynek w domu, pod warunkiem że nie zagrozi to realizacji celów Unii Europejskiej w dziedzinie bezpieczeństwa drogowego; uważa, że konieczna jest harmonizacja transportu towarowego w całej Unii Europejskiej;

46. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie w drugim czytaniu dyrektywy w sprawie transgranicznej wymiany informacji dotyczących wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym, która stanowi dalszy krok w kierunku poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego przynoszący wyraźną unijną wartość dodaną; oczekuje na sprawozdanie Komisji dyrektywy, a także na nowe wnioski ustawodawcze mające na celu poprawę transgranicznego egzekwowania, które obejmować będą wszystkie państwa członkowskie;

47. zwraca się do Komisji o wspieranie w pierwszej kolejności rozwoju technik umożliwiających zatrzymywanie kierowców po spożyciu narkotyków oraz leków zaburzających zdolność prowadzenia pojazdów, a także – jako kolejny krok – o zaproponowanie prawodawstwa UE zakazującego prowadzenia pojazdów pod wpływem narkotyków lub wspomnianych wyżej leków oraz skutecznego egzekwowania tego prawodawstwa;

48. domaga się wprowadzenia jednolitego w całej UE maksymalnego dopuszczalnego stężenia alkoholu we krwi; zaleca wprowadzenie limitu 0 ‰ z niewielkim, popartym naukowo przedziałem tolerancji pomiaru dla początkujących kierowców przez pierwsze dwa lata oraz dla kierowców zawodowych przez cały czas;

49. domaga się wprowadzenia urządzeń monitorujących, dzięki którym można systematycznie identyfikować i karać motocyklistów za przekroczenie prędkości;

Wtorek, 27 września 2011 r.

50. domaga się wprowadzenia w całej Europie zakazu produkcji, importu i dystrybucji systemów ostrzegających kierowców pojazdów przed kontrolami drogowymi (np. urządzeń ostrzegających przed radarami, laserowych urządzeń zakłócających lub systemów nawigacji z automatyczną zapowiedzią kontroli drogowej);

51. domaga się wprowadzenia ogólnounijnego zakazu wysyłania wiadomości tekstowych, wiadomości poczty elektronicznej oraz przeglądania internetu podczas prowadzenia pojazdu silnikowego, który to zakaz powinien być egzekwowany przez państwa członkowskie za pomocą najskuteczniejszej dostępnej technologii;

52. wzywa Komisję do opracowania w ciągu dwóch lat wniosku ustawodawczego w sprawie ujednoliconego podejścia do opon zimowych dla samochodów osobowych, autobusów i samochodów ciężarowych w regionach UE z uwzględnieniem warunków pogodowych w każdym państwie członkowskim;

53. oczekuje od Komisji sprawdzenia do 2015 r., w jakim stopniu wdrożono trzecią dyrektywę w sprawie praw jazdy, i dostosowania jej do zmieniających się warunków ramowych, a także wzywa m.in. do należytego uwzględnienia faktu, że prywatne korzystanie z pojazdów kategorii M1, których masa całkowita przekracza 3,5 tony – dotyczy to przede wszystkim samochodów kempingowych – jest już de facto niemożliwe; domaga się, aby nauka jazdy samochodami kempingowymi, których masa całkowita jedynie nieznacznie przekracza 3,5 tony, była możliwa nie tylko dla posiadaczy prawa jazdy kategorii C, przeznaczonego dla kierowców pojazdów użytkowych, ale również dla posiadaczy prawa jazdy kategorii B, które jest przeznaczone dla prywatnych użytkowników dróg;

54. zdecydowanie zaleca odpowiedzialnym organom wprowadzenie ograniczenia prędkości do 30 km/h na obszarach mieszkaniowych oraz na wszystkich drogach jednopasmowych na obszarach miejskich, które nie posiadają wydzielonego pasa dla rowerzystów, w celu lepszej ochrony słabszych uczestników ruchu;

Zwiększanie bezpieczeństwa infrastruktury transportu drogowego

55. stanowczo popiera propozycję Komisji, aby zasadniczo przydzielać środki unijne tym projektom infrastrukturalnym, które są zgodne z dyrektywami UE w sprawie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i bezpieczeństwa tuneli, w tym również budowie dróg niższych kategorii; w związku z tym apeluje, aby starania na obszarach przygranicznych skoncentrowano zwłaszcza na zmniejszeniu liczby najbardziej niebezpiecznych odcinków, „czarnych punktów” i przejazdów kolejowych;

56. ponownie podkreśla, że utrzymywanie infrastruktury drogowej w dobrym stanie przyczynia się do ograniczenia liczby śmiertelnych wypadków oraz obrażeń odniesionych przez użytkowników dróg; wzywa państwa członkowskie do zachowania i poszerzania ich infrastruktury drogowej poprzez regularne utrzymywanie dróg i stosowanie innowacyjnych metod, takich jak inteligentne poziome oznakowanie dróg wskazujące bezpieczną odległość między pojazdami i kierunek ruchu oraz pasywnie bezpieczna infrastruktura drogowa; podkreśla, że przestrzeganie standardów oznakowania dróg, zwłaszcza w przypadku robót drogowych, jest niezwykle ważne dla zapewnienia wysokiego poziomu bezpieczeństwa drogowego;

57. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by poświęcały większą uwagę projektowaniu dróg, wspierały wdrażanie już dostępnych opłacalnych rozwiązań oraz wspierały badania naukowe, które pozwolą decydom politycznym lepiej zrozumieć, jak należy rozwijać infrastrukturę drogową, aby poprawiać bezpieczeństwo na drogach, a także by wychodzić naprzeciw szczególnym potrzebom starzejącego się społeczeństwa oraz słabszych uczestników ruchu;

58. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja koncentruje uwagę na grupach słabszych uczestników ruchu (pojazdy dwukołowe, piesi itd.), w przypadku których liczba wypadków jest wciąż zbyt wysoka; apeluje do państw członkowskich, Komisji i branży motoryzacyjnej, aby podczas projektowania infrastruktury drogowej i wyposażenia miała na uwadze takich uczestników ruchu z myślą o zwiększeniu bezpieczeństwa na drogach dla wszystkich użytkowników; domaga się, aby podczas planowania i utrzymywania dróg w większym stopniu uwzględniano rozwiązania infrastrukturalne mające na celu ochronę rowerzystów i pieszych, np. rozdzielanie potoków ruchu, rozbudowę sieci ścieżek rowerowych, usuwanie barier i budowę przejść dla pieszych;

Wtorek, 27 września 2011 r.

59. wzywa Komisję do zapewnienia większego bezpieczeństwa w miejscach robót drogowych przez możliwie jak największą standaryzację na szczeblu europejskim wytycznych dotyczących ich projektowania i wyposażania, by kierowcy nie mieli do czynienia z nowymi, nieznanymi okolicznościami w każdym kraju; domaga się wprowadzenia wytycznych dotyczących właściwego oznakowania, usuwania pierwotnego poziomego oznakowania drogowego, stosowania ogrodzeń i barier ochronnych, znakowania zmian trasy światłami sygnalizacyjnymi lub znakami pionowymi bądź poziomymi, unikania zbyt wąskich pasów zastępczych i zapewniania bezpieczeństwa w nocy;
60. podkreśla zapotrzebowanie na właściwe nawierzchnie dróg posiadające lepsze właściwości przeciwpoślizgowe, lepszą odporność na działanie czynników klimatycznych czy meteorologicznych, lepszą widoczność i niewymagające szczególnego utrzymania, co zagwarantuje użytkownikom infrastruktury większe bezpieczeństwo;
61. wzywa do powszechnego stosowania znaków drogowych wskazujących prędkość chwilową pojazdów, a także do wysiłków na rzecz zwiększania widoczności i rozpoznawalności znaków dzięki unikaniu stawiania kilku znaków w tym samym miejscu, co utrudnia ich odczytanie;
62. podkreśla, jak ważne jest dołożenie starań, by krajowa infrastruktura drogowa niewchodząca w skład sieci TEN-T była również ulepszana pod względem bezpieczeństwa ruchu drogowego, szczególnie w regionach UE charakteryzujących się niską jakością infrastruktury oraz niskim poziomem bezpieczeństwa ruchu drogowego;
63. wzywa Komisję do określenia – a państwa członkowskie do wdrożenia – odpowiednich środków pozwalających na uniknięcie wypadków na drogach lokalnych, na obszarach wiejskich i w tunelach oraz na zmniejszenie szkód powstałych w ich wyniku;
64. domaga się, by Komisja i państwa członkowskie wezwały władze krajowe, regionalne i lokalne do takiego planowania dróg, aby nie stwarzały one zagrożeń dla zmotoryzowanych pojazdów dwukołowych; zwraca uwagę, że powszechnie stosowane na europejskich drogach bariery ochronne stanowią śmiertelne niebezpieczeństwo dla motocyklistów, i wzywa państwa członkowskie do pilnego wzmocnienia dolnej i górnej części tych barier na krytycznych odcinkach dróg (w tym wymieniając istniejące bariery), a także wyposażenia ich w inne alternatywne ochronne systemy drogowe, zgodne z normą EN 1317, celem ograniczenia skutków wypadków dla wszystkich użytkowników dróg; zwraca uwagę na zagrożenie, jakim dla motocyklistów są wyboje naprawione masą bitumiczną, której współczynnik przyczepności w porównaniu z normalną nawierzchnią asfaltową jest znacznie niższy;
65. wzywa Komisję, by zachęcała do opracowywania wytycznych dotyczących promowania najlepszych praktyk w zakresie środków spowalniania ruchu drogowego w oparciu o innowacje fizyczne i optyczne, m.in. przez realizację współfinansowanych przez UE projektów badawczo-rozwojowych w dziedzinie spowalniania ruchu drogowego z myślą o obniżeniu liczby wypadków, redukcji hałasu i zanieczyszczenia powietrza;
66. zwraca się do państw członkowskich o opracowanie i regularne aktualizowanie mapy najbardziej niebezpiecznych „czarnych punktów” ich sieci drogowej, która będzie upubliczniana i dostępna za pośrednictwem samochodowych systemów nawigacyjnych;
67. uważa, że koncepcje: „droga niewymagająca wyjaśnień” i „poboczne wybaczące błędy” stanowią podstawowe elementy polityki bezpieczeństwa w ruchu drogowym i dlatego należy je wspierać przy pomocy środków UE i w ramach ciągłej wymiany najlepszych praktyk;
68. wzywa państwa członkowskie, aby budując lub remontując infrastrukturę drogową, przewidywały wibracyjną linię krawężniową;
69. zwraca uwagę na miejsca szczególnie niebezpieczne, jakimi są przejazdy kolejowe, i wzywa państwa członkowskie do budowy przejazdów wielopoziomowych w przypadku nowej budowy lub przebudowy, a w przypadku dróg o mniejszym natężeniu ruchu – do instalowania szlabanów na całą szerokość jezdni;

Wtorek, 27 września 2011 r.

70. zwraca uwagę na dyrektywę 2008/96/WE w sprawie zarządzania bezpieczeństwem infrastruktury drogowej w odniesieniu do zapotrzebowania na wystarczającą liczbę bezpiecznych parkingów w sąsiedztwie autostrad; podkreśla znaczenie przestrzegania czasu prowadzenia pojazdu i odpoczynku kierowców oraz wprowadzenia jednolitego systemu sankcji, a także wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby zapewniły wystarczającą ilość parkingów (kryterium ilościowe) dla profesjonalnego transportu towarowego oraz wysoki poziom bezpieczeństwa tych parkingów, spełniających minimalne normy socjalne i wyposażonych w punkty naprawy i obsługi (kryterium jakościowe); wzywa, aby takie parkingi były uwzględniane na etapie planowania lub przebudowy infrastruktury drogowej i żeby koszty ich realizacji były uznawane za kwalifikujące się do otrzymania współfinansowania z programów wspólnotowych (np. TEN-T);

71. domaga się wprowadzenia zakazu wyprzedzania dla samochodów ciężarowych na niebezpiecznych odcinkach autostrad;

72. wzywa państwa członkowskie oraz podmioty zajmujące się eksploatacją dróg, aby z myślą o zwiększeniu bezpieczeństwa ruchu drogowego zadbały o właściwie zaprojektowaną infrastrukturę, czyli odpowiednio wyposażoną w znaki drogowe i dobrze oświetloną, a co za tym idzie bardziej przyjazną dla użytkowników, zwłaszcza dla motocyklistów i rowerzystów;

Wprowadzenie do ruchu bezpieczniejszych pojazdów

73. zaleca obowiązkowe stosowanie blokad antyalkoholowych – z nieznanym, popartym naukowo przedziałem tolerancji pomiaru – we wszystkich nowych rodzajach pojazdów służących do profesjonalnego przewozu osób i towarów; wzywa Komisję, by do 2013 r. przygotowała wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie wprowadzenia blokad antyalkoholowych, w tym odpowiednich specyfikacji dotyczących realizacji technicznej;

74. wzywa Komisję do dalszego skupiania uwagi na poprawie biernego bezpieczeństwa pojazdów, przykładowo za pomocą najnowocześniejszych systemów zabezpieczających przed skutkami kolizji, szczególnie w celu poprawy kompatybilności między dużymi a małymi pojazdami, jak również między samochodami ciężarowymi a samochodami osobowymi lub lekkimi samochodami dostawczymi; wzywa do dalszego koncentrowania się na kwestii ograniczania skutków kolizji ze słabszymi uczestnikami ruchu; wzywa Komisję do zaproponowania przeglądu przepisów UE dotyczących urządzeń zapobiegających wjechaniu pod samochody ciężarowe, tak aby określić optymalną zdolność absorpcji energii i wysokość tego typu urządzeń, konieczną do zapewnienia kierowcom samochodów osobowych skutecznej ochrony w przypadku zderzenia;

75. wzywa Komisję do przedstawienia w ciągu dwóch lat sprawozdania na temat tego, w jakim stopniu wzmocnienie słupków nadwozia A, B i C służące lepszej ochronie pasażerów ogranicza ogólną widoczność kierowcy i czy wpływa na bezpieczeństwo słabszych uczestników ruchu;

76. wzywa Komisję do przedstawienia w ciągu dwóch lat sprawozdania na temat istotnych dla bezpieczeństwa aspektów mobilności elektrycznej, w tym również rowerów ze wspomaganie elektrycznym (e-bike lub pedelec);

77. wzywa Komisję do przedstawienia do 2013 r. wniosku, którego celem byłoby wprowadzenie obowiązku instalowania we wszystkich nowych pojazdach – w ramach standardowego wyposażenia – udoskonalonego systemu przypominania przy pomocy sygnałów dźwiękowych i wizualnych o zapięciu pasów na przednich i tylnych siedzeniach;

78. wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny przydatności urządzeń ostrzegających przed nadmiernym zmęczeniem i do ewentualnego wprowadzenia obowiązku ich instalowania;

79. wzywa producentów pojazdów, aby podczas projektowania samochodów elektrycznych i innych nowych technologii napędu zwracali szczególną uwagę na skuteczną ochronę zarówno pasażerów pojazdów, jak i osób udzielających pierwszej pomocy oraz ratowników, przed nowymi zagrożeniami w razie wypadku;

Wtorek, 27 września 2011 r.

80. wzywa państwa członkowskie do skutecznego i gruntownego nadzorowania importu akcesoriów oraz części składowych i zamiennych do samochodów, motocykli i rowerów pod względem ich przydatności i spełniania surowych europejskich norm ochrony konsumenta;

81. wzywa Komisję do dokładnego zbadania ewentualnego związku między udoskonalonymi systemami bezpieczeństwa w pojazdach a ograniczonym postrzeganiem zagrożeń przez kierowcę oraz do przedłożenia Parlamentowi sprawozdania na ten temat w ciągu dwóch lat;

82. wzywa Komisję do utworzenia jednolitej europejskiej przestrzeni w dziedzinie regularnych kontroli technicznych wszystkich pojazdów silnikowych poruszających się po drogach oraz ich elektronicznych systemów bezpieczeństwa; oczekuje, że podstawą tych kontroli będą najwyższe ujednolicone standardy w tej dziedzinie; oczekuje, że kontrole będą przeprowadzane przez niezależne organy kontroli certyfikowane w oparciu o zharmonizowane normy, które następnie będą również wystawiać odpowiednie certyfikaty; oczekuje wzajemnego uznawania tych certyfikatów sprawności technicznej;

83. wzywa Komisję do określenia w ciągu dwóch lat wspólnych standardów kontroli technicznej pojazdów biorących udział w poważnych wypadkach;

84. wzywa Komisję, by wspierała wprowadzenie surowszych norm bezpieczeństwa pojazdów, przykładowo za pomocą rozwiązań technicznych stosowanych w pojazdach jako sposobu zapobiegania kolizji; podkreśla znaczenie inteligentnych systemów transportowych dla obniżenia liczby ofiar śmiertelnych wypadków drogowych, a także ponownie wskazuje na potencjał ekologiczny inteligentnych pojazdów i inteligentnych dróg oraz pilotażowych projektów badawczo-rozwojowych dotyczących urządzeń V2V i V2R; wzywa Komisję i państwa członkowskie do skupienia uwagi na stosowaniu inteligentnych systemów transportowych nie tylko na drogach stanowiących fragment sieci transeuropejskich;

85. wzywa Komisję do określenia wspólnych standardów ogumienia pojazdów, w szczególności głębokości bieżnika opon i ciśnienia w oponach, a także do wprowadzenia odpowiednich kontroli; opowiada się za włączeniem kontroli opon w zakres regularnego przeglądu technicznego pojazdów; popiera bardziej rygorystyczne egzekwowanie przepisów dotyczących ogumienia za pomocą częstszych kontroli drogowych; wzywa Komisję do przedłożenia specyfikacji systemów kontroli ciśnienia w oponach (TPMS), aby zagwarantować właściwe użytkowanie opon z korzyścią zarówno dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym, jak i dla środowiska;

Wykorzystanie nowoczesnych technologii w pojazdach, infrastrukturze i ratownictwie

86. domaga się, by informacje na temat stanu dróg oraz odcinków dróg, które są wyjątkowo niebezpieczne lub mają nietypowe cechy, a także na temat przepisów ruchu drogowego obowiązujących w poszczególnych państwach członkowskich (dotyczące np. maksymalnych dopuszczalnych prędkości oraz maksymalnego dopuszczalnego stężenia alkoholu we krwi) były udostępniane uczestnikom ruchu przed jazdą i w jej trakcie, np. przy użyciu inteligentnych systemów transportowych; oczekuje, że w tej dziedzinie zostanie w pełni wykorzystany potencjał europejskiego systemu nawigacji satelitarnej Galileo;

87. wzywa Komisję do przedłożenia do końca 2012 r. wniosku legislacyjnego, zawierającego harmonogram i szczegółowy opis procedury homologacji oraz przewidującego stopniowe wprowadzenie zintegrowanego systemu zapisu danych wypadkowych ze standardowym gniazdem odczytu, który zapisywałby istotne dane przed wypadkiem, w chwili wypadku i po nim i byłby instalowany najpierw w samochodach na wynajem, a następnie w pojazdach użytkowych i w samochodach prywatnych; podkreśla przy tym konieczność ochrony danych osobowych i wykorzystywania zgromadzonych danych wyłącznie do badań nad przyczynami wypadków;

88. wzywa Komisję do opracowania wniosku w sprawie wyposażenia pojazdów w inteligentne systemy kontroli prędkości, zawierającego harmonogram, opis procedury homologacji i informacje na temat niezbędnej w tym celu infrastruktury drogowej;

Wtorek, 27 września 2011 r.

89. wzywa Komisję, by wspierała działania zachęcające klientów dokonujących zakupu samochodu do wyboru nowatorskich technologii zapewniających bezpieczeństwo pojazdu, które nie są jeszcze obowiązkowe, jednak oferują oczywiste korzyści w zakresie bezpieczeństwa; wzywa towarzystwa ubezpieczeniowe do wykazania większej gotowości w oferowaniu korzystnych stawek dla kierowców pojazdów wyposażonych w systemy bezpieczeństwa, które w sposób udowodniony pomagają unikać wypadków lub ograniczają ich skutki;

90. wzywa Komisję do przeprowadzenia analizy nowych technologii, które mogą przyczynić się do poprawy bezpieczeństwa w ruchu drogowym, np. innowacyjnych systemów reflektorów, takich jak reflektory adaptacyjne;

91. wzywa Komisję do przyspieszenia oceny i przeglądu dyrektywy 2007/38/WE; wzywa do uwzględnienia postępu technologicznego przez wyposażenie wszystkich pojazdów ciężarowych w specjalne lusterka wsteczne, kamery i monitory lub inne urządzenia techniczne eliminujące martwe pole, tak aby zapobiec w szczególności wypadkom z udziałem rowerzystów i pieszych znajdujących się w martwym polu widzenia kierowcy;

92. z zadowoleniem przyjmuje podejście Komisji polegające na zwracaniu szczególnej uwagi na bezpieczeństwo motocyklistów;

93. uważa, że stopniowe obowiązkowe wprowadzenie systemów hamowania ABS we wszystkich nowych motocyklach stanowi ważny krok na drodze do zdecydowanego obniżenia liczby ciężkich wypadków z udziałem motocyklistów;

94. wzywa państwa członkowskie do podjęcia działań w celu zagwarantowania, że wymogi dla pojazdów użytkowych będą dostosowywane do warunków technicznych, np. dotyczących urządzeń ostrzegających o zmęczeniu lub dekoncentracji;

95. zaleca wyposażenie wszystkich nowszych typów samochodów ciężarowych jeżdżących na długich trasach w systemy klimatyzacyjne, natomiast w przypadku starszych typów samochodów ciężarowych – o ile jest to technicznie wykonalne; jest zdania, że takie systemy powinny działać również w czasie postoju silnika, tak aby zapewnić odpoczynek kierowcy przebywającemu w pojeździe; wzywa Komisję Europejską do wyjaśnienia terminu „odpowiednie miejsce do spania” zawartego w art. 8 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 561/2006;

96. z zadowoleniem przyjmuje zapowiedziane przez Komisję szybsze wdrożenie systemu automatycznego wzywania pomocy (tzw. „eCall”) i wzywa Komisję, aby w ciągu najbliższych dwóch lat zbadała oraz ewentualnie zaproponowała zastosowanie tego systemu również w motocyklach, ciężkich pojazdach użytkowych i autobusach, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb osób niepełnosprawnych;

97. apeluje do Komisji, by opracowała środki wspierania i ochrony członków służb ratowniczych w razie wypadku, takie jak możliwość identyfikacji lub wyszukania na miejscu informacji na temat rodzaju silnika pojazdu, systemów bezpieczeństwa biernego, takich jak poduszki powietrzne, lub zastosowania konkretnych materiałów, a także wszelkich innych odnośnych informacji technicznych na temat każdego modelu pojazdu pozwalających na przyspieszenie akcji ratunkowej;

Ochrona słabszych uczestników ruchu

98. domaga się zwracania większej uwagi na ochronę słabszych uczestników ruchu, takich jak motocykliści, piesi, pracownicy służb drogowych, rowerzyści, dzieci, osoby starsze i niepełnosprawne, która stanowi integralną część bezpieczeństwa drogowego, np. dzięki zastosowaniu innowacyjnych technologii w pojazdach i infrastrukturze; wzywa do zwracania baczniejszej uwagi na potrzeby osób starszych i osób o ograniczonej zdolności ruchowej jako uczestników ruchu drogowego; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do opracowania programów mających na celu zapobieganie zagrożeniom wypadkowym charakterystycznym dla danego wieku oraz ułatwienie osobom starszym pozostania aktywnymi uczestnikami ruchu drogowego; zaleca stosowanie drogowych barier ochronnych o gładkich krawężniach i wyznaczenie osobnych pasów ruchu dla słabszych uczestników ruchu;

Wtorek, 27 września 2011 r.

99. zwraca się do Komisji, państw członkowskich oraz władz lokalnych, aby wspierały inicjatywy typu „bezpieczna droga do szkoły” z myślą o zwiększeniu bezpieczeństwa dzieci; zwraca uwagę, że oprócz wprowadzenia ograniczeń prędkości i utworzenia szkolnej policji drogowej należy także zapewnić odpowiedni stan pojazdów wykorzystywanych jako autobusy szkolne oraz odpowiednie kwalifikacje zawodowe ich kierowców;

100. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania jazdy na rowerze i chodzenia pieszo jako odrębnych rodzajów transportu i nieodłącznej części wszystkich systemów transportu;

101. wzywa państwa członkowskie, aby:

- wprowadziły obowiązek posiadania kamizelek odblaskowych dla wszystkich pasażerów pojazdu, oraz
- zachęcały rowerzystów do jazdy w kasku – zwłaszcza w nocy i poza terenem zabudowanym – oraz w kamizelce odblaskowej lub w porównywalnym ubiorze w celu poprawy swojej widoczności;

102. wzywa Komisję do przedłożenia wniosku w sprawie minimalnych obowiązkowych wymagań dla producentów rowerów w odniesieniu do oświetlenia rowerów i ich elementów odblaskowych;

103. zaleca przewożenie w pojazdach dzieci do lat trzech w fotelikach skierowanych tyłem do kierunku jazdy;

*

* *

104. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Infrastruktura tam w krajach rozwijających się

P7_TA(2011)0409

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie finansowania rozbudowy infrastruktury tam w krajach rozwijających się (2010/2270(INI))

(2013/C 56 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rezolucję z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie strategii energetycznej Banku Światowego wobec krajów rozwijających się ⁽¹⁾,
- uwzględniając raport Banku Światowego w sprawie rozwoju z 2010 r.: rozwój i zmiany klimatu,
- uwzględniając sprawozdanie z 2011 r. Programu na rzecz ochrony środowiska ONZ oraz Światowej Organizacji Meteorologicznej (WMO) pt.: „Zintegrowana ocena czarnego węgla i ozonu troposferycznego: podsumowanie dla decydentów”,
- uwzględniając trzeci raport ONZ o gospodarce wodnej na świecie z 2009 r.,
- uwzględniając sprawozdanie z 2008 r. Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju (UNDP) oraz Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) w sprawie sytuacji w zakresie dostępu do energii w krajach rozwijających się,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0067.

Wtorek, 27 września 2011 r.

- uwzględniając raport UNEP dotyczący projektu na rzecz zapór i rozwoju z 2007 r. pt.: „Zapory a rozwój: Odpowiednie praktyki na rzecz lepszego podejmowania decyzji. Kompendium odpowiednich praktyk na rzecz lepszego podejmowania decyzji w sprawie zapór i ich alternatyw”,
- uwzględniając sprawozdanie końcowe Światowej Komisji ds. Zapór Wodnych pt.: „Zapory a rozwój: Nowe zasady podejmowania decyzji” z dnia 16 listopada 2000 r.,
- uwzględniając sprawozdanie UNEP z dnia 8 listopada 2010 r. pt.: „Lodowce wysokogórskie a zmiana klimatu”,
- uwzględniając raport UNEP z 2008 r. pt. „Zagrożone zasoby wody słodkiej. Azja Południowa. Ocena stopnia zagrożenia zasobów wody słodkiej ze względu na zmiany w środowisku naturalnym”,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A7-0213/2011),
- A. mając na uwadze, że zgodnie z aktualnymi szacunkami na świecie znajduje się ponad 50 tys. dużych zapór wodnych, 100 tys. mniejszych oraz milion małych zapór,
- B. mając na uwadze, że międzynarodowe normy określają, iż wysokość dużej zapory przekracza 15 metrów, a mała zwykle jest niższa niż 15 metrów,
- C. mając na uwadze, że w latach 1999-2001 w Azji zbudowano 589 dużych zapór a od 2006 r. planowanych jest lub trwa budowa 270 sześćdziesięcio- lub ponad sześćdziesięciometrowych zapór,
- D. mając na uwadze, że zezwolenie na budowę największej zapory wodnej w świecie – Belo Monte w Brazylii – zostało udzielone pomimo poważnych zastrzeżeń środowiskowych, ponieważ zapora zaleje powierzchnię 500 km², tym samym powodując poważne szkody dla bezcennego ekosystemu Amazonki i bioróżnorodności, zmuszając do wysiedlenia 50 tys. osób, głównie ludności tubylczej;
- E. mając na uwadze, że Europejski Bank Inwestycyjny zaangażował się w szereg projektów budowy dużych zapór wodnych, w tym w Azji (w krajach takich jak Laos i Pakistan);
- F. mając na uwadze, że woda ma żywotne znaczenie dla rolnictwa, że jedynie 5 % ziem uprawnych w Afryce jest nawadnianych, że wykorzystywane jest mniej niż 10 % potencjału energii wodnej, a zaledwie 58 % Afrykanów ma dostęp do bezpiecznej wody pitnej,
- G. mając na uwadze, że niewłaściwe zarządzanie zasobami wodnymi w Afryce doprowadziło do nadmiernej erozji gleby, podniesienia kosztów uzdatniania wody, szybkiego zamulania się rezerwuarów, spadku działalności gospodarczej i przerw w dostawach wody,
- H. mając na uwadze, że potężne projekty elektrowni wodnych odpowiedzialne są za 25 % proponowanych jednostek redukcji emisji w ramach mechanizmu czystego rozwoju (CDM),

Wtorek, 27 września 2011 r.

- I. mając na uwadze, że rozwój zdecentralizowanej infrastruktury wodnej stanowi podstawowy warunek zapewnienia bezpieczeństwa dostaw wody w Afryce oraz osiągnięcia milenijnych celów rozwoju; mając na uwadze, że aby zapewnić niezawodne dostawy wody w okresach suszy oraz zatrzymać nadmiar wody w okresach powodzi konieczna jest poprawa metod magazynowania; mając na uwadze, że średnia pojemność zbiorników w przeliczeniu na jednego Afrykanina wynosi około 200 metrów sześciennych rocznie, czyli o wiele mniej niż w krajach rozwijających się innych regionów,
- J. mając na uwadze, że od 2007 do 2008 r. wsparcie dla infrastruktury związanej z handlem znacznie się zwiększyło (do 75 %) i chociaż zobowiązania w tej dziedzinie ulegały znacznym zmianom, kwota przeznaczona na ten cel w 2008 r. osiągnęła łącznie rekordową wysokość blisko 5 mld EUR,
- K. mając na uwadze, że Bank Światowy jest największym zewnętrznym podmiotem finansującym w sektorze wodnym, z portfelem wynoszącym 20 mld USD na rzecz projektów związanych z gospodarką wodną realizowanych w ponad 100 krajach,
- L. mając na uwadze, że zapory wodne gruntownie odmieniają rzeki, a wykorzystanie surowców naturalnych ma znaczący wpływ na społeczności ludzkie, ekosystemy obszarów nadrzecznych i mokradel oraz na różnorodność biologiczną;
- M. mając na uwadze, że w sprawozdaniu z dnia 16 listopada 2000 r. Światowa Komisja ds. Zapór Wodnych stwierdza, że podczas gdy potężne zapory wodne nie zdołały wyprodukować aż tyle elektryczności, dostarczyć aż tyle wody ani zapobiec aż tak wielkim szkodom spowodowanym powodzią, jak przewidywano, wywierają one potężny wpływ na społeczeństwo i środowisko, zaś wysiłki włożone w zminimalizowanie tych skutków w dużej mierze się nie powiodły;
- N. mając na uwadze, że rezerwuary zapór wodnych są źródłem emisji gazów cieplarnianych, w tym metanu, ze względu na butwienie roślinności,
- O. mając na uwadze, że według szacunków ONZ do 2050 r. dwóm miliardom ludzi będą groziły poważne w skutkach powodzie,
- P. mając na uwadze, że Światowa Komisja ds. Zapór Wodnych szacuje, iż około 40-80 mln ludzi na całym świecie zostało wysiedlonych z powodu budowy zapór,
- Q. mając na uwadze stwierdzenie Światowej Komisji ds. Zapór Wodnych, iż potężne zapory doprowadziły w wielu przypadkach do znaczących i nieodwracalnych strat gatunków i ekosystemów; mając na uwadze, że rozumienie funkcjonowania, ochrona i przywracanie ekosystemów na poziomie basenów rzecznych mają podstawowe znaczenie dla propagowania sprawiedliwego rozwoju ludzkiego oraz dobrostanu wszystkich gatunków,
 - 1. uważa, że w ciągu ostatniego wieku żadne inne zagrożenia naturalne na świecie nie okazały się bardziej destruktywne dla własności, ani nie kosztowały więcej istnień ludzkich niż powodzie, pomimo miliardów dolarów wydanych na zarządzanie powodziowe;
 - 2. podkreśla, że woda jest dobrem rzadkim, co rodzi wątpliwości dotyczące jego sprawiedliwego rozdziału; podkreśla zatem, że nowe podejście do gospodarowania zasobami słodkiej wody w sytuacji zmiany klimatu jest niewątpliwie kluczowym wyzwaniem, z jakim boryka się świat;
 - 3. zwraca uwagę na udokumentowany wzrost częstotliwości poważnych powodzi w drugiej połowie XX wieku oraz podkreśla że w nadchodzących dziesięcioleciach powodzie nadal będą poważnym problemem,

Wtorek, 27 września 2011 r.

4. zauważa, że najsłabiej rozwinięte kraje są najbardziej narażone na negatywne skutki powodzi; przychyliła się do zaleceń ULEP, aby radzić sobie z powodziami za pomocą lepszego zagospodarowania przestrzennego połączonego z udoskonalonymi metodami magazynowania wody, które opierają się na tradycyjnej, a także uaktualnionej wiedzy; opowiada się za rekultywacją i odtwarzaniem istotnych ekosystemów – od lasów po mokradła – które mogą poprawić zaopatrzenie w wodę i funkcjonować jako bufor przeciwko skrajnym zjawiskom klimatycznym, jak powódzie;
5. podkreśla, że globalne ocieplenie wpłynie na wzorce opadów atmosferycznych, wywrze wpływ na lodowce i lód, a tym samym stanie się rosnącym wyzwaniem dla bezpieczeństwa żywnościowego;
6. zauważa ponadto, że ze względu na przyspieszenie topnienia lodowców, przede wszystkim w Himalajach i w Andach, regiony górskie są coraz bardziej zagrożone powodziami i lawinami; zwraca uwagę jednak, że topnienie lodowców nie jest jedynym czynnikiem wpływającym na przepływ wody w Himalajach, ale determinują je moment wystąpienia monsunów oraz ich intensywność, inne opady, a w szczególności praktyki użytkowania gruntów, jak wylesianie, nadmierny wypas, systemy rolnicze i modele osiedlania się; podkreśla w szczególności, że wylesianie często zwiększa poziom i szybkość biegu wody do głównych kanałów, zaś powódzie wywołane powodziami glacialnymi (ang. glacier lake outburst floods - GLOF) często potęgowane są jeszcze nie zrównoważonymi praktykami użytkowania gruntów;
7. uznaje za kluczowe przyjęcie wielostronnej strategii zapobiegania powodziom w regionach, gdzie istnieje poważne zagrożenie ich występowaniem związane z niestabilnymi jeziorami polodowcowymi, nasilone z powodu skutków globalnego ocieplenia oddziałującego na wzorce opadów atmosferycznych i skutków osadów czarnego węgla, co ma udowodniony wpływ na przyspieszenie topnienia lodowców; wyraża ubolewanie z powodu całkowitego braku środków zapobiegania powodziom w wielu krajach najsłabiej rozwiniętych; ostrzega jednak przed tym, by nie polegać na dużych zaporach, chcąc zapobiegać szkodom powodziowym, zwłaszcza w kontekście zmiany klimatu, w związku z którą istnieje prawdopodobieństwo, że silne opady wzmogą intensywność i częstotliwość gwałtownych powodzi, co jeszcze pogłębia niepokój co do bezpieczeństwa zapór;
8. podkreśla, że budowy zapór należy oceniać pod kątem ich oddziaływania na bieg rzeki, prawa do dostępu do wody i do zasobów rzecznych oraz tego, czy zapora doprowadzi do spustoszenia istniejących osiedli, zakłóci kulturę i źródła utrzymania lokalnych społeczności czy też wyczerpie zasoby środowiskowe lub spowoduje ich degradację;
9. podkreśla, że Światowa Komisja ds. Zapór Wodnych w swym sprawozdaniu z dnia 16 listopada 2000 r. zatytułowanym „Zapory a rozwój: nowe zasady podejmowania decyzji” stwierdziła, że wciąż nie da się określić, jaka jest ekonomiczna rentowność projektów wielkich zapór, zaś koszty społeczne dużych zapór ciężko ująć w wartościach liczbowych;
10. zwraca uwagę, że topnienie lodowców powoduje szybkie powiększanie się naturalnie występujących jezior polodowcowych do stopnia, w którym występuje ryzyko powodzi glacialnej (GLOF); z zadowoleniem przyjmuje nadanie priorytetowego znaczenia zagadnieniu powodzi glacialnych (GLOF) przez południowo-azjatycki program Globalnego Instrumentu na rzecz Ograniczania Zakresu Klęsk Żywiolowych i Odbudowy wraz z międzynarodową strategią ONZ na rzecz ograniczania zakresu klęsk żywiołowych;
11. przypomina o tragicznej w skutkach katastrofie z 1941 r., kiedy miasto Huaraz w Peru zostało zniszczone w wyniku przerwania zapory lodowcowej, co spowodowało śmierć 4,5 tys. osób;
12. przypomina, że powódzie w krajach najsłabiej rozwiniętych zagrażają nie tylko życiu ludzi, lecz również rozwojowi tych obszarów; przypomina, że powódź glacialna, która miała miejsce w 1985 r. i zaczęła się od jeziora polodowcowego Khumbu Himal w Nepalu, zniszczyła prawie zakończony projekt Namche Small Hydel;

Wtorek, 27 września 2011 r.

13. podkreśla, że Międzynarodowe Centrum ds. Zintegrowanego Rozwoju Obszarów Górskich (ICIMOD) w samym tylko regionie Hindukuszu i w Himalajach zidentyfikowało ponad 8 tys. jezior polodowcowych, z czego 203, ze względu na ich położenie oraz niestabilność ich naturalnych zapór (moren) jest uznawanych za potencjalnie niebezpieczne;
14. podkreśla, że w Południowej Azji szacowane 1,3 mld osób polega na 10 odkrytych systemach stałego nawadniania z rzek, w których woda jest uzupełniana opadami deszczu i topniejącym śniegiem oraz wodą spływającą z lodowców w Himalajach; wzywa UE do priorytetowego potraktowania tego regionu, aby zapobiec przyszłym katastrofom humanitarnym spowodowanym zwiększoną częstotliwością zagrożeń w sektorze wodnym;
15. podkreśla ponadto, że obszary położone w dole rzeki w krajach najsłabiej rozwiniętych wykorzystują zasoby naturalne dorzeczy rzeki i są jednymi z najbogatszych obszarów rolniczych na świecie; przypomina, że szybki wzrost gospodarczy zarówno Chiny, jak i Indie zawdzięczają między innymi wspólnemu statusowi wiodących na świecie producentów ryżu, a większość produkcji pochodzi z dorzecza Gangesu, rzeki Jangcy i Żółtej Rzeki, z których wszystkie są zagrożone powodziąmi glacialnymi;
16. zauważa, że konieczne jest zrównoważone inwestowanie w środki zarządzania popytem, gospodarowanie gruntami, poprawę metod wychwytywania i magazynowania wody oraz w instytucje, aby zwiększyć zrównoważone i wydajne korzystanie z zasobów wodnych, złagodzić skutki powtarzających się powodzi i susz i osiągnąć podstawowy poziom zabezpieczenia dostaw wody, jako odskocznię dla rozwoju gospodarczego Afryki; domaga się nadania priorytetowego znaczenia inwestycjom, które skupiają się na wzroście, ograniczeniu ubóstwa obszarów wiejskich, wzmacnianiu odporności na skutki zmian klimatu i adaptacji do nich oraz propagowaniu współpracy na obszarze międzynarodowych basenów rzecznych;
17. odnotowuje, że dotąd nie wynaleziono metody na wzmacnianie naturalnych jezior polodowcowych, ale zwraca uwagę, że sprawozdanie Programu na rzecz ochrony środowiska ONZ na temat wysokich lodowców górskich i zmian klimatu (2010 r.) wspomina o innych metodach łagodzenia skutków powodzi glacialnych przy pomocy lewarów i budowy otwartych kanałów i tunelów celem obniżenia poziomu wody w jeziorach polodowcowych i poprzez kontrolowanie przepływu wody z lokalnych systemów rzecznych, by wykorzystywać zbiornik retencyjny jako źródło wody;
18. uważa, że jeżeli wysokoprodukcyjne obszary rolnicze nie będą chronione przez skutkami powodzi, wschodzące gospodarki mogą być narażone na gwałtowny zwrot w rozwoju oraz szybko rosnący problem bezpieczeństwa żywności; przypomina, że – mimo iż przewiduje się, że topnienie lodowców w Himalajach przede wszystkim podniesie poziom rzek w okresie 20-30 lat – w dłuższej perspektywie poziom ten znacznie spadnie; uznaje zatem za kluczowe opracowywanie strategii łagodzenia tych zmian i adaptacji do nich w celu zaradzenia problemowi susz w przyszłości;
19. uważa, że nieodzowne jest inwestowanie w rozwijanie potencjału, gdyż racjonalnie funkcjonujące instytucje gospodarki wodnej mogą zapewnić trwałe zyski z inwestycji w wydajne wykorzystanie zasobów wodnych i zoptymalizować rozdział i wykorzystywanie wody w różnych sektorach gospodarczych ponad administracyjnymi i politycznymi granicami;
20. zdecydowanie popiera zalecenia Światowej Komisji ds. Zapór Wodnych, zdaniem której, zanim podejmie się decyzję o budowie nowych projektów, powinno się nadać priorytetowe znaczenie optymalizacji funkcjonowania istniejącej infrastruktury; uważa, że powinno się dokonywać okresowych przeglądów istniejących zapór z udziałem ludności, aby ocenić problemy, w tym dotyczące bezpieczeństwa, oraz ewentualność zamykania zapór;
21. podkreśla, że bez szczegółowych bieżących informacji dotyczących obszarów zagrożonych jeśli chodzi o sektor wodny, wdrażanie systemów wczesnego ostrzegania, monitorowanie jezior polodowcowych i wprowadzanie w regionach górskich praktycznych rozwiązań w zakresie dostosowania się do zmian klimatu i łagodzenia ich skutków okaże się zadaniem nie do wykonania; wspiera inicjatywę zwaną Himalayan University Consortium, zainicjowaną przez lokalne uniwersytety celem nawiązania współpracy z innymi gałęziami nauki zajmującymi się tą kwestią;

Wtorek, 27 września 2011 r.

22. zauważa, że większość zapór wodnych zaprojektowana jest w oparciu o historyczne dane dotyczące cieku rzek, przy założeniu, że szlaki rzek pozostawały niezmienione w przeszłości; zwraca uwagę, że zmiany klimatu potężnie zachwiały podstawowymi parametrami dotyczącymi projektów zapór wodnych (jako że zmiany klimatu dotyczą nie tylko wartości średnich, ale i zjawisk skrajnych); zwraca również uwagę, że zmiany klimatu prawdopodobnie jeszcze pogłębią problemy związane z powstawaniem osadów, których nagromadzenie za tymi zaporami również pozbawia pól w dole rzeki substancji odżywczych, które mają kluczowe znaczenie dla żyzności gleby;

23. podkreśla, że główna infrastruktura mająca zasadnicze znaczenie dla promowania celów polityki UE zrównoważonego rozwoju i zwiększenia bezpieczeństwa żywności zgodnie z milenijnymi celami rozwoju, jest narażona na coraz większe ryzyko w związku ze skutkami powodzi i musi być chroniona; zaleca, by agencje finansowe (agencje pomocy dwustronnej, wielostronne banki rozwoju, agencje kredytów eksportowych, EBI) zapewniły, iż jakiegokolwiek uzgodnienie finansowania projektu budowy zapory poprzedzone było uzgodnionym procesem rozważania alternatywnych rozwiązań dotyczących nawadniania, magazynowania wody i hydroenergii oraz by przestrzegano przy tym wskazówek Światowej Komisji ds. Zapór Wodnych; ponadto podkreśla, że elektrownie wodne są również szczególnie narażone na gwałtowne powodzie i lawiny;

24. zwraca uwagę, że małe zbiorniki retencyjne mogą podnosić odporność na skutki zmian klimatu poprzez oferowanie opłacalnych rozwiązań w zakresie dostawy wody i łagodzenia skutków susz oraz poprawiać bezpieczeństwo żywnościowe dzięki zwiększeniu wydajności rolnictwa; zwraca uwagę, że małe obiekty retencyjne obejmują zbiorniki retencyjne położone poza dorzeczem, sieci wielofunkcyjnych małych zbiorników retencyjnych i zbiorniki magazynowania wód podziemnych;

25. podkreśla, że istnieje niewiele dowodów na potwierdzenie, że duże zapory wodne są jedynym, najlepszym lub optymalnym rozwiązaniem problemu braku elektryczności, gdyż niekoniecznie osoby ubogie lub w inny sposób narażone na wykluczenie grupy społeczne uzyskują dzięki nim dostęp do elektryczności;

26. przypomina zobowiązania spójności polityki na rzecz rozwoju; podkreśla również, że należy przywiązywać większą wagę do oddziaływania zapór wodnych na populacje zamieszkujące tereny w dole rzeki, dla których budowa zapory może wiązać się z powstaniem gruntownych zmian, jak utrata bezpieczeństwa dostaw żywności;

27. zachęca instytucje finansujące i UE do wspierania budowania potencjału i szkoleń w zakresie lepszych metod gospodarowania gruntami i magazynowania wody, które uwzględniają wiedzę naukową i technologiczną, jak również powracają do starej wiedzy, jak np. tradycyjnych systemów nawadniania, co podkreślono w sprawozdaniu Programu na rzecz ochrony środowiska ONZ na temat wysokich lodowców górskich i zmian klimatu; uważa, że wszystkie formy finansowania przez UE powinny przyczynić się do propagowania celów polityki UE dotyczących zrównoważonego rozwoju i bezpieczeństwa żywnościowego zgodnie z milenijnymi celami rozwoju;

28. zwraca uwagę, że budowa i wzmacnianie zapór w krajach najsłabiej rozwiniętych jest niewystarczające do ochrony zagrożonych obszarów oraz wzywa do podjęcia wspólnych starań na rzecz zwalczania źródeł problemu, a nie tylko jego symptomów, zapobiegając w ten sposób rozrzutnemu wydawaniu pieniędzy podatników w UE;

29. wzywa UE, by przy podejmowaniu kwestii podstawowych przyczyn zwiększonej częstotliwości i intensywności powodzi podjęła kolejne zobowiązania dotyczące ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, aby spełniony został jej cel klimatyczny dotyczący ograniczenia zmian klimatu do + 2 °C w porównaniu z poziomem z okresu przedindustrialnego;

30. wzywa UE do wdrażania na szeroką skalę i propagowania środków ograniczenia emisji czarnego węgla, jak odzyskiwanie metanu z węgla, wydobywanie i transport ropy naftowej i gazu, wychwytywanie metanu w procesie zagospodarowywania odpadów i wykorzystywanie do gotowania w domach nieemisyjnych kuchenek na drewno (ang. clean-burning stoves), które to środki przyczynią się do zwalczania zmian klimatu i ograniczenia topnienia lodowców;

Wtorek, 27 września 2011 r.

31. ponownie podkreśla swe przekonanie, że małe zapory wodne są bardziej trwałe i ekonomicznie bardziej opłacalne niż duże elektrownie wodne; zwraca w szczególności uwagę, że zdecentralizowane rozwiązania na małą skalę (mikroelektrownie wodne, systemy energii słonecznej na domową skalę, systemy pozyskiwania energii wiatrowej i z biomasy) oparte na lokalnych zasobach energii odnawialnej są odpowiedniejsze dla obszarów wiejskich oddalonych od scentralizowanych sieci dostaw;

32. podkreśla, że przeważającym powodem topnienia lodowców jest w takim samym stopniu czarny węgiel jak dwutlenek węgla; w szczególności przypomina, że czarny węgiel i ozon w niższej atmosferze są szkodliwymi substancjami zanieczyszczającymi, które szkodzą zdrowiu, ograniczają średnią długość życia i prowadzą do nasilenia topnienia śniegu i lodu na całym świecie, w tym na Arktyce, w Himalajach i w innych zlodowaciałych i pokrytych śniegiem regionach; podkreśla fakt, że ozon jest również najważniejszą substancją zanieczyszczającą odpowiedzialną za ograniczenie wysokości plonów, a tym samym wpływa na bezpieczeństwo żywnościowe; odnotowuje, że metan na wstępnym etapie ma udział w procesie tworzenia się ozonu, ograniczenie zatem emisji metanu prowadzi również do ograniczenia powstawania ozonu;

33. apeluje o podjęcie natychmiastowych działań na rzecz redukcji emisji czarnego węgla, zwłaszcza za pośrednictwem promowania badań i inwestowania w technologie mające na celu ograniczenie emisji zanieczyszczeń, jako szybkiej metody powstrzymania topnienia lodowców i śniegu; uważa, że, biorąc pod uwagę krótkie życie w atmosferze czarnego węgla i metanu, łączenie łagodzenia ze strategiami szybkich działań może radykalnie i szybko zmniejszyć groźbę powodzi glacialnych;

34. wzywa UE do promowania istniejącej technologii, która radykalnie zmniejsza emisje czarnego węgla; wzywa do wspierania i zachęcania do przyjęcia uregulowań zakazujących gospodarki żarowej w lasach, nasilając rygorystyczne i regularne testy emisji pochodzących z pojazdów, ograniczając spalanie biomasy i monitorując roczne emisje elektrowni; wzywa UE do promowania 16 różnych środków zmierzających do ograniczenia emisji czarnego węgla i metanu, które określono w sprawozdaniu Programu na rzecz ochrony środowiska ONZ pt. „Integrated Assessment of Black Carbon and Tropospheric Ozone” (ang. „Zintegrowana ocena czarnego węgla i ozonu troposferycznego”), aby osiągnąć zarówno poprawę jakości powietrza, jak i krótkookresowe korzyści na rzecz klimatu w dialogu UE z krajami rozwijającymi się i współpracy w rozszerzaniu różnych istniejących regionalnych porozumień w zakresie zapobiegania zanieczyszczaniu powietrza w oparciu o współdziałanie w ramach Konwencji w sprawie transgranicznego zanieczyszczania powietrza na dalekie odległości;

35. wzywa UE do propagowania ustanowienia globalnego systemu wczesnego ostrzegania przed powodzią, osuwiskami ziemi i tsunami (w miarę możliwości pod egidą ONZ) oraz do zapewnienia, że informacje o nich dotrą do najbardziej oddalonych obszarów i najbardziej narażonych na wykluczenie warstw społeczeństw krajów rozwijających się;

36. zwraca uwagę na trwające negocjacje zmierzające do włączenia czarnego węgla jako modelu do przeglądu protokołu z Göteborga do Konwencji z 1979 r. w sprawie transgranicznego zanieczyszczania powietrza na dalekie odległości, i podkreśla, że konieczne jest przyjęcie działań następczych do sprawozdania Programu na rzecz ochrony środowiska ONZ pt.: „Integrated Assessment of Black Carbon and Tropospheric Ozone” (ang. „Zintegrowana ocena czarnego węgla i ozonu troposferycznego”) poprzez opracowanie globalnego planu działania zmierzającego do ograniczenia emisji krótkotrwałych czynników wymuszających ocieplenie klimatu;

37. wzywa UE, biorąc pod uwagę transgraniczny charakter powodzi glacialnych, do wspierania dialogu między państwami w celu opracowania polityki na rzecz zapobiegania katastrofom naturalnym oraz zachęcania do odpowiednich inwestycji chroniących region Hindukuszu i Himalajów przed powodzią; zachęca do uznania faktu, że zagadnienie to nie jest problemem jednego kraju, ale wielu państw, i dlatego wzywa do przyjęcia wielostronnego podejścia do jego rozwiązania;

Wtorek, 27 września 2011 r.

38. zaleca pilne utworzenie pod auspicjami ONZ agencji transgranicznej, której jasnym celem byłoby dzielenie się dostępnymi danymi, zajmowanie się problemami i przyczynami transgranicznych zagrożeń w sektorze wodnym oraz proponowanie właściwych środków dostosowawczych i łagodzących; zaznacza, iż bez takiej rozstrzygającej agencji na czele, decydujące negocjacje dotyczące zapobiegania powodziom i łagodzenia ich skutków mogą okazać się nie do przeprowadzenia między skłóconymi krajami; podkreśla, że regiony lodowcowe, w których tak często rozpoczynają się powodzie, uważane są za obszary o strategicznym znaczeniu, bo tworzą granice między narodami, i z tego względu zainteresowane strony mogą okazać się niechętne do dzielenia się istotnymi informacjami;

39. zwraca uwagę, że projekty budowy zapór mają wpływ na bezpieczeństwo międzynarodowe; podkreśla, że wpływ ten może być negatywny i prowadzić do konfliktów transgranicznych, zamieszek społecznych i szkód dla środowiska; przypomina jednak, że zagadnienia dostępności energii i wody mają również pozytywny wpływ ze względu na stymulowanie dialogu między sąsiadującymi państwami lub regionami;

40. podkreśla, że planowanie jakichkolwiek zapór powinno się oceniać pod względem pięciu wartości: sprawiedliwości, wydajności, podejmowania decyzji z udziałem zainteresowanych stron, zrównoważonego charakteru i rozliczalności; ogólniej zachęca, by proces podejmowania decyzji w sprawie budowy zapór w pełni uwzględniał pojęcie praw człowieka; przypomina w szczególności, że tam, gdzie projekty dotyczą ludności tubylczej i plemiennej, procesami tymi musi kierować udzielenie przez nich dobrowolnej, uprzedniej i świadomej zgody; wzywa do przeprowadzenia gruntownych ocen oddziaływania, które podsumowałyby pełne koszty środowiskowe i społeczne projektów zapór, oraz do przeprowadzenia ich w przejrzysty sposób, z udziałem społeczeństwa, zanim zostanie zatwierdzony jakikolwiek projekt zapory;

41. wyraża zaniepokojenie, że Bank Światowy wydał przeszło 100 mld USD na budowę zapór wodnych, głównie projektów na ogromną skalę, nastawionych na eksport energii wodnej, których budowa doprowadziła do wysiedlenia około 40-80 milionów osób, utraty środków do życia, zniszczenia ekosystemów i gigantycznego zadłużenia krajów rozwijających się;

42. podkreśla, że osoby przesiedlone z powodu budowy zapór nie powinny otrzymać wyłącznie odszkodowania finansowego, ale należy zapewnić im możliwość zabezpieczenia sobie długoterminowych środków do życia;

43. apeluje o przeprowadzenie wszechstronnej, przejrzystej i prowadzonej z udziałem zainteresowanych stron oceny pełnego wachlarza dostępnych alternatyw ograniczenia oddziaływania powodzi i spełniania zapotrzebowania na wodę i energię, przy udzieleniu priorytetowego znaczenia rozwiązaniom opartym na ekosystemie i zwiększaniu efektywności i zrównoważonego charakteru istniejących systemów;

44. wzywa UE do kontynuowania tzw. polityki zarządzania „soft-path” aby walczyć z powodzią; zdaje sobie sprawę, że warunki powodzi nie są statyczne, a zatem wymagają elastycznego podejścia; wzywa do lepszego prognozowania powodzi, ochrony przed powodzią poszczególnych budynków oraz do rozwoju obszarów zalewowych i systemów obejścia;

45. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Wtorek, 27 września 2011 r.

Wsparcie krajów rozwijających się w zakresie wyzwań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym

P7_TA(2011)0410

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie zasad ramowych Unii Europejskiej dotyczących wsparcia krajów rozwijających się w zakresie wyzwań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym (2010/2100(INI))

(2013/C 56 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zobowiązania zawarte w Międzynarodowym pakcie praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych ONZ, zwłaszcza w jego artykule 11 dotyczącym prawa do pożywienia, którego stronami są wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej,
- uwzględniając cel światowego szczytu żywnościowego z 1996 r. (deklarację rzymską) polegający na zmniejszeniu o połowę liczby ludzi cierpiących głód do 2015 r.,
- uwzględniając milenijne cele rozwoju przyjęte na szczycie milenijnym ONZ we wrześniu 2000 r., a zwłaszcza pierwszy milenijny cel rozwoju dotyczący zasady likwidacji skrajnego ubóstwa i głodu,
- uwzględniając posiedzenie specjalne Rady Praw Człowieka ONZ w dniu 22 maja 2008 r. w Genewie, poświęcone negatywnemu oddziaływaniu pogłębiającego się światowego kryzysu żywnościowego, spowodowanego między innymi gwałtownie rosnącymi cenami żywności, na realizację prawa do pożywienia,
- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich spotykających się z Radą, Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską w sprawie pomocy humanitarnej Unii Europejskiej zatytułowane „Europejski konsensus w sprawie pomocy humanitarnej”,
- uwzględniając Konwencję o pomocy żywnościowej podpisaną w Londynie w dniu 13 kwietnia 1999 r., której celami są przyczynianie się do światowego bezpieczeństwa żywnościowego i poprawa zdolności wspólnoty międzynarodowej do reagowania na kryzysy żywnościowe i inne sytuacje związane z potrzebami żywnościowymi krajów rozwijających się,
- uwzględniając deklarację ze światowego szczytu poświęconego bezpieczeństwu żywnościowemu z 2009 r. oraz przygotowanie przez FAO „Dobrowolnych wytycznych dla odpowiedzialnego zarządzania tytułami prawnymi do ziemi i innymi zasobami naturalnymi”,
- uwzględniając opracowane przez FAO „Dobrowolne wytyczne dla wsparcia stopniowej realizacji prawa do odpowiedniego pożywienia w kontekście krajowego bezpieczeństwa żywnościowego”,
- uwzględniając międzyagencyjny raport dla grupy G20 w sprawie zmienności cen żywności pt. „Zmienność cen na rynkach żywności i rynkach rolnych: reakcje polityczne”, który został przekazany francuskiej prezydencji grupy G20 w dniu 2 czerwca 2011 r.,
- uwzględniając „Wytyczne UE w zakresie polityki gruntowej” z listopada 2004 r.,
- uwzględniając Przegląd rolniczy OECD-FAO 2011–2020, opublikowany wspólnie przez OECD i FAO w dniu 17 czerwca 2011 r.,
- uwzględniając podpisaną w 2003 r. deklarację z Maputo w sprawie rolnictwa i bezpieczeństwa żywnościowego, w której rządy państw afrykańskich zobowiązały się do przeznaczania przynajmniej 10 % swoich rocznych budżetów krajowych na rolnictwo,

Wtorek, 27 września 2011 r.

- uwzględniając sprawozdanie Banku Światowego w sprawie rozwoju światowego na rok 2008: „Rolnictwo dla rozwoju”,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „WPR do 2020 r.”,
- uwzględniając najnowsze półroczne sprawozdanie FAO dotyczące perspektyw w zakresie żywności (czerwiec 2011 r.),
- uwzględniając sprawozdanie z międzynarodowej oceny wpływu nauk i technologii rolniczych na rozwój (IAASTD) opublikowane w dniu 15 kwietnia 2008 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenie w sprawie światowego bezpieczeństwa żywnościowego z L'Aquila z dnia 10 lipca 2009 r.,
- uwzględniając inicjatywę ONZ na rzecz ochrony społecznej,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza z 1982 r.,
- uwzględniając Kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa FAO z 1995 r.,
- uwzględniając coroczny przegląd FAO dotyczący stanu rybołówstwa i akwakultury na świecie w 2010 r.,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1337/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. ustanawiające instrument umożliwiający szybkie reagowanie na gwałtowny wzrost cen żywności w krajach rozwijających się ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie unijnych zasad ramowych dotyczących wsparcia krajów rozwijających się w zakresie wyzwań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym (COM(2010)0127) przyjęty w dniu 31 marca 2010 r. oraz konkluzje Rady przyjęte w dniu 10 maja 2010 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie pomocy humanitarnej w zakresie żywności (COM(2010)0126) przyjęty w dniu 31 marca 2010 r. oraz konkluzje Rady przyjęte w dniu 10 maja 2010 r.,
- uwzględniając swoje rezolucje: z dnia 25 października 2007 r. w sprawie podwyżki cen paszy i żywności ⁽²⁾, z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie podwyżek cen żywności w Unii Europejskiej i w krajach rozwijających się ⁽³⁾ oraz z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie podwyżek cen żywności ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 listopada 2007 r. w sprawie komunikatu „Wspieranie rozwoju rolnictwa w Afryce” – wniosek w sprawie rozwoju rolnictwa i bezpieczeństwa żywnościowego w Afryce ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 stycznia 2009 r. w sprawie wspólnej polityki rolnej i światowego bezpieczeństwa żywnościowego ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie światowego szczytu FAO i bezpieczeństwa żywnościowego ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie spójności polityki UE na rzecz rozwoju i koncepcji rozszerzonej oficjalnej pomocy rozwojowej ⁽⁸⁾,
- uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP–UE w sprawie bezpieczeństwa żywnościowego, przyjętą w Kinszasie w dniu 4 grudnia 2010 r. ⁽⁹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 62.

⁽²⁾ Dz.U. C 263E z 16.10.2008, s. 621.

⁽³⁾ Dz.U. C 279E z 19.11.2009, s. 71.

⁽⁴⁾ Tekst przyjęty, P7_TA(2011)0071.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 297E z 20.11.2008, s. 201.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 46E z 24.2.2010, s. 10.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 285E z 21.10.2010, s. 69

⁽⁸⁾ Dz.U. C 161E z 31.5.2011, s. 47.

⁽⁹⁾ Tekst przyjęty, AKP-UE/100.879/10/fin.

Wtorek, 27 września 2011 r.

- uwzględniając osiem zaleceń dla grupy G20 opublikowanych w dniu 29 stycznia 2011 r. przez specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. prawa do pożywienia,
- uwzględniając sprawozdanie zatytułowane „Agroekologia i prawo do pożywienia” sporządzone przez specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. prawa do pożywienia i przedstawione na posiedzeniu Rady Praw Człowieka ONZ w dniu 8 marca 2011 r.,
- uwzględniając art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinię Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A7-0284/2011),
 - A. mając na uwadze, że według danych FAO liczba osób cierpiących z powodu głodu wynosiła w 2010 r. 925 mln; mając na uwadze, że w ujęciu światowym częstość występowania niedowagi wśród dzieci poniżej piątego roku życia wynosi 26 %, a przyczyną ponad jednej trzeciej zgonów wśród dzieci w wieku poniżej pięciu lat jest niedożywienie; mając na uwadze, że jedynie połowa z wszystkich krajów rozwijających się (62 spośród 118) jest na dobrej drodze, by osiągnąć milenijne cele rozwoju, mając na uwadze, że pogorszenie koniunktury gospodarczej na świecie oraz rosnące ceny żywności i paliw przyczyniły się do pogorszenia sytuacji w zakresie żywności w wielu krajach rozwijających się, zwłaszcza w tych najslabiej rozwiniętych, co częściowo zniwelowało osiągnięty w zeszłym dziesięcioleciu postęp w dziedzinie ograniczania ubóstwa,
 - B. mając na uwadze, że głód i niedożywienie są głównymi przyczynami umieralności ludzi i stanowią największe zagrożenia dla pokoju i bezpieczeństwa na świecie,
 - C. mając na uwadze, że zgodnie z najnowszą publikacją indeksu cen żywności FAO ze stycznia 2011 r., począwszy od sierpnia 2010 r. z miesiąca na miesiąc odnotowuje się wzrost cen żywności, która to tendencja utrzymuje się od dziesięciu lat, a ceny żywności przekraczają obecnie poziomy zarejestrowane w 2008 r., kiedy były one najwyższe; mając na uwadze, że niestabilność cen towarów wywiera znaczny wpływ na kraje o niskich dochodach oraz na najuboższe, najsłabsze i najbardziej marginalizowane grupy ludności w krajach rozwijających się,
 - D. mając na uwadze, że zgodnie z przewidywaniami globalne zapotrzebowanie na produkty rolne ma wzrosnąć do 2050 r. o 70 %, przy czym do ich produkcji trzeba będzie używać mniej wody i pestycydów, korzystać z mniejszej ilości dostępnych użytków rolnych i stosować metody zrównoważonej ekologicznej produkcji rolnej, a jednocześnie według prognoz populacja światowa ma liczyć do tego czasu dziewięć miliardów ludzi; mając na uwadze, że spekulacje towarami, degradacja gruntów, niedobory wody, zmiana klimatu, globalne nabywanie gruntów, niepewność co do własności gruntów, zwłaszcza dla najuboższych i najsłabszych grup ludności, globalne monopole na nasiona, zapotrzebowanie na agropaliwa i polityki energetyczne w dalszym ciągu wpływają negatywnie na bezpieczeństwo żywnościowe,
 - E. mając na uwadze, że 85 % ocenionych zasobów rybnych na świecie jest w pełni eksploatowanych, nadmiernie eksploatowanych lub wyczerpanych, a także mając na uwadze, że zależność od ryb jako źródła białka zwierzęcego w krajach o niskich dochodach odnotowujących deficyt żywności wynosi co najmniej 20 % według danych z publikacji FAO „Stan rybołówstwa i akwakultury na świecie w 2010 r.”,
 - F. mając na uwadze, że rolnictwo jest źródłem zatrudnienia i utrzymania dla ponad 70 % siły roboczej w krajach rozwijających się, a zwłaszcza dla kobiet; mając na uwadze, że Bank Światowy szacuje, iż rozwój sektora rolniczego jest dwa razy skuteczniejszym narzędziem zmniejszania ubóstwa niż rozwój innych sektorów, a także uwzględniając znaczenie inwestowania w rozwój obszarów wiejskich w sektorze pozarolniczym oraz w tworzenie miejsc pracy,

Wtorek, 27 września 2011 r.

- G. mając na uwadze, że istnieją dowody potwierdzające potencjał systemów małej i średniej produkcji rolnej w zwiększaniu ogólnej produkcji żywności; mając na uwadze, że koncentrowanie się wyłącznie na produkcji eksportowej w krajach rozwijających się zwykle pociąga za sobą negatywne skutki, zwłaszcza dla kobiet jako drobnych producentów rolnych,
- H. mając na uwadze, że ochrona własności prywatnej i praworządność stanowią podstawowe wymogi zwiększenia inwestycji prywatnych w rolnictwo,
- I. mając na uwadze, że z powodu braku dostępu do pożyczek lub mikrokredytów na inwestycje w ulepszone nasiona, nawozy i mechanizmy nawadniania drobni producenci rolni w krajach rozwijających się napotykać poważne przeszkody w zwiększaniu produkcji rolnej; mając na uwadze, że państwo odgrywa kluczową rolę w zrównoważonym rozwoju oraz w zwiększaniu zdolności produkcyjnych i przetwórczych,
- J. mając na uwadze, że w ciągu ostatnich trzech dekad przydział oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) na rolnictwo zmniejszył się radykalnie w skali światowej,
- K. mając na uwadze, że UE szybko zareagowała na kryzys żywnościowy w 2008 r. przez stworzenie instrumentu żywnościowego; mając na uwadze, że wpływ tego typu środków na strukturalne przy-czynny głodu i braku bezpieczeństwa żywnościowego oraz na małe i średnie rodzinne gospodarstwa rolne, a zwłaszcza na gospodarstwa prowadzone przez kobiety, jest trudny do zmierzenia, w związku z czym uważa, że decyzji o dalszym rozszerzeniu instrumentu żywnościowego lub dodatkowym przydziale środków na jego finansowanie nie należy podejmować w sposób automatyczny, lecz w oparciu o niezależną ocenę skutków w odniesieniu do skuteczności wypłat środków pod względem poprawy bezpieczeństwa żywnościowego we wszystkich krajach będących beneficjentami,
- L. mając na uwadze, że skutki niedożywienia, takie jak zaburzony rozwój płodu lub karłowatość w pierwszych dwóch latach życia, które prowadzą do nieodwracalnych szkód, w tym do zmniejszenia wzrostu u osób dorosłych, niższego wykształcenia, ograniczonych dochodów osób dorosłych oraz zmniejszonej masy urodzeniowej u potomstwa, nadal należy postrzegać jako jeden z głównych problemów utrudniających zrównoważony rozwój w wielu krajach Południa,
- M. mając na uwadze odnowione znaczenie polityczne kwestii bezpieczeństwa żywnościowego od roku 2008, które doprowadziło do powstania licznych międzynarodowych inicjatyw, wymagających kompleksowej strategii globalnej,

Zasady ramowe UE dotyczące bezpieczeństwa żywnościowego i wyżywienia: podejście do zrównoważonej produkcji rolnej oparte na prawach człowieka

1. podkreśla, że liczba osób cierpiących głód jest niedopuszczalna, i wyraża ubolewanie w związku z tym, że ogólne wysiłki międzynarodowe nie pozwoliły jak dotąd na osiągnięcie pierwszego milenijnego celu rozwoju; wzywa do pilnego podjęcia kroków zmierzających do wypełnienia wiążących zobowiązań o charakterze międzynarodowym i do realizacji prawa do odpowiedniego i odżywczego pożywienia;
2. podkreśla, że stabilność polityczna stanowi podstawowy warunek poprawy bezpieczeństwa żywnościowego, i w związku z tym wzywa wszystkie zainteresowane podmioty do wykazania się wolą polityczną w celu zagwarantowania tej stabilności;
3. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie zasad ramowych UE dotyczących wsparcia krajów rozwijających się w zakresie wyzwań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym; uważa jednak, że światowy kryzys żywnościowy stanowi nie tylko rosnący problem humanitarny o nieznanym dotąd zasięgu, ale również zagrożenie dla pokoju i bezpieczeństwa na świecie, i chociaż trzeba wyrazić uznanie dla Komisji za chęć wskazania potencjalnych rozwiązań w celu zaradzenia skrajnemu ubóstwu, w jakim żyje ponad miliard ludzi, to jednak pilny charakter problemu wymaga od Unii Europejskiej i jej państw członkowskich dokonania nowych inwestycji w rolnictwo i rozwój obszarów wiejskich, zwłaszcza w kontekście nowego tekstu dotyczącego WPR, stworzenia instrumentów ad hoc z myślą o zgromadzeniu wystarczających zapasów pierwszej potrzeby na świecie, zniesienia ich własnych barier w handlu, a także zmniejszenia zadłużenia krajów najbardziej dotkniętych kryzysem; uważa, że przy obliczaniu pomocy na rzecz rozwoju Komisja powinna w większym stopniu uwzględnić problem bezpieczeństwa żywnościowego w niektórych krajach;

Wtorek, 27 września 2011 r.

4. z zadowoleniem przyjmuje dwa komunikaty Komisji w sprawie pomocy humanitarnej w zakresie żywności i bezpieczeństwa żywnościowego; wzywa do wdrożenia tych dwóch komunikatów w spójny i skoordynowany sposób w celu skuteczniejszego zajęcia się przyczynami głodu, niedożywienia i braku bezpieczeństwa żywnościowego, a także kwestią dystrybucji żywności pomiędzy krajami i w ramach poszczególnych krajów, ze zwróceniem szczególnej uwagi na najuboższe i marginalizowane grupy społeczne; wzywa państwa członkowskie do wsparcia procesu opracowywania planu wdrożenia w celu wzmocnienia ram polityki w zakresie bezpieczeństwa żywnościowego, a następnie do przyjęcia gotowego planu; z zadowoleniem przyjmuje to, że szczególną uwagę zwraca się na osoby, które najbardziej cierpią w wyniku katastrof, a mianowicie na kobiety i dzieci; uważa, że w przypadku sytuacji kryzysowej podstawowe znaczenie ma zapewnienie zdolności danej społeczności do zdobywania pożywienia w perspektywie krótko- i długoterminowej; przypomina, że mechanizmy uruchamiane w sytuacjach kryzysowych nie mogą stanowić rozwiązań o charakterze długoterminowym; wyraża głębokie zaniepokojenie negatywnymi skutkami takich mechanizmów, zwłaszcza dla gospodarek lokalnych; podkreśla, że podstawą polityki zrównoważonego rozwoju powinny być długoterminowe podejścia oparte na współpracy;
5. podkreśla znaczenie wzmocnienia połączenia między pomocą humanitarną, odnową i rozwojem; wzywa do udostępniania większej ilości zasobów w celu zapewnienia ciągłości pomocy oraz do podjęcia dyskusji ukierunkowanej na osiągnięcie elastyczności i komplementarności istniejących instrumentów finansowych; opowiada się za rozwijaniem dialogu i koordynacji między organizacjami humanitarnymi i agencjami rozwoju;
6. wzywa UE do oceny wpływu wniosków dotyczących reformy WPR na rozwój w celu poprawy spójności pomiędzy WPR a celami unijnej polityki rozwojowej;
7. wzywa UE do zwiększenia w ramach unijnych programów pomocy rozwojowej wsparcia dla zrównoważonej drobnej i średniej produkcji rolnej oraz rolnictwa chłopskiego nastawionego głównie na produkcję do celów konsumpcji lokalnej oraz do inwestowania w plany krajowe, które należy wdrażać na szczeblu lokalnym we współpracy z rolnikami i ich przedstawicielami, władzami lokalnymi i regionalnymi oraz organizacjami społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla potrzebę zwiększenia inwestycji publicznych w badania naukowe pod kątem opracowania systemów zrównoważonej ekologicznej produkcji rolnej, które poprawią wydajność i konkurencyjność sektora rolnego i obszarów wiejskich;
8. podkreśla konieczność podejścia w dziedzinie bezpieczeństwa żywnościowego opartego na partnerstwie z szerokim spektrum stron zainteresowanych rozwojem, zwłaszcza z władzami lokalnymi i regionalnymi oraz organizacjami społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla fakt, że z uwagi na bliskość przedmiotowych terytoriów i powiązania z lokalną ludnością, a także ze względu na zdolność do koordynowania działań różnych podmiotów, władze lokalne i regionalne odgrywają kluczową rolę jako pośrednik i platforma rozwoju; podkreśla, że należy rozszerzyć zorganizowany dialog pomiędzy instytucjami a organizacjami społeczeństwa obywatelskiego o kwestie bezpieczeństwa żywnościowego;
9. wzywa Komisję, państwa członkowskie i innych donatorów pomocy rozwojowej, łącznie z organizacjami pozarządowymi, do bardziej ukierunkowanego inwestowania środków w rozwój sektora rolnictwa, aby zachęcić lokalną ludność do pozostania na miejscu;
10. ponownie wskazuje na znaczenie promowania rolnictwa w krajach rozwijających się i znaczenie przekazywania odpowiedniego odsetka unijnej oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) na sektor rolny; z żalem zauważa, że od lat 80. XX w. nastąpił drastyczny spadek poziomu pomocy rozwojowej przeznaczonej na rolnictwo, i z zadowoleniem przyjmuje uznanie konieczności odwrócenia tej tendencji; wzywa Komisję do priorytetowego traktowania rolnictwa przy udzielaniu pomocy rozwojowej, w tym pomocy dla rolników na rynkach wschodzących;
11. przypomina, że rolnictwo jest źródłem utrzymania większości ubogich mieszkańców świata, w związku z czym rozwój zrównoważonego rolnictwa i poważne rozważenie ocen IAASTD są niezbędnym warunkiem osiągnięcia pierwszego milenijnego celu rozwoju; uważa, że zwłaszcza produkcja rolna drobnych producentów to odpowiedź na wyzwanie, jakim jest bezpieczeństwo żywnościowe, a przy tym kładzie nacisk z jednej strony na zwiększanie fundamentalnej roli kobiet przez przetwórstwo produktów na miejscu oraz upowszechnianie pożyczek i mikrokredytów, a z drugiej strony – na kapitalne znaczenie spółdzielni drobnych producentów przy określaniu skutecznej polityki rolnej i handlowej;

Wtorek, 27 września 2011 r.

12. przypomina, że rozwój sektora rolnego wymaga długoterminowych inwestycji w całym łańcuchu wartości – od producenta do konsumenta; uważa, że należy stworzyć niezbędną infrastrukturę, a mianowicie drogi, połączenia z rynkami, informacje dotyczące samych rynków i zakresu różnicowania produktów;

13. uważa, że polityka wspierania krajów rozwijających się musi bezwzględnie obejmować przedsięwzięcia edukacyjne i szkoleniowe prowadzące do tworzenia miejsc pracy i umożliwiające młodym ludziom podejmowanie studiów w dziedzinie zrównoważonego rolnictwa, by można było produkować lepiej, w bardziej wyspecjalizowany i zrównoważony sposób, co ograniczy odpływ ludności z obszarów wiejskich i zmniejszy poziom ubóstwa;

14. w związku z tym podkreśla, że konieczne jest, by poza zaspokajaniem własnych potrzeb żywnościowych rolnicy osiągnęli też dochody przeznaczane na edukację i inwestycje;

15. podkreśla, że kluczowe jest zaangażowanie lokalnych organizacji rolniczych na różnych etapach wdrażania nowej polityki rolnej w krajach rozwijających się i dlatego Unia Europejska powinna działać na rzecz wzmocnienia lokalnych struktur stowarzyszeniowych w sposób zapewniający ochronę interesów lokalnej ludności;

16. zgadza się, że programy pomocowe UE powinny koncentrować się na zrównoważonej, produkcji żywności prowadzonej głównie na małą i średnią skalę, co zalecono w sprawozdaniu IAASTD, oraz na podejściach, które służą różnorodności biologicznej, zapobiegają degradacji żyznej gleby oraz promują praktyki niskoinwazyjne, a jednocześnie umożliwiają zwiększenie produkcji rolnej w krajach rozwijających się, co można osiągnąć dzięki zapewnieniu drobnym i średnim producentom rolnym lepszego dostępu do przyznawanych na dobrych warunkach pożyczek i mikrokredytów o uczciwych stopach procentowych;

17. uważa, że UE powinna sprzyjać wykorzystywaniu materiału siewnego lokalnych odmian, które są dostosowane do warunków klimatycznych w krajach rozwijających się i które mogą być łatwo przechowywane, sprzedawane i dostarczane rolnikom, gdyż nie podlegają prawom własności intelektualnej;

18. wzywa UE i kraje rozwijające się do budowania wspólnego potencjału badawczo-szkoleniowego w zakresie zrównoważonych metod uprawy i nowych technologii, szczególnie w ramach partnerstw publiczno-prywatnych i wspólnych przedsięwzięć, w tym do zapewnienia wartości dodanej na etapie gromadzenia i przechowywania żywności podczas procesów pakowania i przetwarzania;

19. nalega na rozwój badań naukowych finansowanych z funduszy publicznych oraz na przekazywanie fachowej wiedzy w dziedzinie zrównoważonego rolnictwa, przy jednoczesnym wspieraniu działań wzmacniających pozycję drobnych rolników przez optymalizowanie ich produkcji rolnej i dostosowywanie do wyzwań stwarzanych przez zmianę klimatu i większe zapotrzebowanie na surowce;

20. wzywa do ustanowienia mechanizmów ochrony lasów, ludności tubylczej, terenów podmokłych i tradycyjnych praktyk rolniczych w eksportujących państwach trzecich;

21. uważa, że w obliczu zwiększającej się liczby ludności na świecie i rosnącej presji na zasoby naturalne niezbędne jest zapewnienie bardziej zrównoważonej i energooszczędnej produkcji w skali światowej; domaga się, by przyznawanie pomocy przez UE i państwa członkowskie było połączone z rozwojem zrównoważonych i samowystarczalnych energetycznie systemów produkcji rolnej oraz by część tej pomocy była przeznaczana na instalowanie urządzeń do wytwarzania energii odnawialnej (np. wykorzystujących wiatr i słońce) oraz na właściwe gospodarowanie wodą;

22. podkreśla, że w kontekście negocjacji dotyczących Funduszu dostosowania do zmiany klimatu ONZ Unia Europejska musi starać się, aby znaczna część środków przyznawanych na rzecz krajów rozwijających się rzeczywiście służyła wspieraniu lokalnej polityki rolnej, mając zawsze na uwadze zrównoważony rozwój społeczny i środowiskowy;

Wtorek, 27 września 2011 r.

23. podkreśla, że jeśli drobni producenci rolni, a zwłaszcza kobiety, w krajach rozwijających się mają nie tylko osiągnąć zrównoważoną produkcję, lecz również wykorzystać swój potencjał produkcyjny, muszą mieć większy dostęp do mikrokredytów, w tym nieoprocentowanych mikrokredytów, na inwestycje w lepsze nasiona, nawozy i mechanizmy nawadniania oraz na niezbędne różnorodne narzędzia służące ochronie plonów przed szkodnikami i chorobami;
24. podkreśla znaczenie zwiększenia działań i strategii dotyczących odżywiania i uwrażliwiających na tę kwestię oraz lepszego dostosowania działań darczyńców w tym sektorze na szczeblu krajowym, UE i międzynarodowym;
25. podkreśla konieczność zapewnienia drobnym producentom rolnym w krajach rozwijających się większego dostępu do praw własności, co umożliwi drobnym właścicielom ziemskim wykazanie własności i tym samym ustanowienie na niej zabezpieczenia pod pożyczki wymagane do zwiększenia produkcji;
26. wzywa Komisję do wsparcia rozwoju zdolności agroprzetwarzania w krajach partnerskich w celu ograniczenia strat po okresie zbiorów, wydłużenia okresu przydatności do spożycia i konserwacji produktów żywnościowych oraz tworzenia lepszej infrastruktury do przechowywania, a tym samym unikania strat wynikających z psucia się żywności, których poziom w krajach rozwijających się jest obecnie bardzo wysoki na całym świecie, a ponadto wzywa do poprawy dostępu do rynków lokalnych oraz tworzenia godnych miejsc pracy dla lokalnej ludności; wzywa UE i jej państwa członkowskie do dołożenia wszelkich starań w celu ułatwienia transferu do krajów rozwijających się technologii, wiedzy fachowej i wsparcia, służących budowaniu potencjału;
27. wzywa Komisję do uwzględnienia roli obszarów suchych i półsuchych, ze zwróceniem szczególnej uwagi na zwierzęta, ponieważ największe zasoby mięsa dla bardziej zurbanizowanych obszarów dostarczane są z regionów o obszarach suchych i półsuchych;
28. przypomina, że dostęp do odpowiedniego pożywienia jest powszechnym prawem człowieka; wzywa kraje partnerskie do wdrożenia dobrowolnych wytycznych FAO dotyczących prawa do pożywienia;
29. przypomina, że rozwój rolnictwa musi opierać się na prawie do pożywienia i do produkcji żywności; z naciskiem podkreśla, że Unia Europejska musi uznać konieczność osiągnięcia przez kraje rozwijające się bezpieczeństwa żywnościowego (pod względem ilościowym i jakościowym) i jej bronić oraz uznać ich prawo do jak największej samowystarczalności; podkreśla w związku z tym zobowiązanie UE do stopniowego odchodzenia od subsydiów wywozowych, równoległe z podobnymi środkami podejmowanymi przez jej partnerów w ramach WTO; podkreśla jednocześnie konieczność zapewnienia w tych krajach jednakowego dostępu lokalnych społeczności do pożywienia;
30. przypomina o znaczeniu koncepcji bezpieczeństwa żywnościowego definiowanego jako zdolność danego kraju lub regionu do demokratycznego wdrażania własnych polityk, priorytetów oraz strategii rolnych i żywnościowych za pomocą zrównoważonego modelu rolniczego; przypomina, że aktualne zdolności produkcyjne w niektórych krajach rozwijających się mogą nie pokrywać zapotrzebowania oraz że osiągnięcie długoterminowego bezpieczeństwa żywnościowego wymaga ograniczenia zależności od przywozu za pomocą rozwijania tych krajowych zdolności;
31. przypomina o znaczeniu globalnego podejścia do zarządzania bezpieczeństwem żywnościowym w skali światowej, które ponownie koncentruje się na polityce żywnościowej wykraczającej poza pomoc żywnościową oraz na współpracy pomiędzy darczyńcami i między darczyńcami a beneficjentami z większym udziałem partnerów na szczeblu lokalnym, a ponadto przypomina o znaczeniu kluczowej roli polityki krajów będących beneficjentami, zobowiązującej do zapewnienia podstawowych dóbr publicznych, takich jak pokój wewnętrzny i inwestycje w infrastrukturę rolną;
32. z zadowoleniem przyjmuje postanowienie włączenia do programów UE aspektu żywieniowego; wzywa Komisję do sporządzenia specjalnego komunikatu w sprawie tego aspektu; apeluje o stałe uwzględnianie aspektu żywieniowego w strategiach politycznych w dziedzinie bezpieczeństwa żywnościowego oraz w działaniach podejmowanych w sektorze rolnym;

Wtorek, 27 września 2011 r.

33. wzywa Komisję do uznania podstawowej roli kobiet jako drobnych producentów rolnych w bezpieczeństwie żywnościowym i bezpieczeństwie właściwego odżywiania oraz do inwestowania w programy, które oferują tym kobietom konkretne wsparcie; przypomina, że znaczenie kobiet w osiągnięciu bezpieczeństwa właściwego odżywiania dla nich samych i ich dzieci nadal wymaga odpowiedniego uznania, dlatego też należy zabezpieczyć środki utrzymania dla kobiet i poszerzać ich wiedzę na temat właściwego odżywiania; nalega, aby w ramach strategii UE skoncentrować się także na realizacji działań służących zapewnieniu najsłabszym grupom społecznym, zwłaszcza na obszarach wiejskich, możliwości korzystania ze szkoleń z zakresu rolnictwa, edukacji na temat odżywiania, zdrowia i warunków pracy, a w razie konieczności z sieci bezpieczeństwa;

34. wzywa Komisję i organizacje międzynarodowe, takie jak FAO, do kontynuowania trwającego procesu konsultacji ze światowym społeczeństwem obywatelskim i podmiotami niepublicznymi, a zwłaszcza z organizacjami zrzeszającymi rolników, rybaków i hodowców, których zaangażowanie i wkład mają podstawowe znaczenie dla przyjęcia określonych środków mających na celu zwiększanie produkcji żywności;

35. w oparciu o przewidywania demograficzne FAO, zgodnie z którymi w roku 2025 ponad połowa ludności krajów rozwijających się – ok. 3,5 mld osób – będzie mieszkać w aglomeracjach miejskich, uważa, że polityka popierająca ogrodnictwo w miastach mogłaby stanowić jedną z dróg wyjścia z ubóstwa, biorąc pod uwagę niski koszt początkowy rozpoczęcia działalności, krótki okres trwania cykli produkcyjnych i wysoką wydajność na jednostkę czasu, a także uczynić miasta bardziej zielonymi;

36. apeluje do UE o wspieranie inicjatywy ONZ na rzecz ochrony społecznej, co pomogłoby zaspokoić podstawowe potrzeby żywnościowe zubożałej ludności;

37. wzywa Komisję do skoncentrowania się na kwestii niedożywienia, szczególnie niedożywienia matek i niemowląt, oraz do włączenia do swojej polityki rozwojowej racjonalnych i wielosektorowych strategii dotyczących odżywiania;

38. podkreśla stwierdzenie specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do pożywienia, zgodnie z którym czynne działania rolników mają podstawowe znaczenie dla skuteczności praktyk agroekologicznych i przyczyniają się do ustawicznego kształcenia rolników; zachęca zatem producentów żywności w krajach rozwijających się do rozpoczęcia angażowania się w działania światowych i lokalnych organizacji pozarządowych i spółdzielni rolników;

39. wzywa Komisję i Radę do wspierania innowacyjnych instrumentów finansowych, takich jak międzynarodowy podatek od transakcji finansowych, oraz do dążenia do ich wdrażania; przypomina, że instrumenty te powinny stanowić uzupełnienie celu ONZ przewidującego przeznaczanie 0,7 % DNB na współpracę na rzecz rozwoju; podkreśla jednocześnie konieczność zintensyfikowania przez kraje rozwijające się wysiłków podejmowanych w obszarze opodatkowania, głównie w odniesieniu do pobierania podatków i walki z oszustwami podatkowymi;

Skuteczne środki przeciwdziałające niestabilności cen żywności i niekontrolowanemu nabywaniu gruntów: ograniczenie spekulacji żywnością i rynkami towarów rolnych

40. wyraża zaniepokojenie faktem, że rok 2008, w którym doszło do globalnego kryzysu żywnościowego, był również rokiem największej produkcji pszenicy w historii światowej, i w tym kontekście podkreśla negatywny wpływ spekulacji indeksami cen towarów;

41. zwraca uwagę na strukturalne przyczyny niestabilności cen i zdecydowanie podkreśla, że spekulacje instrumentami pochodnymi ważnych towarów żywnościowych znacznie pogłębiły niestabilność cen; popiera wnioski specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do pożywienia dotyczące roli, jaką wielu inwestorzy odgrywają w kształtowaniu indeksów cen towarów;

Wtorek, 27 września 2011 r.

42. podkreśla, że ostatnio również wiele innych nieprzewidywalnych czynników wywarło negatywny wpływ na stabilność rynków żywności, w tym katastrofa w Japonii, niespotykana dotychczas fala niepokojów politycznych obejmująca liczne kraje w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie, kolejna dotkliwa podwyżka cen ropy oraz przedłużająca się niepewność na rynkach finansowych i w gospodarce światowej;

43. uważa, że spekulacja finansowa oraz postępująca liberalizacja rynków finansowych i handlu produktami rolnymi w dużym stopniu przyczynia się do niestabilności cen oraz że niezbędne są mechanizmy regulacyjne, które zapewnią do pewnego stopnia stabilność rynków; uważa, że należy zwiększyć przejrzystość rynków, aby zapewnić rolnikom godziwe dochody i rentowny sektor rolny, który umożliwi bezpieczeństwo żywnościowe; wzywa w szczególności do wyraźnego zidentyfikowania podmiotów zaangażowanych w handel żywnością oraz do przeprowadzenia wnikliwej analizy mechanizmów przenoszenia spekulacji produktami żywnościowymi na rynkach lokalnych i na rynku globalnym;

44. apeluje do Komisji i państw członkowskich o podjęcie konkretnych działań mających na celu skuteczne zajęcie się finansowymi spekulacjami zbożem i żywnością;

45. uważa, że towarowe instrumenty pochodne różnią się od pozostałych finansowych instrumentów pochodnych oraz że dostęp do tego rynku powinien być lepiej uregulowany;

46. uważa, że Unia Europejska musi podjąć inicjatywy na rzecz ponownego rozdzielenia światowych zapasów żywności, które po osiągnięciu historycznego minimum w 2007 r. przyczyniły się do spekulacji, która wpłynęła na ceny produktów rolnych na poziomie światowym i miała bardzo niepokojący wpływ na kraje rozwijające się;

47. wzywa do zwiększenia fizycznych rezerw zbożowych i żywnościowych, poprawy zarządzania nimi i ich przechowywania na szczeblu krajowym i regionalnym oraz do usprawnienia międzynarodowej koordynacji i monitorowania, a tym samym do przeciwdziałania niestabilności cen żywności oraz umożliwienia lepszego i szybszego reagowania na kryzysy żywnościowe;

48. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu zakupu znacznych połaci gruntów przez inwestorów zagranicznych w krajach rozwijających się, co działa na niekorzyść lokalnych drobnych i średnich producentów rolnych oraz lokalnego, regionalnego i krajowego bezpieczeństwa żywnościowego; w związku z tym wzywa UE do zachęcenia rządów krajów rozwijających się, aby zobowiązały się do reformy rolnej w celu zabezpieczenia tytułu prawnego do ziemi miejscowych rolników, drobnych i średnich producentów rolnych, a zwłaszcza kobiet, oraz w celu unikania grabieżczych praktyk korporacji;

49. podkreśla, że ziemia powinna być dostępna dla wszystkich, że trzeba rozszerzyć prawa własności ziemskiej, dzierżawy i użytkowania drobnych miejscowych rolników oraz zwiększyć dostęp lokalnej ludności do zasobów naturalnych, by zapobiec dalszemu zagarnianiu gruntów rolnych, które już obecnie przybiera niepokojące rozmiary w niektórych regionach świata, zwłaszcza w Afryce;

50. wyraża nadzieję, że w ramach europejskich programów pomocy i działania w jak największym stopniu wykorzystana zostanie wiedza lokalnych rolników w zakresie produkcji żywności;

51. zachęca do przyjęcia dobrowolnych wytycznych FAO w sprawie nabywania gruntów i zapewniania ich czynnego stosowania, lecz wzywa także do opracowania surowych i wiążących przepisów krajowych oraz międzynarodowych dotyczących nabywania gruntów; podkreśla, że negocjacje umów powinny być przejrzyste, co umożliwi udział w nich parlamentom oraz wybranym przedstawicielom władz lokalnych i regionalnych po konsultacjach ze społeczeństwem obywatelskim;

Wtorek, 27 września 2011 r.

52. uważa za konieczne zagwarantowanie wspólnotom i instytucjom lokalnym uprawnień i możliwości negocjacyjnych pozwalających na rozwój rolnictwa terytorialnego; proponuje opracowanie kodeksu postępowania, aby zachęcać inwestorów do koncentrowania działalności na poprawie wydajności rolnej i zwiększeniu środków utrzymania lokalnej ludności;

53. zwraca uwagę na nabywanie nie tylko gruntów, lecz również licencji połowowych przez inwestorów zagranicznych; podkreśla potrzebę przejrzystości oraz umożliwienia parlamentom narodowym i społeczeństwu obywatelskiemu udziału w negocjacjach umów, a także potrzebę opracowania wykazu umów zawartych w domenie publicznej;

54. wzywa do opracowania mechanizmów zapobiegających wypieraniu z rynku lokalnych rolników i utracie ich zdolności do produkcji żywności dla miejscowej populacji;

55. przypomina Komisji i krajom partnerskim o pozytywnych efektach stosowania systemów ekologicznej produkcji rolnej związanych z łagodzeniem zmiany klimatu oraz o tym, że długoterminowe bezpieczeństwo żywnościowe zależy od sposobów ograniczania oddziaływania produkcji na środowisko umożliwiających ochronę zasobów naturalnych i dostaw żywności; podkreśla jednak, że głównym celem pomocy dla rolnictwa w regionach, w których palącym problemem jest brak bezpieczeństwa żywnościowego lub głód, musi być zwiększenie produkcji żywności i dostępu do żywności;

56. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki grupy G20 na rzecz rozwiązania kwestii zmienności cen i poprawy bezpieczeństwa żywnościowego;

57. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu zmniejszenia ilości zasobów naturalnych i konieczności utrzymywania warunków efektywnej produkcji rolnej, w tym jakości gleby, dostępu do wody oraz zapobiegania zanieczyszczeniu środowiska; domaga się, aby wszystkie zainteresowane strony, zwłaszcza rolnicy, władze lokalne i regionalne oraz organizacje społeczeństwa obywatelskiego, odgrywały istotną rolę w opracowywaniu strategii zrównoważonego rozwoju rolnictwa;

Spójność polityki na rzecz rozwoju: wpływ unijnych strategii politycznych na światowe bezpieczeństwo żywnościowe

58. uważa, że rozwój biopaliw nie powinien zagrażać bezpieczeństwu żywnościowemu; domaga się zatem wyważonego podejścia, które traktuje priorytetowo biopaliwa nowej generacji wykorzystujące odpady rolne i leśne (słomę i inne odpady z upraw, obornik zwierzęcy, biogaz itp.) zamiast upraw spożywczych w celu uniknięcia konkurencji między produkcją żywności a produkcją energii; uważa również, że UE powinna zadbać, by biopaliwa importowane z krajów rozwijających się spełniały kryterium zrównoważonego rozwoju;

59. apeluje o przyjęcie bardziej globalnej perspektywy w kształtowaniu wspólnej polityki rolnej po 2013 r., która powinna być zgodna z zasadą nieszkodzenia rynkom żywności w krajach rozwijających się;

60. wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny skutków WPR służącej przeanalizowaniu zewnętrznego wpływu tej polityki na międzynarodowe rynki żywności i bezpieczeństwo żywnościowe w krajach rozwijających się;

61. wzywa Komisję do zbadania problemu odpadów żywnościowych w UE z uwagi na fakt, że przypuszczalnie nawet do 40 % dostępnej żywności, w tym żywności produkowanej w krajach rozwijających się i eksportowanej do UE, trafia do śmieci, oraz do zaproponowania skutecznych środków w celu rozwiązania tego problemu i poprawy struktury konsumpcji;

Wtorek, 27 września 2011 r.

62. wzywa do pełnego zlikwidowania subsydiów wywozowych;
63. apeluje do Komisji o dopilnowanie, aby zewnętrzny wymiar obecnej reformy wspólnej polityki rybołówstwa został włączony do polityki rozwojowej UE;
64. wzywa Komisję do zapewnienia przestrzegania Kodeksu odpowiedzialnego rybołówstwa FAO w krajach, z którymi UE zawarła umowy o partnerstwie w sprawie połowów, w szczególności w odniesieniu do zalecenia przyznania preferencyjnego dostępu do zasobów lokalnym rybakom zajmującym się tradycyjnym łodziowym rybołówstwem przybrzeżnym;
65. podkreśla, że w wielu krajach sektor rybołówstwa ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia zatrudnienia i bezpieczeństwa żywnościowego i że w związku z tym wszystkie kraje rozwijające się powinny kwalifikować się do wsparcia sektorowego UE przeznaczonego na rozwój ich własnego zrównoważonego rybołówstwa, badań naukowych, mechanizmów kontroli i środków egzekwowania prawa służących walce z nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym rybołówstwem;
66. wzywa do przeprowadzenia reform, które rozszerzą możliwości dostępu krajów rozwijających się do rynku oraz umożliwią im konkurencyjne funkcjonowanie na własnych rynkach krajowych i regionalnych;
67. przypomina, że Unia Europejska musi zapewnić jak największą spójność między polityką współpracy i rozwoju a polityką handlową, uwzględniając potrzeby i problemy zarówno państw członkowskich UE, jak i krajów rozwijających się;
68. uważa, że UE powinna popierać integrację regionalną oraz zrównoważony rozwój lokalnych rynków rolno-spożywczych w krajach rozwijających się, a w szczególności regionalne porozumienia handlowe sprzyjające rozwojowi opłacalnej i zrównoważonej produkcji i zdolności przetwórczych na szczeblu lokalnym, oraz przeznaczać na ten cel znaczną część swojej pomocy rozwojowej;
69. podkreśla obawy, że strategia handlowa UE czasami nie oferuje podejścia sprzyjającego rozwojowi; wzywa zatem do zawierania sprzyjających rozwojowi umów handlowych, ponieważ są one zasadniczym elementem światowej strategii w dziedzinie bezpieczeństwa żywnościowego;
70. przypomina, że bezpieczeństwo żywnościowe wymaga spójności i koordynacji różnych sektorowych strategii politycznych na szczeblu UE, a mianowicie polityki rozwojowej, WPR, wspólnej polityki handlowej, polityki energetycznej i programów badawczych;
71. uważa, że Komisja Europejska powinna wspierać uprawę roślin wysokobiałkowych w Unii Europejskiej dla zapewnienia większej autonomii, co przyczyni się do dywersyfikacji rolnictwa w krajach rozwijających się, które często stosują politykę rolną zorientowaną wyłącznie na eksport i dostęp do rynków zewnętrznych ze szkodą dla dobrobytu i potrzeb lokalnej ludności;
72. apeluje do Komisji o skoncentrowanie się podczas trwających negocjacji w sprawie umowy o partnerstwie gospodarczym na kwestiach rozwoju, zwiększaniu możliwości krajów rozwijających się do podejmowania działań w zakresie polityki handlowej oraz w szczególności na stosowaniu klauzul ochronnych w celu osiągnięcia wewnętrznego, zrównoważonego rozwoju zdolności gospodarczych w krajach rozwijających się; przypomina, że stosowanie przez kraje rozwijające się takich narzędzi rozwoju, jak ograniczenia wywozowe i ochrona nowo powstających sektorów przemysłu, może przyczynić się do zwiększenia produkcji lokalnej i bezpieczeństwa żywnościowego; domaga się, aby Komisja zajęła w negocjacjach WTO silne stanowisko prorozwojowe; wzywa Komisję do stosowania w międzynarodowych negocjacjach handlowych podejścia opartego na prawach człowieka, a w odniesieniu do umów zawieranych z państwami trzecimi – ocen skutków przestrzegania praw człowieka;

Wtorek, 27 września 2011 r.

73. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wsparcia konwencji opartej na potrzebach, w której skala zobowiązań do udzielenia wsparcia żywnościowego przez darczyńców odpowiada potrzebom ludzi i gwarantowanym wielkościom zakupu w krajach będących beneficjentami;

74. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu braku przejrzystości i informacji oraz nieobecności istotnych zainteresowanych stron w obecnych negocjacjach w sprawie Konwencji o wsparciu żywnościowym;

*

* *

75. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Jednostronne oświadczenia załączane do protokołów posiedzeń Rady

P7_TA(2011)0411

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie jednostronnych oświadczeń włączanych do protokołów posiedzeń Rady (2011/2090(INI))

(2013/C 56 E/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając pismo z dnia 8 grudnia 2009 r. skierowane przez przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji do przewodniczącego Komisji Spraw Konstytucyjnych,
- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 22 grudnia 1998 r. w sprawie wspólnych wytycznych dotyczących jakości prawodawstwa wspólnotowego ⁽¹⁾,
- uwzględniając odpowiedź Rady na pytanie pisemne P-3977/2010 i odpowiedź Komisji na pytanie pisemne E-3981/2010,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A7-0269/2011),
- A. mając na uwadze, że Trybunał Sprawiedliwości posiada wyraźne i wyłączne uprawnienia w zakresie orzekania o wykładni prawa Unii, zarówno pierwotnego, jak i wtórnego;
- B. mając na uwadze, że Trybunał Sprawiedliwości kilkakrotnie potwierdził, iż oświadczenia nie są prawnie wiążące;
- C. mając na uwadze, że Rada ma obowiązek pełnego informowania Parlamentu o swoim stanowisku w kontekście procedur ustawodawczych ⁽²⁾;
- D. mając na uwadze, że na mocy traktatu od instytucji wymaga się lojalnej współpracy ⁽³⁾;
- E. mając na uwadze, że jednostronne oświadczenia państw członkowskich lub Rady mogą negatywnie wpływać na uprawnienia prawodawcze Parlamentu, pogarszają jakość prawodawstwa Unii i podważają zasadę pewności prawa;

⁽¹⁾ Dz.U. C 73 z 17.3.1999, s. 1.

⁽²⁾ Art. 294 TFUE (w pierwszym czytaniu)

⁽³⁾ Art. 13 TUE

Wtorek, 27 września 2011 r.

- F. mając na uwadze, że żadne oświadczenie włączone do protokołów posiedzeń Rady lub komitetu pojednawczego na którymkolwiek etapie procedury ustawodawczej nie może przesądzać o wyniku negocjacji między dwoma organami władzy prawodawczej;
- ponownie stwierdza, że oświadczenia i deklaracje, które nie zostały włączone do tekstu aktu prawnego, lecz go dotyczą – niezależnie od tego, czy zostały one wydane przez jedno lub więcej państw członkowskich – nie posiadają mocy prawnej i mogą szkodzić spójności prawa Unii i utrudniać jego jasną wykładnię;
 - nalega, aby jednostronne oświadczenia nie umniejszały ani nie podważały konieczności przestrzegania przez wszystkie państwa dyscypliny publikowania tabel korelacji, określających sposoby i środki transponowania prawa UE do prawa krajowego w celu zapewnienia skutecznego i przejrzystego wdrożenia przepisów w całej Unii;
 - apeluje, by informować Parlament o wszystkich oświadczeniach oraz by oświadczenia państw członkowskich nie były publikowane w serii L Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej;
 - wzywa Radę, by przekazywała Parlamentowi protokoły tych części swoich posiedzeń, które dotyczą kwestii ustawodawczych, w tym samym czasie co parlamentom i rządów państw członkowskich;
 - zastrzega sobie prawo zastosowania wszelkich środków prawnych, którymi dysponuje, jeżeli jednostronne oświadczenia będą wydawane z celowym zamiarem wywołania skutków prawnych;
 - wzywa Radę i Komisję, by na podstawie art. 295 TFUE podjęły negocjacje z Parlamentem z zamiarem uaktualnienia Wspólnej deklaracji w sprawie praktycznych zasad dotyczących stosowania procedury współdecyzji (obecnie zwykłej procedury ustawodawczej) w celu uwzględnienia wejścia w życie Traktatu z Lizbony oraz wyraźnego określenia zakresu stosowania jednostronnych oświadczeń;
 - zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Nowa polityka handlowa dla Europy w ramach strategii EUROPA 2020

P7_TA(2011)0412

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie nowej polityki handlowej dla Europy w ramach strategii „Europa 2020” (2010/2152(INI))

(2013/C 56 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, zatytułowany „Handel, wzrost i polityka światowa – polityka handlowa jako kluczowy element strategii «Europa 2020»” (COM(2010)0612),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „EUROPA 2020. Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Globalny wymiar Europy – konkurowanie na światowym rynku. Wkład w strategię wzrostu gospodarczego i zatrudnienia UE” (COM(2006)0567),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie strategii „Europa 2020” ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0068.

Wtorek, 27 września 2011 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 maja 2011 r. w sprawie stanu negocjacji nad umową o wolnym handlu UE-Indie ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 maja 2011 r. w sprawie stosunków handlowych UE-Japonia ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie stosunków handlowych UE-Kanada ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie przyszłej europejskiej polityki inwestycji międzynarodowych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie umowy o wolnym handlu między UE a Republiką Korei ⁽⁵⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 5 maja 2009 r. do Rady, Parlamentu Europejskiego i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego zatytułowany „Wkład w zrównoważony rozwój: rola sprawiedliwego handlu i związanych z handlem pozarządowych systemów zapewniania zgodności ze zrównoważonym rozwojem” (COM(2009)0215),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie międzynarodowej polityki handlowej w kontekście nadrzędnych potrzeb związanych ze zmianami klimatu ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie praw człowieka oraz norm społecznych i środowiskowych w międzynarodowych umowach handlowych ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w międzynarodowych umowach handlowych ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 października 2010 r. w sprawie stosunków handlowych Unii Europejskiej z Ameryką Łacińską ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 września 2010 r. w sprawie stosunków handlowych i gospodarczych z Turcją ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 czerwca 2010 r. w sprawie UE 2020 ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie umowy o wolnym handlu między UE a Indiami ⁽¹²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie stosunków handlowych i gospodarczych z Chinami ⁽¹³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie wzmocnienia roli europejskich MŚP w handlu międzynarodowym ⁽¹⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie wpływu podrabiania towarów na handel międzynarodowy ⁽¹⁵⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0224.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0225.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0257.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0141.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0063.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0445.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0434.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0446.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0387.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0324.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 57.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 117E z 6.5.2010, s. 166.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 67E z 18.3.2010, s. 132.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. C 67E z 18.3.2010, s. 101.

⁽¹⁵⁾ Dz.U. C 45E z 23.2.2010, s. 47.

Wtorek, 27 września 2011 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 17 października 2008 r. zatytułowany „Regiony najbardziej oddalone atutem Europy”,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 września 2008 r. w sprawie handlu usługami ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2008 r. w sprawie handlu surowcami i produktami podstawowymi ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 kwietnia 2008 r. „Ku zreformowanej Światowej Organizacji Handlu” ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 lutego 2008 r. w sprawie strategii UE na rzecz łatwiejszego dostępu do rynku dla europejskich eksporterów ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 grudnia 2007 r. w sprawie stosunków handlowych i gospodarczych z Koreą ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 maja 2007 r. w sprawie Europy w czasach globalizacji – zewnętrzne aspekty konkurencji ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 października 2006 r. w sprawie stosunków gospodarczych i handlowych między UE a Mercosurem w perspektywie zawarcia układu o stowarzyszeniu ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 września 2006 r. w sprawie stosunków gospodarczych i handlowych Unii Europejskiej z Indiami ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie transatlantyckich stosunków gospodarczych między UE i Stanami Zjednoczonymi ⁽⁹⁾,
- uwzględniając konkluzje prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 17 i 18 czerwca 2010 r.,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinie Komisji Rozwoju, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, a także Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7-0255/2011),

Udział Unii i Stanów Zjednoczonych w światowym względnym PKB ⁽¹⁰⁾ zmniejsza się, podczas gdy kraje o gospodarkach wschodzących szybko poprawiają swoje wyniki

- A. mając na uwadze, że podczas gdy w 2000 r., w momencie wprowadzenia strategii lizbońskiej, Unia wytwarzała 25 % światowego PKB (według parytetu siły nabywczej), obecnie szacuje się, że udział ten wyniesie w 2020 r. 18 % światowego PKB, co oznacza relatywny spadek wyniku gospodarczego o 28 %,
- B. mając na uwadze, że podczas gdy dwie największe rozwinięte gospodarki – UE i USA – wytworzyły w 2000 r. 48 % światowego PKB (według parytetu siły nabywczej), obecnie szacuje się, że udział ten wyniesie w 2020 r. 35 % światowego PKB, co oznacza relatywny spadek ich łącznego wyniku gospodarczego o 27 %,

⁽¹⁾ Dz.U. C 295E z 4.12.2009, s. 67.

⁽²⁾ Dz.U. C 279E z 19.11.2009, s. 5.

⁽³⁾ Dz.U. C 259E z 29.10.2009, s. 77.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 184E z 6.8.2009, s. 16.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 323E z 18.12.2008, s. 520.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 102E z 24.4.2008, s. 128.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 308E z 16.12.2006, s. 182.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 306E z 15.12.2006, s. 400.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 298E z 8.12.2006, s. 235.

⁽¹⁰⁾ „Convergence, Catch Up and Overtaking” [„Konwergencja, nadrobienie zaległości i wyprzedzenie”], PwC, 2010.

Wtorek, 27 września 2011 r.

- C. mając na uwadze, że podczas gdy dwie największe gospodarki wschodzące – Chiny i Indie – wytworzyły w 2000 r. 10 % światowego PKB (według parytetu siły nabywczej), obecnie szacuje się, że udział ten wyniesie w 2020 r. 25 % światowego PKB, co oznacza relatywny wzrost ich łącznego wyniku gospodarczego o 150 %,

Relatywny spadek PKB Unii odzwierciedla wynik wymiany handlowej ⁽¹⁾

- D. mając na uwadze, że podczas gdy w 1999 r. udział eksportu Unii w światowym eksporcie towarów wyniósł 19 %, i mając na uwadze, że w 2009 r. udział ten wyniósł 17,1 %, co oznacza relatywny spadek wyniku eksportowego o 10 %,
- E. mając na uwadze, że podczas gdy w 1999 r. udział importu Unii w światowym imporcie towarów wyniósł 19,5 %, i mając na uwadze, że w 2009 r. udział ten wyniósł 17,6 %, co oznacza relatywny spadek wyniku importowego o 10 %,
- F. mając na uwadze, że udział eksportu usług w całkowitym wyniku eksportowym Unii w latach 1999-2009 r. wzrósł z 26,7 % do 30,2 % ⁽²⁾,
- G. mając na uwadze, że 80 % handlu światowego prowadzi 50 krajów (lub 30, licząc UE jako jeden podmiot),

Zmiany demograficzne ⁽³⁾ również wpływają na wynik gospodarczy

- H. mając na uwadze, że według prognoz liczba ludności Unii wzrośnie do 2035 r. o prawie 5 %, po czym nastąpi trwały spadek jej liczebności, i mając na uwadze, że przewidywana liczba ludności w wieku produkcyjnym w Unii zacznie spadać od 2010 r.,

Gospodarka Unii w dużym stopniu zależy od udziału we wzroście zewnętrznym

- I. mając na uwadze, że wzrost gospodarczy, dobrobyt, zatrudnienie i utrzymanie europejskiego modelu społecznego są wzajemnie powiązane i wzajemnie się warunkują,
- J. mając na uwadze, że według prognoz Komisji do 2015 r. 90 % wzrostu na świecie będzie wytwarzane poza Unią,
- K. mając na uwadze, że otwarcie handlowe powoduje wzrost wydajności, przyczynia się do wzrostu konkurencyjności zewnętrznej i może spowodować natychmiastowe zwiększenie bezpośredniego wzrostu gospodarczego o 1,5 % i przynieść konsumentom znaczne korzyści,
- L. mając na uwadze, że według szacunkowej oceny Komisji 18 % siły roboczej w Unii, tj. 36 mln miejsc pracy, zależy od wyniku handlowego Unii, i mając na uwadze, że porównanie otwarcia handlowego i zatrudnienia w ostatnich 10 latach pokazuje, że otwarcie handlowe przekłada się na zatrudnienie i tworzenie miejsc pracy,
- M. mając na uwadze, że ze względu na prognozy demograficzne dla Unii i ich negatywny wpływ na potencjał wzrostu niezwykle ważne jest wykorzystywanie potencjału wzrostu nierozzerwalnie związanego ze zwiększeniem wydajności oraz potencjału wzrostu nierozzerwalnie związanego z handlem zewnętrznym,

⁽¹⁾ Dane Eurostatu.

⁽²⁾ Eurostat, baza danych ONZ „UN Service Trade”.

⁽³⁾ Komisja Europejska, Sprawozdanie na temat starzenia się społeczeństwa, 2009 r.; Sesja robocza Eurostat/EKG ONZ 2010.

Wtorek, 27 września 2011 r.

Przyszła europejska strategia w dziedzinie polityki handlowej powinna uwzględniać specyfikę poszczególnych sektorów przemysłu i terytoriów UE oraz zależność od wzrostu zewnętrznego

- N. mając na uwadze, że w swoim komunikacie „Handel, wzrost i polityka światowa” Komisja zaproponowała odpowiednie środki krótkoterminowe, jednak nie przedstawiła refleksji nad przyszłą rolą Unii w zmienionym świecie,
- O. mając na uwadze, że Komisja przedstawiła rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiające przepisy przejściowe w zakresie dwustronnych umów inwestycyjnych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi jako część polityki inwestycyjnej UE,

Parlament oczekiwał prawdziwej przyszłościowej strategii handlu, która uwzględniałaby rozwój wydarzeń w średniej i długiej perspektywie, a nie opierała się na błędnym założeniu utrzymania status quo w światowym handlu

1. z ogólnym zadowoleniem przyjmuje trzy cele strategii „Europa 2020” w postaci inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu oraz komunikat Komisji „Handel, wzrost i polityka światowa”, a także wzywa Komisję do przedstawienia dalekosiężnej i innowacyjnej przyszłej strategii w dziedzinie handlu i inwestycji z uwzględnieniem nowych wyzwań dla UE;
2. ubolewa, że nie osiągnięto dotychczas wielu celów strategii na rzecz globalnego wymiaru Europy i spodziewałby się bardziej krytycznej analizy strategii w celu lepszego zrozumienia niektórych niepowodzeń w realizacji celów;
3. podkreśla, że Unia potrzebuje spójnej długoterminowej strategii handlowej, aby uwzględnić pojawiające się wyzwania, a w szczególności największe gospodarki wschodzące; nalega, aby taką strategię oprzeć na szczegółowej analizie bieżących tendencji w handlu światowym, rozwoju wewnętrznym i zewnętrznym Unii, a także na różnorodności przedsiębiorstw europejskich, ich specjalistycznej wiedzy i zaawansowaniu technologicznym; ubolewa, że komunikat nie zawiera pogłębionej prognozy na temat tego, jak wyglądać będzie handel światowy w perspektywie planowania polityki w ciągu 15-20 lat; uważa, że w ramach wspomnianej analizy należy określić ambicje Komisji dotyczące jej dwustronnych stosunków handlowych w podanym okresie, w tym wyraźną strategię geograficzną, na przykład z uwzględnieniem nowych umów lub celów na rzecz usuwania barier taryfowych i pozataryfowych w stosunkach z jej najważniejszymi partnerami handlowymi;
4. zwraca się do Komisji o sporządzenie takiej prognozy, która stanowiłaby podstawę, oraz o przedstawienie do lata 2013 r. zmienionej średnio- i długoterminowej strategii handlowej, której zabrakło w komunikacie w sprawie handlu, wzrostu i polityki światowej;

Parlament jest świadomy, że polityka handlowa nie jest celem samym w sobie

5. przypomina wszystkim zainteresowanym stronom, że nowoczesna polityka handlowa musi uwzględniać również inne dziedziny polityki, takie jak:
- a) prawa człowieka,
 - b) gwarancja i tworzenie miejsc pracy,
 - c) prawa pracownicze i podstawowe normy pracy MOP,
 - d) społeczna odpowiedzialność biznesu,

Wtorek, 27 września 2011 r.

- e) polityka rolna,
- f) polityka środowiskowa,
- g) zmiana klimatu,
- h) zwalczanie ubóstwa w UE i poza nią,
- i) polityka rozwojowa,
- j) ochrona praw i interesów konsumenta,
- k) bezpieczeństwo dostaw energii i surowców,
- l) polityka zagraniczna,
- m) polityka sąsiedztwa,
- n) polityka przemysłowa,
- o) ochrona praw własności, w tym praw własności intelektualnej,
- p) propagowanie zasady państwa prawa;

6. podkreśla konieczność horyzontalnego uwzględnienia zasad wyrażonych w rezolucjach przyjętych przez Parlament Europejski zdecydowaną większością głosów w dniu 25 listopada 2010 r.: w sprawie praw człowieka oraz norm społecznych i środowiskowych w międzynarodowych umowach handlowych ⁽¹⁾, w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w międzynarodowych umowach handlowych ⁽²⁾ oraz w sprawie międzynarodowej polityki handlowej w kontekście nadrzędnych potrzeb związanych ze zmianami klimatu ⁽³⁾; ponadto podkreśla, że uwzględnienie norm społecznych i środowiskowych oraz praw człowieka powinno być wiążące we wszystkich umowach o wolnym handlu;

7. jest zdania, że osiągnięcie celów w dziedzinie klimatu jest możliwe jedynie dzięki współpracy z głównymi partnerami handlowymi UE, którzy są jednocześnie największymi producentami CO₂;

8. podkreśla, że podczas gdy polityka handlowa nie powinna być nadmiernie ograniczana kwestiami, które nie są bezpośrednio powiązane z handlem międzynarodowym, to nie może ona być także prowadzona w próżni, a także podkreśla potrzebę znalezienia równowagi między celami handlowymi Unii i innymi aspektami jej polityki zewnętrznej, takimi jak strategia środowiskowa, cele humanitarne i wcześniejsze zobowiązania UE do zapewnienia spójności polityki na rzecz rozwoju; wzywa Komisję do nadania pierwszeństwa interesom handlowym UE wobec jej partnerów handlowych podczas negocjowania umów handlowych oraz do polepszenia koordynacji między instytucjami oraz wewnątrz nich podczas podejmowania kwestii dotyczących handlu;

9. nalega, aby w przyszłości wielostronne i dwustronne umowy handlowe były nieodłączną częścią długoterminowej strategii przemysłowej UE, zwłaszcza na rzecz zrównoważonej odbudowy i wzmocnienia struktury przemysłowej oraz tworzonych dzięki niej miejsc pracy w Unii Europejskiej;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0434.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0446.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0445.

Wtorek, 27 września 2011 r.

10. podkreśla, że polityka handlowa stanowi ważny element nowej unijnej polityki przemysłowej oraz że handel powinien być oparty na uczciwej światowej konkurencji oraz pełnej wzajemności, aby utrzymać solidny sektor wytwórczy w Europie;

Parlament zdecydowanie popiera wielostronne podejście w ramach WTO

11. powtarza, że wielostronny system handlowy realizowany przez WTO pozostaje zdecydowanie najlepszym sposobem osiągnięcia swobodnego i sprawiedliwego handlu na skalę światową; uważa jednak, że należy zreformować system WTO, zwłaszcza Organ Rozstrzygania Sporów, tak aby zwiększyć jego skuteczność, oraz że UE powinna przedstawić propozycje wzmocnienia WTO i rozszerzenia jej możliwości stanowienia regulacji na nowe obszary polityki handlowej, w tym przez zadbanie o to, by zasady WTO były interpretowane i opracowywane w sposób pozwalający na spełnienie zobowiązań podjętych w wielostronnych umowach środowiskowych;

12. z ubolewaniem zauważa, że mimo upływu 10 lat nadal nie udało się zakończyć rundy dauhańskiej i że takie konieczne i racjonalne zakończenie wydaje się obecnie bardzo mało prawdopodobne; ponownie opowiada się za pomyślnym zakończeniem dauhańskiej rundy rozwojowej, przypominając, że zakończenie to powinno odzwierciedlać zmiany w tendencjach w światowym handlu i w dystrybucji korzyści osiąganych w handlu światowym od rozpoczęcia rundy; zaznacza również potrzebę opracowania wyważonych tekstów negocjacyjnych dotyczących dostępu do rynku dla towarów nierolnych (NAMA), aby zapewnić dostęp do rynków wchodzących, takich jak Indie, Chiny i kraje Stowarzyszenia Narodów Azji Południowo-Wschodniej, i jednocześnie uniemożliwić wschodzącym gospodarkom wykorzystywanie elastyczności zapewnianej przez NAMA do ochrony określonych kluczowych sektorów poprzez utrzymywanie wygórowanych taryf;

Parlament uznaje umowy o wolnym handlu za ważne instrumenty dostępu do rynku

13. przypomina, że wszystkie nowe umowy o wolnym handlu zawierane przez UE powinny być zgodne z zasadami WTO, wszechstronne, ambitne, także jeśli chodzi o zrównoważony rozwój, wyważone, zapewniające realny wzajemny dostęp do rynków i wykraczające poza dotychczasowe zobowiązania wielostronne i zobowiązania, których oczekuje się po pomyślnym zakończeniu dauhańskiej agendy rozwoju; z zadowoleniem przyjmuje postępy w niektórych obszarach negocjacji; jednocześnie ubolewa, że większości negocjacji jeszcze nie zakończono; wzywa Komisję do przeanalizowania, co można zrobić lub zmienić w celu lepszego i szybszego zakończenia przeciągających się negocjacji dotyczących umów o wolnym handlu, jednak w żadnym wypadku kosztem poświęcenia interesów europejskich z uwagi na to, że założenia powinny mieć pierwszeństwo przed harmonogramem; wzywa Komisję, aby przeanalizowała ewentualne skutki zwłaszcza dla zatrudnienia, z myślą o dostosowaniu swoich mandatów negocjacyjnych tak, aby możliwe było zawieranie umów o wolnym handlu, które będą sprzyjać długofalowemu wzrostowi w UE; zwraca się do Komisji o przeprowadzenie analizy włączenia mechanizmów rozstrzygania sporów WTO do dwustronnych umów o wolnym handlu; zwraca się do Komisji o osłabienie tzw. efektu spaghetti, np. dzięki wynegocjowaniu wielostronnych reguł pochodzenia; wzywa do uwzględnienia rozdziału dotyczącego zrównoważonego rozwoju, który jest powiązany z klauzulami ochronnymi, aby objąć nim obszary takie jak handel, środowisko, produkcja i przetwórstwo w umowach o wolnym handlu;

14. przypomina Komisji o przeprowadzeniu – w oparciu o reguły ustanawiania priorytetów handlowych zgodnie z harmonogramem i w podziale na strategiczne obszary geograficzne – szczegółowej, bezstronnej i pozbawionej uprzedzeń oceny *ex ante* interesów europejskich przed podjęciem decyzji co do przyszłych partnerów umów o wolnym handlu i mandatów negocjacyjnych; podkreśla, że umowy o wolnym handlu powinny być negocjowane tylko z krajami będącymi przedmiotem zainteresowania gospodarczego oraz powinny być zgodne z najważniejszymi zasadami, takimi jak wzajemność, zniesienie taryfy zerowej, usuwanie barier pozataryfowych, zakaz stosowania systemów zwrotu ceł oraz jednolite stosowanie wysokiego progu reguł pochodzenia; przypomina Komisji i Radzie o konieczności należytego uwzględnienia stanowiska Parlamentu przy podejmowaniu decyzji dotyczących mandatów; wzywa Komisję, by dokonywała szeroko zakrojonych ocen skutków, zwłaszcza dla różnych sektorów przemysłu UE, prowadząc szczegółowe konsultacje ze wszystkimi zainteresowanymi stronami, przed zakończeniem negocjacji, a także regularnie w okresie obowiązywania umowy; zwraca uwagę Komisji i Radzie, że jeżeli chcą, aby Parlament w odpowiedzialny sposób wykonywał swoje uprawnienia w zakresie udzielania zgody, muszą go angażować na każdym etapie – od przyznania mandatu negocjacyjnego przez poszczególne rundy negocjacji;

Wtorek, 27 września 2011 r.

Parlament domaga się lepszych wyników dialogów prowadzonych na wysokim szczeblu z najważniejszymi partnerami handlowymi, takimi jak Stany Zjednoczone, Chiny, Japonia i Rosja

15. podkreśla istotne znaczenie osiągnięcia postępów w relacjach handlowych z najważniejszymi partnerami handlowymi UE, takimi jak Stany Zjednoczone, Chiny, Japonia i Rosja w celu usuwania barier taryfowych i pozataryfowych, szczególnie w odniesieniu do norm technicznych, praw własności intelektualnej, dostępu do rynku, zamówień publicznych i dostaw surowców; wyraża jednak ubolewanie, że w tych obszarach nie dokonano dotychczas wystarczających postępów; w związku z tym wzywa Komisję do bardziej aktywnego prowadzenia negocjacji zmierzających do pomyślnego rozwijania stosunków handlowych z tymi krajami i zachęca partnerów handlowych UE do tego samego;

16. podkreśla, jak ważne jest dalsze zacieśnianie transatlantyckich stosunków gospodarczych, jednak bez narażania stabilności polityki UE w takich dziedzinach, jak normy środowiskowe, różnorodność kulturowa, prawa socjalne i usługi publiczne; podkreśla zwłaszcza znaczenie osiągnięcia większych postępów w ramach najważniejszych światowych stosunków handlowych, szczególnie pod względem norm i barier technicznych w handlu; z zadowoleniem przyjmuje wznowienie prac Transatlantyckiej Rady Gospodarczej (TEC) i jest zdania, że dialog ten będzie skuteczny, jeśli zostanie jeszcze bardziej zintensyfikowany na wszystkich szczeblach oraz że posiedzenia wysokiego szczebla z udziałem Komisji, Parlamentu Europejskiego i ich amerykańskich odpowiedników powinny odbywać się bardziej regularnie; sugeruje, by Unia Europejska i Stany Zjednoczone wspólnie dążyły do opracowania kompleksowej, podlegającej ewolucji transatlantyckiej inicjatywy na rzecz wzrostu i zatrudnienia, obejmującej plany zniesienia do 2020 r. pozostałych pozataryfowych barier dla handlu i inwestycji (rynek transatlantycki), oraz by podejmowały działania zmierzające do uzyskania zerowego poziomu ceł dla niektórych produktów, co proponowała na początku miesiąca Izba Handlowa USA; uważa, że inicjatywę taką należy wpisać do porządku obrad nadchodzących posiedzeń Transatlantyckiej Rady Gospodarczej (TEC) i szczytu UE/USA;

17. wzywa Komisję do przeprowadzenia kompleksowej oceny korzystnych i niekorzystnych skutków dla różnych europejskich sektorów przemysłu i sektora zatrudnienia, aby móc poczynić postępy w ramach dialogu wysokiego szczebla w dziedzinie gospodarki i handlu z Chinami; stwierdza, że podstawą strategii handlowej stosowanej przez UE wobec Chin powinno być uwzględnianie interesów europejskich, szczególnie pod względem praw własności intelektualnej, dostępu do rynku, zamówień publicznych i surowców, a także poszanowanie zasady wzajemności; uważa, że jeżeli Chiny chcą uniknąć sięgania po instrumenty ochrony handlu, muszą przestrzegać swoich zobowiązań wobec WTO; nalega, by Unia bardziej systematycznie stosowała właściwe instrumenty prawne, ilekroć Chiny nie wypełniają swoich zobowiązań;

18. z zadowoleniem przyjmuje rezolucję na temat zaległych kwestii dwustronnych w ramach przystąpienia Rosji do WTO i uznaje szybkie przystąpienie do WTO za kluczowy priorytet; z zadowoleniem przyjmuje również negocjacje dwustronne dotyczące kompleksowego porozumienia między UE a Rosją i wzywa Rosję do poprawy warunków handlowych dla podmiotów unijnych w Rosji;

19. podkreśla zainteresowanie Parlamentu poprawą stosunków handlowych między UE a Japonią poprzez likwidację w pierwszej kolejności barier pozataryfowych w handlu i inwestycjach; wyraża niezadowolone z nieznacznego postępu w tej dziedzinie w ostatnich latach; wzywa Komisję do przedstawienia Parlamentowi w odpowiednim momencie, przed podjęciem jakichkolwiek zobowiązań, kompleksowej oceny ewentualnych korzystnych i niekorzystnych skutków zawarcia przez UE umowy o wolnym handlu z Japonią;

20. uznaje osiągnięcia strategii dostępu do rynku oraz zaniechanie środków protekcyjnych podczas kryzysu finansowego; dlatego z zadowoleniem przyjmuje strategię dostępu do rynku i ścisłą współpracę Komisji, państw członkowskich i zainteresowanych stron; niemniej jednak wzywa Komisję i państwa członkowskie do zintensyfikowania działań mających na celu propagowanie dostępnych inicjatyw i narzędzi, takich jak baza danych dostępu do rynku i „export helpdesk”, a także zachęcanie do korzystania z nich, aby obywatele i MŚP mogli czerpać pełnię korzyści ze stosunków handlowych UE;

Wtorek, 27 września 2011 r.

21. podkreśla, że główną przyczyną sukcesu gospodarczego UE jest działalność różnych podmiotów gospodarczych, w tym zarówno MŚP, jak i koncernów międzynarodowych; wzywa w związku z tym Komisję do odzwierciedlenia we wszystkich negocjacjach handlowych i nowych przepisach wewnętrznych konkretnych potrzeb i interesów różnych podmiotów gospodarczych;

Z drugiej strony jednak Unia o stosunkowo otwartej gospodarce potrzebuje skutecznych instrumentów ochrony handlu

22. przypomina, że dążenie do dalszej liberalizacji handlu nadal wymaga zdolności do ochrony europejskich producentów przed nieuczciwymi praktykami handlowymi; uznaje w związku z tym instrumenty ochrony handlu za niezbędny element strategii UE, chociaż nie powinno się ich nigdy stosować w złej wierze z powodów protekcjonistycznych; z zadowoleniem przyjmuje wszelkie wysiłki zmierzające do usprawnienia i przyspieszenia tych instrumentów, np. poprzez większą przejrzystość i przewidywalność, a także do zwiększenia ich dostępności dla przemysłu unijnego, a w szczególności dla MŚP (np. instrument zgłaszania skarg dotyczących dostępu do rynku);

Konkurencyjność i sukces gospodarczy UE są możliwe jedynie dzięki usługom i należycie chronionym bezpośrednim inwestycjom zagranicznym

23. podkreśla znacznie zwiększony potencjał towarów i usług w handlu międzynarodowym, powtarza jednak, że tempo udostępniania rynku i likwidowania barier handlowych na szczeblu WTO i w negocjowaniu umów o wolnym handlu nie nadąża za tymi wydarzeniami; jest świadomy, że liczne bariery w handlu towarami i usługami mogą wynikać przede wszystkim z przepisów krajowych; przypomina, że jakkolwiek dalsza liberalizacja w tym zakresie nie powinna osłabiać zdolności do rozwijania istniejących i przyszłych usług użyteczności publicznej, które są kluczowym elementem zrównoważonego rozwoju we wszystkich państwach;

24. domaga się, aby Komisja dołożyła wszelkich starań, aby partnerzy handlowi UE przyznali unijnym usługodawcom lepszy dostęp do rynku w krajach uprzemysłowionych oraz głównych gospodarkach wschodzących, biorąc pod uwagę, że rynek wewnętrzny UE jest już w znacznym stopniu otwarty dla usługodawców zagranicznych; zauważa jednak, że niektóre usługi publiczne muszą pozostać wyłączone ze względu na krajową lub regionalną różnorodność kulturową;

25. w świetle przyszłej europejskiej polityki inwestycyjnej uznaje ochronę inwestorów za najważniejszy priorytet i jest zdania, że możliwość regulacji publicznej także powinna zostać zapewniona i utrzymana; zwraca się w związku z tym do Komisji o zagwarantowanie pewności prawa w odniesieniu do ochrony inwestorów z UE; wzywa Radę do udzielenia Komisji mandatów do zawierania przyszłych umów inwestycyjnych, z uwzględnieniem opinii i stanowisk Parlamentu wyrażonych w rezolucji z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie przyszłości europejskiej polityki inwestycji międzynarodowych (1);

26. przypomina o historycznych związkach UE z Afryką, Ameryką Łacińską i Azją, ze względu na które należy na tych obszarach prowadzić odpowiednią politykę inwestycyjną umożliwiającą zrównoważony rozwój;

27. uznaje, że tymczasowy przepływ osób fizycznych (sposób IV) odgrywa istotną rolę w dwustronnych negocjacjach UE; jest zdania, że sposób IV nie powinien naruszać zasady rokowań zbiorowych i przepisów o płacy minimalnej;

Parlament nawołuje do wzajemności na międzynarodowych rynkach zamówień publicznych

28. ubolewa, że znaczny stopień otwartości rynków zamówień publicznych w UE na wszystkich szczeblach rządowych w wielu przypadkach nie jest współmierny do stopnia dopuszczenia usługodawców UE za granicą; zauważa, że niektóre usługi publiczne muszą pozostać wyłączone ze względu na krajową lub regionalną różnorodność kulturową;

(1) Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0141.

Wtorek, 27 września 2011 r.

29. zwraca się do Komisji, aby pracowała nad uzyskaniem wzajemności w dostępie do tego istotnego sektora gospodarczego, pamiętając, że oczywistym priorytetem we wzajemnym dostępie do rynku nie jest zamknięcie rynków unijnych, lecz otwarcie zagranicznych rynków zamówień publicznych;

Parlament zwraca się o podjęcie ambitnej próby zlikwidowania barier regulacyjnych w Europie i poza nią

30. podkreśla rosnące znaczenie kwestii regulacyjnych dla handlu międzynarodowego i w związku z tym wzywa do większej spójności przepisów i praktyk stosowanych przez UE i jej głównych partnerów handlowych, mając jednak na uwadze, że nie powinno to powodować obniżenia unijnych standardów, ale prowadzić do większej akceptacji obowiązujących standardów wielostronnych;

31. podkreśla, że takiej harmonizacji norm międzynarodowych i praktyk certyfikacyjnych w krajach trzecich nie należy przeprowadzać kosztem niższych norm technicznych, zdrowotnych, a także norm w zakresie bezpieczeństwa i ochrony konsumentów; wzywa Komisję do ochrony norm UE i do skutecznego ich egzekwowania od importerów i podmiotów gospodarczych wprowadzających swoje produkty na rynek europejski;

32. popiera wniosek w sprawie aktu o jednolitym rynku dotyczący zbieżności przepisów UE i jej głównych partnerów handlowych, zwłaszcza w dziedzinie ochrony konsumentów i ochrony środowiska, dobrostanu zwierząt, zdrowia i standardów pracy; podkreśla wagę przyjęcia międzynarodowych wysokich standardów w tych kluczowych dziedzinach; potwierdza, że strategie polityczne w dziedzinie standaryzacji, wzajemne uznawanie, pozwolenia, usługi i dostęp do zamówień publicznych powinny znajdować się w centrum negocjacji dotyczących umów o wolnym handlu;

33. zwraca się do Komisji o uwzględnienie aspektu międzynarodowej konkurencyjności we wszystkich ocenach skutków związanych z nowymi wnioskami ustawodawczymi;

34. przypomina, że Komisja powinna zwrócić szczególną uwagę na bariery pozataryfowe i regulacyjne stosowane przez wiele państw, w tym członków WTO, wobec towarów wywożonych z UE, zwłaszcza w kontekście przyszłych umów o partnerstwie handlowym; podkreśla, że w trakcie negocjacji należy uwzględnić instrumenty interwencyjne mające na celu przywrócenie wzajemności i równowagi między stronami w przypadku wprowadzenia jednostronnych środków (barier pozataryfowych), w tym czysto administracyjnych (certyfikacja, kontrola), które mogą obniżać konkurencyjność przedsiębiorstw UE i stworzyć nierówne warunki działania; wzywa UE do podjęcia działań na szczeblu międzynarodowym na rzecz współpracy regulacyjnej w celu promowania równoważności i zgodności międzynarodowych standardów, a co za tym idzie ograniczania sporów i związanych z nimi kosztów;

Parlament jest zaangażowany w zwalczanie ubóstwa w UE i poza nią

35. przypomina o zaangażowaniu Parlamentu na rzecz wolnego i sprawiedliwego handlu – nie tylko państwa członkowskie, ale cała Unia ponoszą odpowiedzialność społeczną; konieczne jest wykorzystywanie i dalsze rozwijanie zarówno funduszy spójności UE, jak i Funduszu Dostosowania do Globalizacji w interesie obywateli, a także z myślą o sprzyjaniu nieustannemu tworzeniu nowych, konkurencyjnych miejsc pracy w Unii;

36. przypomina, że mikroprzedsiębiorstwa oraz MŚP stanowią 99 % wszystkich przedsiębiorstw w UE i dysponują znacznym potencjałem w zakresie tworzenia miejsc pracy i innowacyjności; w związku z tym uważa, że polityka wewnętrzna i zewnętrzna powinna skuteczniej wychodzić naprzeciw ich specyficznym potrzebom, tak aby wzmocnić ich konkurencyjność, oraz że należy położyć szczególny nacisk na usprawnienie funduszy spójności UE pod względem dostępności i przejrzystości, aby pobudzić konkurencyjność MŚP;

Wtorek, 27 września 2011 r.

37. zauważa, że w odniesieniu do polityki zewnętrznej Parlament wspiera Komisję w dążeniu do propagowania m.in. zrównoważonego rozwoju, wolnego i sprawiedliwego handlu, międzynarodowych standardów pracy i godnych warunków pracy, na przykład w drodze negocjowania umów o partnerstwie gospodarczym łączących interesy UE i krajów AKP; zauważa, że polityka handlowa powinna wspierać rozwój, umożliwiać ściślejszą współpracę regionalną, zachęcać do inwestycji oraz doskonalić zarządzanie gospodarcze, przypominając wszystkim zainteresowanym stronom, że inne regiony świata pokazują, w jaki sposób handel przyczynia się do dobrobytu; zwraca się do Komisji o przyjęcie zintegrowanego podejścia do polityki handlowej, zagranicznej, rozwoju, socjalnej, rolnictwa i ochrony środowiska; ponawia swój apel do Komisji o zapewnienie skoordynowanej polityki wspierania sprawiedliwego handlu;

38. przypomina, że w ramach swojej nowej strategii handlowej UE powinna szczególnie dbać o wspieranie wewnętrznego rozwoju regionów najbardziej oddalonych ze względu na występującą tam różnorodność biologiczną oraz ich położenie geograficzne, dzięki któremu UE ma dostęp do morza, lasów tropikalnych oraz obszarów, na których można prowadzić badania naukowe i badania przestrzeni kosmicznej;

39. w odniesieniu do umów o partnerstwie gospodarczym wzywa Komisję do przestrzegania poprzednich rezolucji Parlamentu w sprawie potrzeby wykazania elastyczności w trakcie negocjacji z unijnymi partnerami oraz do uznania zaangażowania na rzecz odmiennego, specjalnego podejścia do krajów rozwijających się;

40. zwraca uwagę, że Parlament zamierza zatwierdzić przyszły system GSP, który powinien lepiej koncentrować się na tym, w jaki sposób kraje najbardziej potrzebujące, które spełniają unijne wymogi handlowe i pozahandlowe, mogą korzystać z GSP;

41. wzywa Komisję do rozważenia możliwości przyjęcia środków nadzwyczajnej pomocy handlowej na rzecz państw poszkodowanych przez klęski żywiołowe i konflikty w celu odbudowania ich gospodarki; zwraca się do Komisji, aby przed wystąpieniem o zgodę Parlamentu na zastosowanie środków przedstawiła konkretne przykłady takich środków, które gwarantują natychmiastowe wsparcie w nagłych przypadkach oraz środków mających wpływ na rozwój w średniej i długiej perspektywie;

42. podkreśla, że zewnętrzna polityka handlowa powinna gwarantować zdolność UE do utrzymania silnej pozycji sektora rolnictwa, tak aby zapewnić bezpieczeństwo żywnościowe i niezależność żywnościową dla 500 mln konsumentów w UE;

Parlament domaga się trwałych i niezakłóconych dostaw surowców

43. wzywa Komisję do realizowania spójnej, zrównoważonej, kompleksowej i przekrojowej strategii politycznej w odniesieniu do surowców w celu zlikwidowania nieuczciwych praktyk handlowych, takich jak ograniczenia wywozowe, podatki wywozowe i tak zwane mechanizmy podwójnych cen w stosunkach wielostronnych i dwustronnych, oraz w celu przeciwdziałania takim praktykom, przyznając jednocześnie, że w pewnych okolicznościach można uznać, że ograniczenia wywozowe są istotne dla wspierania celów rozwojowych, ochrony środowiska lub zrównoważonego korzystania z zasobów naturalnych w biedniejszych krajach rozwijających się, takich jak kraje najsłabiej rozwinięte czy małe rozwijające się państwa wyspiarskie; wzywa Komisję do zróżnicowania dostawców surowców oraz do zawarcia długoterminowych umów dwustronnych w tym zakresie; uważa, że taka polityka musi uwzględniać politykę rozwojową UE i cele rozwojowe umów o partnerstwie gospodarczym;

44. podkreśla znaczenie zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego w umowy o wolnym handlu; popiera inicjatywę podjętą przez Komisję w ramach umowy o wolnym handlu pomiędzy UE a Koreą, polegającą na powołaniu wewnętrznej grupy doradczej, która umożliwia zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego; wzywa Komisję do rozwoju tej inicjatywy w ramach kolejnych umów o wolnym handlu;

Wtorek, 27 września 2011 r.

45. ponagla Komisję do dalszego zdecydowanego eliminowania ograniczeń wywozowych, podatków wywozowych i tak zwanych mechanizmów podwójnych cen we wszystkich przyszłych dwustronnych umowach o wolnym handlu; wzywa Komisję do zaangażowania się w ramach WTO w negocjacje w sprawie przejrzystych wielostronnych zasad;

46. wzywa Komisję nie tylko do wniesienia skargi na niedopuszczalne zachowanie niektórych partnerów handlowych, ale także do kategorycznej i stosownej reakcji na takie zachowanie; przypomina Komisji, że poza polityką handlową również inne dziedziny polityki, takie jak rolnictwo, ochrona środowiska, rozwój, badania i sprawy zagraniczne muszą wspierać wspólną strategię zaopatrzenia w surowce; podkreśla konieczność wspierania i rozwijania badań naukowych, zwłaszcza w dziedzinie chemii bioroślinnej i recyklingu substancji chemicznych, aby można było zmniejszyć zależność UE od krajów dostarczających surowce i metale ziem rzadkich;

Potrzeba lepszej współpracy celnej w UE i poza nią

47. popiera inicjatywę Komisji zmierzającą do zacieśnienia międzynarodowej współpracy celnej ze Światową Organizacją Celną oraz na szczeblu dwustronnym, aby zwiększyć skuteczność procedur celnych, zmniejszyć koszty ponoszone przez przedsiębiorstwa handlowe oraz lepiej rozwiązywać problemy związane z bezpieczeństwem, ochroną i prawem własności intelektualnej;

48. zachęca Komisję i państwa członkowskie do poważnego rozważenia pomysłu powołania zunifikowanej służby celnej UE w celu skuteczniejszego stosowania przepisów i procedur celnych na całym obszarze celnym UE;

Parlament zwraca się o odpowiednią ochronę prawa własności intelektualnej z uwzględnieniem interesów najbardziejniejszych

49. podkreśla, że podrabianie towarów powoduje utratę miejsc pracy i osłabia innowacyjność, oraz że odpowiednia ochrona praw własności intelektualnej oraz ich skuteczne egzekwowanie stanowią podstawę światowej gospodarki; uważa należytą ochronę przez głównych partnerów handlowych UE praw własności intelektualnej, a zwłaszcza znaków towarowych i oznaczeń geograficznych, za niezbędny wymóg utrzymania i poprawy konkurencyjności UE; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do wzmocnienia obecnych zobowiązań;

50. przypomina Komisji, że europejska polityka w dziedzinie praw własności intelektualnej w stosunku do krajów najslabiej rozwiniętych i ubogich krajów rozwijających się, a także głównych producentów leków generycznych, zwłaszcza Indii i Brazylii, powinna pozostać w granicach zobowiązań wyrażonych w porozumieniu TRIPS oraz być w pełni zgodna z deklaracją z Ad-Dauhy z 2001 r. w sprawie porozumienia TRIPS i zdrowia publicznego, szczególnie w odniesieniu do leków generycznych i zdrowia publicznego;

*

* *

51. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, jak również Komitetowi Regionów.

Wtorek, 27 września 2011 r.

Utworzenie euro-śródziemnomorskich programów „Erasmus” i „Leonardo da Vinci

P7_TA(2011)0413

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie utworzenia euro-śródziemnomorskich programów „Erasmus” i „Leonardo da Vinci”

(2013/C 56 E/11)

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 123 Regulaminu,

- A. mając na uwadze, że południowe wybrzeże Morza Śródziemnego doświadcza bezprecedensowej ewolucji, której Unia Europejska musi towarzyszyć poprzez nowe inicjatywy,
- B. mając na uwadze fundamentalną rolę, jaką odgrywa edukacja na rzecz demokracji oraz rozwoju gospodarczego i społecznego,
- C. mając na uwadze znaczenie kształcenia zawodowego w walce z bezrobociem młodzieży,
- D. mając na uwadze, że programy „Erasmus” i „Leonardo da Vinci” to ważne sukcesy integracji europejskiej,
- E. mając na uwadze małą liczbę beneficjentów programu „Erasmus Mundus” i brak mobilności Południe-Południe,
 1. zwraca się do Komisji i do wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej o zaproponowanie do końca 2011 r. wprowadzenia euro-śródziemnomorskiego programu „Erasmus”, mającego na celu wspieranie międzynarodowej mobilności studentów z obu wybrzeży;
 2. zwraca się do Komisji i do wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej o zaproponowanie do końca 2011 r. wprowadzenia euro-śródziemnomorskiego programu „Leonardo da Vinci”, mającego na celu wspieranie mobilności młodych ludzi pragnących zdobyć wykształcenie zawodowe za granicą;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego oświadczenia, wraz z nazwiskami sygnatariuszy ⁽¹⁾, Komisji, Radzie, wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej, państwom członkowskim Unii Europejskiej i Unii dla Śródziemnomorza, ich parlamentom, Sekretariatowi Generalnemu Unii dla Śródziemnomorza i Zgromadzeniu Parlamentarnemu Unii dla Śródziemnomorza.

⁽¹⁾ Lista sygnatariuszy jest opublikowana w załączniku 1 do protokołu z dnia 27 września 2011 r. (P7_PV(2011)09-27(ANN1)).

Środa, 28 września 2011 r.

Orientacja seksualna i tożsamość płciowa na forum Rady Praw Człowieka ONZ

P7_TA(2011)0427

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie praw człowieka, orientacji seksualnej i tożsamości płciowej w państwach członkowskich Organizacji Narodów Zjednoczonych

(2013/C 56 E/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka, Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając rezolucję A/RES/60/251 Zgromadzenia Ogólnego ONZ powołującą Radę Praw Człowieka Organizacji Narodów Zjednoczonych (UNHRC),
- uwzględniając wydane w imieniu Unii Europejskiej oświadczenie prezydencji Rady Unii Europejskiej z dnia 16 marca 2006 r. w sprawie ustanowienia UNHRC,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 marca 2011 r. w sprawie 16. sesji Rady Praw Człowieka ONZ ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie praw człowieka na świecie za rok 2009 oraz w sprawie polityki Unii Europejskiej w tym zakresie ⁽²⁾,
- uwzględniając poprzednie wspólne oświadczenia i deklaracje Organizacji Narodów Zjednoczonych, w tym wspólne oświadczenie Rady Praw Człowieka z dnia 22 marca 2011 r. wzywające do zakończenia aktów przemocy i powiązanych naruszeń praw człowieka ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową oraz deklarację Zgromadzenia Ogólnego z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie praw człowieka, orientacji seksualnej i tożsamości płciowej,
- uwzględniając rezolucję UNHRC A/HRC/17/19 z dnia 17 czerwca 2011 r. w sprawie praw człowieka, orientacji seksualnej i tożsamości płciowej,
- uwzględniając 17. sesję UNHRC, podczas której przyjęto rezolucję UNHRC A/HRC/17/19 w sprawie praw człowieka oraz orientacji seksualnej i tożsamości płciowej, oraz 19. sesję UNHRC, podczas której przeprowadzona zostanie dyskusja panelową przewidziana w rezolucji A/HRC/17/19,
- uwzględniając rezolucję nr 1728 Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy z dnia 29 kwietnia 2010 r. w sprawie dyskryminacji ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową, a także zalecenie Komitetu Ministrów CM/Rec(2010)5 z dnia 31 marca 2010 r. w sprawie środków zwalczania dyskryminacji ze względu na orientację seksualną lub tożsamość płciową,
- uwzględniając rezolucję AG/RES. 2653 Organizacji Państw Amerykańskich z dnia 7 czerwca 2011 r. w sprawie praw człowieka, orientacji seksualnej i tożsamości płciowej,
- uwzględniając sprawozdanie Agencji Praw Podstawowych z listopada 2010 r. zatytułowane „Homofobia, transfobia i dyskryminacja ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową”,

⁽¹⁾ P7_TA(2011)0097.

⁽²⁾ P7_TA(2010)0489.

Środa, 28 września 2011 r.

- uwzględniając art. 2, 3 ust. 5 oraz art.18, 21 i 27 Traktatu o Unii Europejskiej, a także art. 10 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając przygotowany przez Radę Unii Europejskiej zestaw narzędzi służących promowaniu i ochronie wszystkich praw człowieka przysługujących lesbijkom, gejom, biseksualistom i osobom transgenderowym (LGBT),
 - uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w sprawie praw człowieka, orientacji seksualnej i tożsamości płciowej w Narodach Zjednoczonych,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że poszanowanie, propagowanie i ochrona uniwersalności praw człowieka stanowią część etycznego i prawnego dorobku Unii Europejskiej, a także jedną z podwalin jedności i integralności europejskiej;
 - B. mając na uwadze, że każdego dnia zarówno w Unii Europejskiej, jak i w krajach trzecich dochodzi do wielu przypadków naruszenia praw człowieka związanych z orientacją seksualną i tożsamością płciową;
 - C. mając na uwadze, że Unia Europejska i jej państwa członkowskie powinny zapewnić poszanowanie praw człowieka w swych strategiach politycznych i w praktyce, by wzmocnić i stanowisko UE w UNHRC i uczynić je wiarygodnym;
 - D. mając na uwadze, że Unia Europejska przywiązuje najwyższą wagę do poszanowania powszechnych i niepodzielnych praw człowieka;
 - E. mając na uwadze, że Unia Europejska włączyła już problematykę orientacji seksualnej i tożsamości płciowej do swoich prac w ramach Organizacji Narodów Zjednoczonych, organów regionalnych oraz do niektórych dwustronnych rozmów dotyczących praw człowieka;
 - F. mając na uwadze, że rezolucja UNHRC w sprawie praw człowieka, orientacji seksualnej i tożsamości płciowej jest pierwszą przyjętą przez Narody Zjednoczone rezolucją, która jest poświęcona w pełni orientacji seksualnej i tożsamości płciowej;
 - G. mając na uwadze, że państwa wszystkich regionów, w tym wszystkie państwa członkowskie UE reprezentowane w UNHRC głosowały za przyjęciem rezolucji w sprawie praw człowieka, orientacji seksualnej i tożsamości płciowej, zaś 21 państw członkowskich UE było wnioskodawcami tej rezolucji;
 - H. mając na uwadze, że niektóre organy traktatowe Narodów Zjednoczonych, specjali sprawozdawcy i agencje, a także Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych i Wysoki Komisarz ONZ ds. Praw Człowieka wyrazili poważne obawy w związku z naruszeniami praw człowieka, jakich doświadczają na całym świecie lesbijki, geje, biseksualiści i osoby transgenderowe;
 - I. mając na uwadze, że inne instytucje regionalne, w tym Rada Europy i Organizacja Państw Amerykańskich, przyjęły ostatnio rezolucje potępiające naruszenia praw człowieka ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową;

Środa, 28 września 2011 r.

1. ponownie wyraża obawy związane z licznymi przypadkami pogwałcenia praw człowieka i nagminną dyskryminacją ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową zarówno w Unii Europejskiej, jak i w krajach trzecich;
2. wyraża uznanie i poparcie dla pracy wykonanej już przez Radę Praw Człowieka, Sekretariat Generalny ONZ, Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka, organy traktatowe ONZ zajmujące się prawami człowieka, specjalnych sprawozdawców i inne agencje ONZ w celu zapewnienia pełnego przestrzegania międzynarodowych standardów praw człowieka, niezależnie od orientacji seksualnej czy tożsamości płciowej;
3. wyraża zadowolenie z powodu przyjęcia przez Radę Praw Człowieka rezolucji A/HRC/17/19 w sprawie praw człowieka, orientacji seksualnej i tożsamości płciowej;
4. zwraca uwagę na fakt, że rezolucję tę poparły państwa wszystkich regionów, a jej autorem była Republika Południowej Afryki; przypomina, że prawa człowieka są powszechne i niepodzielne oraz mają zastosowanie do wszystkich osób bez względu na ich orientację seksualną i tożsamość płciową;
5. opowiada się za zorganizowaniem dyskusji panelowej podczas 19. sesji Rady Praw Człowieka wiosną 2012 r. w celu „przeprowadzenia konstruktywnego, popartego wiedzą i przejrzystego dialogu na temat dyskryminujących przepisów i praktyk oraz aktów przemocy wymierzonych przeciwko osobom o odmiennej orientacji seksualnej czy tożsamości płciowej”; uważa, że niezbędne jest przeprowadzenie otwartego i pełnego wzajemnego szacunku dialogu między państwami członkowskimi ONZ ze wszystkich regionów, dotyczącego praw człowieka, orientacji seksualnej oraz tożsamości płciowej;
6. wyraża zadowolenie z faktu, że państwa członkowskie UE i wiceprzewodnicząca Komisji/wysoki przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa od dawna opowiadają się za włączeniem problematyki orientacji seksualnej i tożsamości płciowej do prac Rady Praw Człowieka i innych organów ONZ, w tym w przypadku wspomnianych wcześniej wspólnych oświadczeń i deklaracji;
7. przypomina, że zestaw narzędzi służących propagowaniu i ochronie wszystkich praw człowieka przysługujących lesbijkom, gejom, biseksualistom i osobom transgenderowym (LGBT) opracowany przez Grupę Roboczą ds. Praw Człowieka Rady Unii Europejskiej wymienia wśród kluczowych priorytetów depenalizację homoseksualizmu na świecie, równość i zasadę niedyskryminacji oraz zapewnienie ochrony obrońcom praw człowieka; uważa, że wysoki przedstawiciel, wszystkie instytucje UE i państwa członkowskie powinny regularnie wspierać te priorytety w obrębie samej Unii i w kontaktach zagranicznych;
8. wzywa wysoki przedstawiciel i państwa członkowskie do nieustannego propagowania, w partnerstwie z krajami trzecimi, ochrony i poszanowania praw człowieka w zakresie orientacji seksualnej i tożsamości płciowej w ramach Narodów Zjednoczonych i innych wielostronnych gremiów, a także w dwustronnych rozmowach dotyczących praw człowieka;
9. zachęca państwa członkowskie do konstruktywnego zaangażowania się, w ramach partnerstwa z krajami trzecimi, w powszechny okresowy przegląd praw człowieka oraz w procedury organów traktatowych prowadzone w celu zapewnienia pełnego przestrzegania w Unii Europejskiej i krajach trzecich praw człowieka w zakresie orientacji seksualnej i tożsamości płciowej; w tym celu zachęca państwa członkowskie i wysoki przedstawiciel do zapewnienia spójności między działaniami UE w dziedzinie praw człowieka prowadzonymi na jej terytorium i poza granicami, o czym mowa w art. 21 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej;
10. wzywa wysoki przedstawiciel i państwa członkowskie do dalszego promowania, w partnerstwie z krajami trzecimi, praw człowieka w zakresie orientacji seksualnej i tożsamości płciowej poprzez dwustronne rozmowy poświęcone prawom człowieka oraz poprzez europejski instrument na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie oraz inne zewnętrzne instrumenty finansowe;

Środa, 28 września 2011 r.

11. wyraża ubolewanie w związku z faktem, że prawa lesbijek, gejów, biseksualistów i osób transgenerowych, w tym prawo do nietykalności cielesnej, życia prywatnego i rodzinnego, wolności poglądów i wypowiedzi, zgromadzeń, niedyskryminacji, swobody przemieszczania się, w tym prawo do swobodnego przemieszczania się par osób tej samej płci i ich rodzin, i prawo do dostępu do profilaktycznej opieki zdrowotnej oraz korzystania z leczenia i prawo do azylu nie zawsze są w pełni przestrzegane w Unii Europejskiej;
12. przypomina o spoczywającym na państwach członkowskich obowiązku ochrony obywateli państw trzecich lub przyznawania im azylu, jeżeli uciekają przed prześladowaniem lub przed zagrożeniem prześladowaniem ze względu na orientację seksualną, o czym mowa w dyrektywie Rady 2004/83/WE ⁽¹⁾ z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych standardów dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub osób, które, z innych powodów, potrzebują ochrony międzynarodowej, oraz zakresu przyznanej ochrony;
13. zdecydowanie potępia fakt, że homoseksualizm, biseksualizm i transseksualizm są w niektórych krajach, w tym w niektórych krajach UE, nadal postrzegane jako choroby psychiczne, i wzywa wszystkie państwa do zwalczania tego zjawiska; wzywa w szczególności do depsychiatryzacji procesu, jaki przechodzą osoby transseksualne i transgenderowe, do możliwości wolnego wyboru zespołu opieki medycznej, do uproszczenia procesu zmiany tożsamości i do pokrycia kosztów przez system zabezpieczenia społecznego;
14. zwraca uwagę na wnioski Agencji Praw Podstawowych z listopada 2010 r. zawarte w sprawozdaniu „Homofobia, transfobia i dyskryminacja ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową”, nawołuje Komisję i państwa członkowskie do zastosowania się do zawartych w nim opinii w możliwie największym stopniu;
15. wzywa państwa członkowskie, Komisję i ESDZ do pełnego wyeliminowania tych nierówności; ponownie zwraca się do Komisji o opracowanie kompleksowego planu przeciwdziałania homofobii, transfobii i dyskryminacji ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową;
16. wzywa Komisję i Światową Organizację Zdrowia do usunięcia zaburzeń tożsamości płciowej z listy zaburzeń psychicznych i zaburzeń zachowania oraz do zapewnienia nowej klasyfikacji wolnej od ich patologizowania podczas negocjacji w sprawie 11. wersji Międzynarodowej Klasyfikacji Chorób i Problemów Zdrowotnych (ICD-11);
17. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Komisji, Radzie Unii Europejskiej, rządów i parlamentom państw członkowskich, Wysokiemu Komisarzowi Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka oraz Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 304 z 30.9.2004, s. 12

Czwartek, 29 września 2011 r.

Sytuacja w Palestynie

P7_TA(2011)0429

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 29 września 2011 r. w sprawie sytuacji w Palestynie

(2013/C 56 E/13)

Parlament Europejski

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Bliskiego Wschodu,
- uwzględniając wnioski Rady z dnia 8 grudnia 2009 r., 13 grudnia 2010 r. i 18 lipca 2011 r. w sprawie procesu pokojowego na Bliskim Wschodzie,
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając poświęcone przedmiotowej kwestii rezolucje ONZ, rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 181 z 1947 r. i nr 194 z 1948 r. oraz rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 242 z 1967 r., nr 338 z 1973 r., nr 1397 z 2002 r., nr 1515 z 2003 r. i nr 1850 z 2008 r.,
- uwzględniając oświadczenia Kwartetu Bliskowschodniego, a w szczególności oświadczenie z dnia 23 września 2011 r.,
- uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że podczas 66. sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ Prezydent Palestyny Mahmud Abbas zwrócił się do ONZ o uznanie państwa Palestyna i o przyjęcie tego kraju w poczet członków ONZ;
- B. mając na uwadze, że Palestyna, nie będąc członkiem ONZ, posiada status obserwatora stałego na posiedzeniach Zgromadzenia Ogólnego ONZ;
- C. mając na uwadze, że w rezolucji nr 181 z dnia 29 listopada 1947 r. Zgromadzenie Ogólne ONZ wezwało do utworzenia dwóch państw na terytorium byłego Mandatu Palestyny;
- D. mając na uwadze, że UE wielokrotnie potwierdzała swoje poparcie dla koncepcji dwóch państw – państwa Izrael i sąsiadującego z nim niepodległego, demokratycznego i zdolnego do samostanowienia państwa palestyńskiego – współistniejących obok siebie w pokoju i poczuciu bezpieczeństwa, jak również wzywała do wznowienia bezpośrednich rozmów pokojowych pomiędzy Izraelem a Palestyńczykami i oświadczyła, że nie należy akceptować żadnych zmian granic sprzed 1967 r., w tym jeżeli chodzi o Jerozolimę, poza zmianami ustalonymi przez strony;
- E. mając na uwadze, że zgodnie z oceną kluczowych obszarów sporządzoną przez Bank Światowy, MFW i ONZ funkcjonowanie państwa w Autonomii Palestyńskiej jest ponadprzeciętne, a porównanie instytucji palestyńskich z instytucjami krajów o ugruntowanej państwowości wypada korzystnie;
- F. mając na uwadze, że nie można kwestionować prawa narodu palestyńskiego do samostanowienia i państwowości, jak również prawa państwa izraelskiego do istnienia w bezpiecznych granicach;
- G. mając na uwadze, że w związku z wiosną arabską tym pilniejsza jest potrzeba znalezienia rozwiązania konfliktu izraelsko-palestyńskiego, co leży w żywotnym interesie zaangażowanych stron, wszystkich społeczności w regionie i społeczności międzynarodowej;

Czwartek, 29 września 2011 r.

- H. mając na uwadze, że na nieoficjalnym spotkaniu, które odbyło się w dniach 2-3 września 2011 r., ministrowie spraw zagranicznych państw członkowskich UE przedstawili różne stanowiska w dyskusji nad procesem pokojowym na Bliskim Wschodzie i odnośnymi inicjatywami dyplomatycznymi przewidzianymi na wrześniową sesję Zgromadzenia Ogólnego ONZ;
1. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji oraz rządy państw członkowskich UE do kontynuowania wysiłków na rzecz wypracowania wspólnego stanowiska UE w związku z wnioskiem Autonomii Palestyńskiej o członkostwo w ONZ oraz do unikania podziałów wśród państw członkowskich;
 2. wspiera państwa członkowskie i wzywa je do jednogłośnego podchodzenia do uzasadnionych dążeń Palestyńczyków do bycia reprezentowanymi w Organizacji Narodów Zjednoczonych jako państwo w wyniku negocjacji, które mają zostać zakończone podczas bieżącej 66. sesji Zgromadzenia Ogólnego;
 3. jednocześnie wzywa społeczność międzynarodową, w tym UE i jej państwa członkowskie, do potwierdzenia ich niezłomnego zaangażowania w bezpieczeństwo państwa izraelskiego;
 4. przypomina o swoim zdecydowanym poparciu dla koncepcji dwóch państw w granicach z 1967 r. z Jerozolimą jako stolicą obu państw – Izraela oraz sąsiadującej z nim niepodległej, demokratycznej i zdolnej do samostanowienia Palestyny – współistniejących obok siebie w pokoju i poczuciu bezpieczeństwa;
 5. dostrzega i docenia skuteczne wysiłki prezydenta Palestyny Mahmuda Abbasa i premiera Salama Fajjada na rzecz budowania państwowości, które cieszą się poparciem UE i różnych podmiotów międzynarodowych;
 6. podkreśla ponownie, że jedynym sposobem trwałego rozwiązania konfliktu izraelsko-palestyńskiego są pokojowe działania prowadzone bez użycia siły;
 7. podkreśla, że bezpośrednie negocjacje Izraela i Palestyny prowadzące do przyjęcia koncepcji współistnienia dwóch państw należy wznowić bezzwłocznie i zgodnie z harmonogramem przyjętym przez kwartet, aby przezwyciężyć obecną sytuację, której nie można zaakceptować; ponownie podkreśla, że należy unikać wszelkich działań, które mogłyby zaszkodzić negocjacom prowadzącym do zawarcia porozumienia, oraz że nie można zaakceptować żadnych zmian granic sprzed 1967 r., w tym jeżeli chodzi o Jerozolimę, jeśli zmiany takie nie zostaną uzgodnione przez obie strony; nawołuje do tego, by żadne z przyjętych rozwiązań nie naruszało godności żadnej ze stron; wzywa rząd Izraela do zaprzestania tworzenia i rozszerzania osiedli na Zachodnim Brzegu Jordanu i we Wschodniej Jerozolimie; wzywa do zaprzestania ataków raketowych ze Strefy Gazy na terytorium Izraela i nawołuje do zawarcia trwałego rozejmu;
 8. wzywa UE i jej państwa członkowskie do przyjęcia jednomyślnego stanowiska i dalszego odgrywania aktywnej roli, również w ramach kwartetu, w działaniach prowadzących do sprawiedliwego i trwałego pokoju między Izraelczykami i Palestyńczykami; podkreśla kluczową rolę kwartetu i w pełni popiera wysoką przedstawiciel w jej dążeniach do doprowadzenia przez kwartet do rzeczywistego wznowienia procesu pokojowego;
 9. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich, przewodniczącemu Zgromadzenia Ogólnego ONZ, rządów i parlamentom państw członkowskich Rady Bezpieczeństwa ONZ, wysłannikowi Kwartetu Bliskowschodniego, Knesetowi i rządowi Izraela, prezydentowi Autonomii Palestyńskiej i Palestyńskiej Radzie Legislacyjnej.

Czwartek, 29 września 2011 r.

Szczyt Ziemi Rio+20

P7_TA(2011)0430

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 29 września 2011 r. w sprawie określenia wspólnego stanowiska UE na konferencję ONZ w sprawie zrównoważonego rozwoju (szczyt Rio+20)

(2013/C 56 E/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając konferencję ONZ w sprawie zrównoważonego rozwoju (szczyt Rio+20), która ma zostać zorganizowana w Rio de Janeiro w czerwcu 2012 r. i będzie się koncentrować wokół dwóch zagadnień: „gospodarka ekologiczna w kontekście zrównoważonego rozwoju i likwidacja ubóstwa oraz ramy instytucjonalne dla zrównoważonego rozwoju,
 - uwzględniając pytania skierowane do Komisji i Rady w sprawie celów konferencji ONZ w sprawie zrównoważonego rozwoju (szczyt „Rio+20”), która ma się odbyć w Rio de Janeiro w czerwcu 2012 r. (O-000181/2011 - B7-0436/2011, O-000182/2011 - B7-0437/2011),
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zatytułowany „Rio+20: w kierunku gospodarki ekologicznej i lepszego zarządzania” (COM(2011)0363),
 - uwzględniając wyniki konferencji w sprawie różnorodności biologicznej, zorganizowanej w 2010 r. w Nagoi w Japonii,
 - uwzględniając protokół z Kioto z 1997 r.,
 - uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r., określającą milenijne cele rozwoju jako cele uzgodnione wspólnie przez wspólnotę międzynarodową z myślą o likwidacji ubóstwa,
 - uwzględniając globalną inicjatywę dotyczącą ekonomiki ekosystemów i różnorodności biologicznej (TEEB), popartą przez przywódców G8+5 w czerwcu 2007 r. oraz jej wyniki opublikowane w 2009 i 2010 r.,
 - uwzględniając sprawozdania oceniające Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu,
 - uwzględniając oenzetowską Deklarację praw ludów tubylczych,
 - uwzględniając przyjęte w 2008 r. sprawozdanie międzynarodowej grupy roboczej ds. oceny wpływu nauk i technologii rolniczych na rozwój (IAASTD),
 - uwzględniając sprawozdanie pt. „Agroekologia i prawo do pożywienia”, sporządzone przez specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. prawa do pożywienia i przedstawione na posiedzeniu Rady Praw Człowieka ONZ w dniu 8 marca 2011 r.,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że choć od szczytów w Rio w 1992 r. i w Johannesburgu w 2002 r. zaszły pewne pozytywne zmiany w kierunku zrównoważonego rozwoju, wciąż utrzymują się znaczne niedociągnięcia w dziedzinie wdrażania postanowień oraz piętrzą się wyzwania, a wiele zobowiązań podjętych przez społeczność międzynarodową nie zostało jeszcze w pełni wypełnionych;

Czwartek, 29 września 2011 r.

- B. mając na uwadze, że szczyt Rio+20 będzie miał trzy cele: odnowienie zobowiązań politycznych w zakresie zrównoważonego rozwoju, ocenę poczynionych postępów i zniwelowanie wciąż istniejących niedociągnięć w zakresie realizacji wniosków z najważniejszych szczytów dotyczących zrównoważonego rozwoju oraz sprostanie nowym i pojawiającym się wyzwaniom;
- C. mając na uwadze, że należy wzmocnić synergię pomiędzy trzema konwencjami z Rio: w sprawie różnorodności biologicznej (KRB), zmian klimatu (UNFCCC) oraz pustynnienia (UNCCD);
- D. mając na uwadze, że aż 1,4 miliarda ludzi wciąż żyje w skrajnym ubóstwie, z czego połowa mieszka w Afryce Subsaharyjskiej; oraz mając na uwadze, że 1/6 populacji na świecie cierpi z powodu niedożywienia, podczas gdy wzrasta brak bezpieczeństwa żywnościowego, a bezrobocie i niepełne zatrudnienie wciąż dotyka znaczną część ludności w krajach rozwijających się; mając ponadto na uwadze, że 70 % osób żyjących za mniej niż 1 dolara dziennie to kobiety;
- E. mając na uwadze, że zmiany klimatu poważnie zagrażają osiągnięciu przez wiele krajów rozwijających się milenijnych celów rozwoju oraz celów w zakresie zmniejszenia ubóstwa, poszanowania praw człowieka i bezpieczeństwa;
- F. mając na uwadze, że szacuje się, iż liczba ludności na świecie wzrośnie do co najmniej 9 miliardów w 2050 r., co doprowadzi do jeszcze większego popytu na ograniczone zasoby naturalne oraz na możliwości w zakresie utylizacji odpadów;
- G. mając na uwadze, że wciąż wzrastające zapotrzebowanie na wodę, ziemię i lasy doprowadziło do coraz większego wyczerpywania się i degradacji tych zasobów oraz że nadal w alarmującym tempie postępuje utrata różnorodności biologicznej, przełowienie, degradacja ekosystemów i wylesianie;
- H. mając na uwadze, że wciąż wzrasta poziom emisji gazów cieplarnianych na świecie;
- I. mając na uwadze, że oceany, które odgrywają bardzo ważną rolę w globalnych procesach klimatycznych, zwłaszcza pod względem pochłaniania dwutlenku węgla, są ważnym źródłem energii, ekosystemem bardzo bogatym pod względem różnorodności biologicznej i ważnym kanałem transportowym, a także zapewniają trwałe źródło utrzymania i niezbędne środki do życia, w tym żywność, leki i wodę słodką; mając ponadto na uwadze, że m.in. zmiany klimatu, niezrównoważone praktyki połowowe oraz postępujące niszczenie ekosystemów, siedlisk i gatunków morskich zagrażają zdolności oceanów do dalszego wypełniania tych zadań;
- J. mając na uwadze, że 80 % obszarów połowowych na świecie jest wyeksploatowanych lub eksploatowanych zbyt intensywnie, a mniej więcej 20 % populacji na świecie jest bezpośrednio zależne od rybołówstwa, które jest dla niej najważniejszym źródłem białka;
- K. mając na uwadze, że katastrofy ekologiczne wpływają na zwiększenie liczby przesiedleńców, oraz mając na uwadze, że na szczycie międzynarodowym należy określić status uchodźcy klimatycznego i ekologicznego;
- L. mając na uwadze, że kobiety i dzieci są szczególnie podatne na skutki zmian klimatu, szczególnie w krajach rozwijających się i krajach najslabiej rozwiniętych oraz że znaczna liczba kobiet wciąż żyje na marginesie społeczeństwa i pada ofiarą dyskryminacji;
- M. mając na uwadze, że wyzwania, przed którymi stoimy, nie są kwestiami sui generis, lecz są wzajemnie powiązane i od siebie zależne, oraz mając na uwadze, że szczyt Rio+20 jest jedynym wielostronnym forum zajmującym się wszystkimi trzema filarami zrównoważonego rozwoju, a co za tym idzie, gwarantuje całościowe podejście do problemu;
- N. mając na uwadze, że koncepcja Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska przewidująca podejście „potrójnej spirali” mogłaby stanowić dobrą podstawę do rozpoczęcia dyskusji,

Czwartek, 29 września 2011 r.

- O. mając na uwadze, że dostępne są niedrogie rozwiązania stanowiące odpowiedź na różnorodne wyzwania związane ze zrównoważonym rozwojem; oraz mając na uwadze, że np. zwrot z inwestycji w utrzymywanie różnorodności biologicznej i funkcji ekosystemu może być aż stukrotnie;
- P. mając na uwadze, że powszechnie uznaje się ograniczoną przydatność PKB jako wskaźnika dobrobytu i rozwoju społeczeństwa;
- Q. mając na uwadze, że należy propagować zrównoważoną konsumpcję i produkcję;
- R. mając na uwadze, że należy propagować zdrowe, bezpieczne, sprawiedliwe społeczeństwo sprzyjające włączeniu społecznemu i szanujące prawa podstawowe oraz różnorodność kulturową, tworzące równe szanse i zwalczające wszelkie formy dyskryminacji;
- S. mając na uwadze, że dobre zarządzanie ekologiczne wykracza poza porozumienia instytucjonalne, obejmując przejrzystość, odpowiedzialność i zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego; mając na uwadze, że w 10 zasadzie deklaracji z Rio potwierdzono, iż kwestie związane ze środowiskiem naturalnym najlepiej rozwiązywać przy zaangażowaniu wszystkich zainteresowanych obywateli i podkreślono potrzebę udostępniania informacji dotyczących środowiska, prawo do udziału w procesach decyzyjnych oraz skuteczny dostęp do postępowania sądowego i administracyjnego;
- T. mając na uwadze, że radykalne zmiany sytuacji geopolitycznej, które zaszły w ciągu ostatnich dwudziestu lat i dzięki którym część krajów rozwijających się stała się ważnymi podmiotami gospodarczymi i politycznymi, doprowadziły do nowego układu sił i wpływów, co pociągnęło za sobą przyjmowanie nowych ról i nowych obowiązków;
- U. mając na uwadze, że stanowiska negocjacyjne należy przekazać ONZ przed rozpoczęciem negocjacji na początku 2012 r., nie później niż 1 listopada 2011 r.;
1. z zadowoleniem przyjmuje podjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w rezolucji nr 64/236 decyzję w sprawie zwołania konferencji ONZ w sprawie zrównoważonego rozwoju na najwyższym możliwym szczeblu w Rio de Janeiro w czerwcu 2012 r., co daje przywódcom światowym jedyną w swoim rodzaju możliwość określenia planu działania na rzecz zrównoważonego rozwoju na kolejne 10 lat, przy jednoczesnym potwierdzeniu konieczności zachowania światowej solidarności; wzywa kraje do oddelegowania na tę konferencję głów państw i szefów rządów;
 2. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji zatytułowany „Rio+20: w kierunku gospodarki ekologicznej i lepszego zarządzania”, wyraża jednak przekonanie, że skupiając się na gospodarce ekologicznej i sektorze prywatnym, nie należy zaniedbywać potrzeby umocnienia pozycji obywateli i promowania dobrego zarządzania ekologicznego wychodzącego poza ustalenia instytucjonalne; podkreśla, że przy wdrażaniu zasady 10 z Rio UE może podzielić się ważnymi doświadczeniami w tym zakresie;
 3. wzywa Komisję i Radę do zadbania o przekazanie ONZ stanowczego i jednolitego stanowiska UE przed 1 listopada 2011 r. jako wkładu w negocjacje mające się rozpocząć na początku 2012 r.;
 4. podkreśla, że zrównoważony rozwój musi stanowić podstawę wszystkich procesów i strategii politycznych UE, jeśli UE ma zachować spójność wewnętrzną oraz spójność w odniesieniu do swoich aspiracji międzynarodowych;
 5. podkreśla, że szczyt Rio+20 stanowi kluczową okazję do wzmocnienia zaangażowania politycznego na rzecz zrównoważonego rozwoju na świecie oraz partnerstwa między krajami uprzemysłowionymi i rozwijającymi się;
 6. podkreśla istotną potrzebę przyspieszenia i nadania większej dynamiki wdrażaniu strategii politycznych w zakresie zrównoważonego rozwoju i międzynarodowego zarządzania nimi, co w obecnej chwili zachodzi zbyt wolno;

Czwartek, 29 września 2011 r.

7. wzywa Komisję i Radę do zadbania o to, by szczyt Rio+20 zaowocował nie tylko oświadczeniami dobrej woli, lecz również doprowadził do podjęcia wymiernych działań oraz określenia sprawdzalnych celów i sposobów oceny ich realizacji niezbędnych, by osiągnąć synergę między elementami wpływającymi na zrównoważony rozwój;

8. w kwestii wagi przykładanej do zagadnienia „gospodarki ekologicznej”, będącego jednym z dwóch głównych tematów szczytu, nalega na to, aby pod pojęciem „gospodarki ekologicznej” rozumiano całą gospodarkę funkcjonującą w sposób zrównoważony w odniesieniu do różnorodności biologicznej, zachowywania funkcji ekosystemu, ochrony klimatu i wykorzystywania zasobów naturalnych; podkreśla, że większą uwagę należy zwrócić na kapitał ludzki, środowiskowy i przyrodniczy oraz że zrównoważony rozwój to coś więcej niż tylko gospodarka ekologiczna;

9. podkreśla, że podczas szczytu Rio+20 należy skoncentrować się na wzmocnieniu powiązań między programami dotyczącymi środowiska naturalnego, gospodarki i społeczeństwa, odejść zaś od postrzegania tych dziedzin jako trzy niezależne filary na rzecz spójniejszego podejścia opartego na wzajemnych powiązaniach;

10. jest zdania, że reakcja mająca na celu sprostanie przyszłym wyzwaniom nie hamuje wzrostu, lecz raczej propaguje zrównoważony rozwój i gospodarkę ekologiczną, które zapewniają możliwości wszystkim krajom, niezależnie od ich poziomu rozwoju i struktury gospodarki;

11. podkreśla potrzebę sprostania nowym i pojawiającym się wyzwaniom, takim jak niedobór zasobów i jego rola w konfliktach;

12. podkreśla, że sprawiedliwość jest podstawą dla dokonania niezbędnej zmiany paradygmatu, która powinna mieć zasięg globalny, co jednocześnie pozwoli krajom słabiej i najsłabiej rozwiniętym – z pomocą krajów rozwiniętych – skorzystać z niestandardowych modeli rozwoju i osiągnąć wyższy status pod względem dobrobytu społecznego, a także sprawiedliwości wewnątrzpaństwowej i sprawiedliwości między-pokoleniowej;

13. podkreśla, że podczas szczytu Rio+20 należy określić konkretne cele oraz sposoby oceny i monitorowania ich realizacji, a także wzywa do przyjęcia w tym celu harmonogramu działań na rzecz ekologiczacji gospodarki;

14. podkreśla, że w celu przejścia do gospodarki ekologicznej w kontekście zwalczania ubóstwa konieczne jest połączenie ochrony środowiska z prawami człowieka oraz uwzględnienie następujących trzech powiązanych ze sobą wymiarów polityki:

- inwestowania w zrównoważone zarządzanie kluczowymi zasobami i kapitałem naturalnym w oparciu o skoordynowane wysiłki na rzecz badań i rozwoju,
- tworzenia odpowiedniego rynku i warunków regulacyjnych w oparciu o zasadę sprawiedliwości,
- poprawy zarządzania oraz zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego i sektora prywatnego;

15. podkreśla potrzebę uwzględnienia zasady wspólnego acz zróżnicowanego podejścia, zasady ostrożności, zasady „zanieczyszczający płaci” oraz rozszerzonej odpowiedzialności producentów, by promować sprawiedliwy podział odpowiedzialności w kontekście zrównoważonego rozwoju na świecie; podkreśla, że strategię polityczną w zakresie ekologicznego rozwoju powinny mieć na celu osiągnięcie optymalnych rozwiązań przez pobudzanie przedsiębiorczości, konkurencyjności i innowacyjności we wszystkich sektorach oraz przez koncentrowanie się na obszarach, w których wprowadzane usprawnienia są najskuteczniejsze pod względem ekonomicznym i środowiskowym;

16. podkreśla, że w ramach gospodarki ekologicznej należy koncentrować się na oddzielaniu działalności gospodarczej od wykorzystywania zasobów i degradacji środowiska;

Czwartek, 29 września 2011 r.

17. wzywa Komisję i Radę, aby zapewniły, że podczas szczytu Rio+20 zostaną podjęte próby znalezienia rozwiązania kwestii utrzymujących się i coraz powszechniejszych na świecie i w poszczególnych krajach nierówności kapitałowych związanych z obecnie przyjętym modelem gospodarczym;

18. ponownie wyraża przekonanie, że najbezpieczniejsze, najpraktyczniejsze i najłatwiej dostępne rozwiązania dla powiązanych problemów dotyczących zmian klimatu, utraty różnorodności biologicznej i pustynnienia obejmują ochronę naturalnych ekosystemów i ich rozszerzanie;

19. podkreśla, że podczas szczytu Rio+20 należy przedyskutować zintegrowane podejście do wielorakich wyzwań, takich jak zwalczanie ubóstwa, zdrowie, żywność, zatrudnienie, równouprawnienie płci, zmiany klimatu i dostawy energii; podkreśla, że problemów tych nie da się rozwiązać w oderwaniu i że nie istnieje żadne szybkie, uniwersalne rozwiązanie, co jeszcze uwypukla znaczenie współpracy; w związku z tym podkreśla ogromną rolę, jaką zdrowe i naturalne ekosystemy odgrywają w osiągnięciu milenijnych celów rozwoju;

20. wzywa uczestników szczytu Rio+20, aby dążyli do szybkich postępów w zapewnianiu skuteczności obowiązujących już międzynarodowych ram prawnych z zakresu ochrony środowiska przez zachęcanie państw do przyłączenia się do już istniejących międzynarodowych instrumentów, a państw sygnatariuszy do ich szybkiego ratyfikowania;

Działania w zakresie zasobów i kapitału naturalnego

21. podkreśla, że przejście do gospodarki ekologicznej wymaga natychmiastowych działań w odniesieniu do ochrony ekosystemów, skutecznego i zrównoważonego zarządzania zasobami i kapitałem naturalnym przy jednoczesnej popularyzacji ich zrównoważonej eksploatacji i produkcji, a także podkreśla potrzebę realizowania obecnych inicjatyw w zakresie budowania potencjału;

22. ponownie podkreśla, że ciesząca się poparciem Komisji koncepcja ekologicznej gospodarki nie doprowadzi automatycznie do dobrobytu wśród ubogich oraz do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju, jeżeli nie będzie odpowiedniego zarządzania gospodarką, skutecznego i zrównoważonego zarządzania kapitałem przyrodniczym i równych praw dostępu do dystrybuowanych dóbr, zagwarantowanego obywatelom i przyszłym pokoleniom;

23. podkreśla potrzebę stworzenia i wdrożenia planów na rzecz zrównoważonej produkcji i konsumpcji oraz utrzymywania skutków wykorzystywania zasobów naturalnych w bezpiecznych ekologicznych przedziałach;

24. podkreśla, że uczciwy i równy dostęp do zasobów oraz ich dystrybucja zarówno obecnie, jak i dla przyszłych pokoleń to kluczowy warunek wstępnego rozwoju i zwalczania ubóstwa oraz że kraje rozwijające się, a także władze regionalne i lokalne powinny mieć możliwość czerpania korzyści ze swoich zasobów naturalnych w najbardziej zrównoważony sposób, który w jak największym stopniu sprzyja włączeniu społecznemu; podkreśla, że podstawowe znaczenie ma to, aby dążyły do tego wszystkie państwa, co pozwoli na zrównoważony rozwój społeczny; podkreśla, że zmiany klimatu najbardziej uderzą w kraje najbiedniejsze i najbiedniejsze warstwy społeczeństwa na świecie, które w związku z tym potrzebują wsparcia, by przystosować się do tych zmian, a zwłaszcza by uwzględnić potrzeby i wiedzę kobiet i słabszych grup społecznych;

25. podkreśla znaczenie oceny rzeczywistej wartości zasobów, kapitału naturalnego i usług ekosystemowych, przy jednoczesnym unikaniu uprzedmiotawiania systemów naturalnych, oraz wzywa do określenia procesów odpowiedzialności za kapitał naturalny i ich uwzględnienia w strukturach odpowiedzialności gospodarczej i procesach podejmowania decyzji;

26. uważa, że kraje uprzemysłowione mają obowiązek m.in. wspierania krajów rozwijających się w ich dążeniu do rozwoju oraz umożliwienia im uczenia się na błędach krajów uprzemysłowionych i unikania tych samych błędów dotyczących zasobów naturalnych i niezrównoważonej ścieżki rozwoju;

Czwartek, 29 września 2011 r.

27. podkreśla, że wydobywanie i wykorzystywanie surowców ma znaczny wpływ na środowisko i społeczności lokalne; apeluje do Komisji o włączenie koncepcji internalizacji kosztów zewnętrznych dla środowiska i społeczności w ramy dyskusji i negocjacji prowadzonych na szczycie Rio+20;

28. podkreśla palącą potrzebę zajęcia się problemem wyczerpujących się zasobów, takich jak surowce naturalne, ich zrównoważonego wykorzystania i możliwości recyklingu, jak również poprawy w zakresie badań nad technologiami sprzyjającymi racjonalnemu wykorzystywaniu zasobów, dostępu do takich technologii i ich upowszechniania;

Woda

29. podkreśla, że podczas szczytu Rio+20 należy odnowić podjęte wcześniej zobowiązania w zakresie promowania ochrony zasobów wodnych i zrównoważonej gospodarki wodnej jako dobra publicznego; wyraża przekonanie, że tworzenie międzynarodowych partnerstw w tym zakresie mogłoby przyczynić się do osiągnięcia tego celu, w szczególności za pomocą programów dostosowania się do zmian klimatu ukierunkowanych na gromadzenie wody deszczowej;

30. podkreśla, że w rezolucji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych z dnia 28 lipca 2010 r. uznano dostęp do wody pitnej za jedno z praw człowieka i wzywa do szczególnej ochrony wody, która jest wyjątkowo podatna na zmiany klimatu, które mogą mieć wpływ na zmniejszenie ilości i obniżenie jakości dostępnej wody, w szczególności wody pitnej;

31. wzywa uczestników szczytu Rio + 20 do zagwarantowania poszanowania praw człowieka do wody i systemu sanitarnego na całym świecie;

32. podkreśla znaczenie zintegrowanego gospodarowania wodami w dorzeczach oraz wzywa do wzmocnienia strategii politycznych zmierzających do poprawy dostępu do wody, okresu jej magazynowania w zbiornikach retencyjnych, jej jakości i wydajności wykorzystania, a także ponadgranicznej współpracy w dorzeczach;

Ekosystemy morskie i oceany

33. podkreśla potrzebę poprawy zarządzania ekosystemami morskimi i oceanami, morską różnorodnością biologiczną oraz wzmocnienia ich ochrony oraz wyraża przekonanie, że – poza ochroną klimatu i różnorodności biologicznej – morza i oceany powinny stać się jednym z podstawowych filarów ram prawnych z Rio;

34. zachęca uczestników szczytu Rio+20 do rozpoczęcia negocjacji w celu przyjęcia międzynarodowych instrumentów prawnych służących do:

- kontroli zanieczyszczenia mórz i oceanów ze źródeł lądowych,
- zrównoważonego zarządzania i oceny działalności człowieka na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową oraz
- ochrony morskiej różnorodności biologicznej, utworzenia i uznania chronionych obszarów morskich na wodach międzynarodowych;

uważa, że w ramach tych instrumentów należy określić ramy prawne dotyczące chronionych obszarów morskich o różnych zastosowaniach, oceny oddziaływania na środowisko oraz sprawiedliwego i równego podziału korzyści czerpanych z eksploatacji zasobów genetycznych i innych zasobów; należy również stworzyć mechanizmy nadzoru i egzekwowania prawa;

Czwartek, 29 września 2011 r.

35. wzywa do szybkiego ustanowienia światowego systemu monitorowania ekosystemów morskich, aby śledzić zachodzące w nich zmiany i stan zasobów rybnych;

36. wyraża przekonanie, że należy podjąć stanowcze zobowiązanie w zakresie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem, a mianowicie poprzez: zrównoważone programy połowowe, odnowienie zaangażowania politycznego we wdrożenie międzynarodowych porozumień w sprawie ochrony i zrównoważonego gospodarowania żywymi zasobami morza, uzgodnienie procedury przeglądu postępów we wdrażaniu tych porozumień, tak aby dopilnować wydawania zezwoleń na dalsze połowy tylko wówczas, gdy są one prowadzone zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami, a także wzmocnienie regionalnych organizacji zarządzana rybołówstwem i wprowadzenie sprawdzonych rozwiązań praktycznych w odniesieniu do instytucji, przejrzystości i odpowiedzialności, nadzoru i mechanizmów egzekwowania prawa;

37. szczególnie podkreśla potrzebę zastosowania zasady ostrożności i podejścia ekosystemowego do każdej działalności mającej wpływ na środowisko życia;

Energia

38. wskazuje na coraz uboższe zasoby energii z tradycyjnych źródeł kopalnych, takie jak ropa naftowa, gaz ziemny czy węgiel, i ponownie podkreśla ich wpływ na efekt cieplarniany, podczas gdy niekonwencjonalne źródła muszą zostać poddane ocenie skutków dla środowiska i produktywności;

39. w celu wsparcia przejścia na produkcję energii bez emisji dwutlenku węgla w skali światowej ostrzega przed poszukiwaniem i eksploatacją przybrzeżnych złóż ropy naftowej na obszarach o wysokim poziomie zagrożenia dla środowiska, np. Arktyce, a także sprzeciwia się wydobywaniu ropy z piasków roponośnych i łupków bitumicznych;

40. podkreśla, że przejście ku gospodarce ekologicznej wymaga radykalnej reformy sektora energetycznego, by upowszechnić odnawialne źródła energii i racjonalne wykorzystanie energii, a także powszechnego dostępu do energii, w tym dla osób ubogich, oraz sprzyjania elektryfikacji, szczególnie w krajach najsłabiej rozwiniętych; podkreśla potrzebę opracowania technologii w dziedzinie odnawialnych źródeł energii oraz transferu technologii i wiedzy (między różnymi sektorami), w szczególności w celu wspierania wykorzystywania odnawialnych źródeł energii na niewielką i lokalną skalę, by nie ograniczać prawa tych krajów do rozwoju;

41. wzywa do określenia światowych celów oraz działań pozwalających zwiększyć wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych i poprawić racjonalne wykorzystanie energii na świecie;

42. wyraża przekonanie, że energia ze źródeł odnawialnych oraz racjonalne wykorzystanie energii mogą wpłynąć na ograniczanie skutków zmian klimatu, przyczynić się do rozwoju społeczno-gospodarczego, zwiększyć bezpieczeństwo dostaw oraz wywrzeć korzystny wpływ na środowisko naturalne i zdrowie;

43. wzywa uczestników szczytu Rio+20 do zapewnienia zrównoważonego charakteru biopaliw i bioenergii oraz podkreśla w tym zakresie, że należy w pełni zadbać o poszanowanie praw człowieka i ochronę środowiska;

44. uważa, że krótkie okresy stosowane w obecnej metodologii obliczania emisji gazów cieplarnianych w zmianie użytkowania gruntów i leśnictwie ujemnie wpływają na osiągnięcia w zakresie ograniczania emisji gazów cieplarnianych; wzywa do zmiany tej metodologii w celu zabezpieczenia zdolności adaptacyjnej naturalnych ekosystemów;

45. uważa, że zewnętrzne koszty dostaw energii winny mieć odzwierciedlenie w jej cenach;

46. przypomina, mając na uwadze katastrofę w Fukushima, o absolutnej konieczności zagwarantowania najwyższego poziomu bezpieczeństwa jądowego na terenie UE, a także propagowania wymogów w tej dziedzinie na arenie międzynarodowej;

Czwartek, 29 września 2011 r.

Rolnictwo i bezpieczeństwo żywnościowe

47. podkreśla, że dostęp do odpowiednich zasobów zdrowej żywności jest podstawowym prawem człowieka, i w związku z tym wzywa do zdecydowanych i skoordynowanych działań przeciwko podstawowym przyczynom głodu, za które odpowiedzialny jest człowiek, oraz zapewnienia niezależności żywnościowej w krajach rozwijających się;

48. podkreśla palącą potrzebę upowszechniania zrównoważonego, ekologicznego rolnictwa na małą skalę w kontekście zwalczania ubóstwa, uznając jednocześnie, że istnieją już odpowiednie wielofunkcyjne systemy rolne o niskim wpływie, stosujące konwencjonalne uprawy nasion, oraz że należy je promować;

49. uważa, że sektor żywego inwentarza stanowi kluczowy element ekologicznej gospodarki, stosowanie humanitarnych i zrównoważonych praktyk w hodowli zwierząt ma decydujące znaczenie, a poprawa i zabezpieczenie środków do życia odgrywa ważną rolę w ograniczaniu wpływu zmian klimatycznych, zwłaszcza w krajach rozwijających się i na obszarach wiejskich;

50. podziela pogląd Komisji, że należy wzmacniać wdrażanie istniejących już inicjatywy na rzecz popularyzacji zrównoważonego rolnictwa, które opierają się na wielostronnych działaniach (takich jak FAO), działaniach krajowych, regionalnych i lokalnych (np. rolnictwo ekologiczne, wydajne energetycznie szklarnie, trwałe schronienia dla zwierząt, rolnictwo precyzyjne, neutralna pod względem emisji dwutlenku węgla działalność rolnicza, fermentacja biomasy i obornika), jak również działaniach biznesowych, oraz że należy ponadto podejmować nowe inicjatywy i nawiązywać partnerstwa w ramach ustaleń w zakresie zarządzania przyjętych przez Komitet ds. Bezpieczeństwa Żywnościowego, by przyczynić się do większego zrównowżenia konsumpcji i produkcji żywności, kształtować odporność społeczną i ograniczać głód;

51. apeluje o podjęcie działań na skalę światową w celu zapewnienia większej przejrzystości na rynkach towarowych oraz położenia kresu spekulacjom finansowym, które przyczyniają się do znacznej zmienności cen żywności i do wywoływania kolejnych światowych kryzysów żywnościowych, przez przyjęcie zaleceń specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do pożywienia; z niepokojem zauważa światowe tendencje w zakresie nabywania na dużą skalę gruntów w krajach rozwijających się przed duże przedsiębiorstwa zagraniczne; podkreśla potrzebę zahamowania tego trendu, aby zapewnić bezpieczeństwo żywnościowe i chronić prawa drobnych właścicieli i ludności tubylczej;

52. wyraża ubolewanie w związku z wolnym postępowaniem w negocjacjach i zobowiązaniach związanych z konwencją Narodów Zjednoczonych w sprawie zwalczania pustynnienia (UNCCD); wyraża przekonanie, że gleba jest wyczerpującym się zasobem oraz że degradacja gruntów i zmiany sposobu ich wykorzystania wymagają podjęcia działań na skalę światową, i wzywa do przyjęcia konkretnych skutecznych środków i do kontroli, zwłaszcza w odniesieniu do produkcji biopaliw;

53. podkreśla szczególne znaczenie pełnego wykorzystywania potencjału i zabezpieczania praw własności małych, lokalnych producentów i gospodarstw rodzinnych, którzy odpowiadają za większość dostaw żywności na świecie i potrzebują specjalnego wsparcia w zakresie produkcji i dostępu do rynku;

54. podkreśla potrzebę stosowania badań i innowacji w dziedzinie rolnictwa w celu wspierania rozwiązań opartych na zrównoważonym rozwoju, np. rolnictwie precyzyjnym, które ogranicza konieczność nawadniania oraz stosowania środków ochrony roślin;

55. w pełni zgadza się z zaleceniami FAO, IFAD, MFW, OECD, WFP, Banku Światowego, WTO, IFPRI i grupy zadaniowej wysokiego szczebla ds. światowego kryzysu bezpieczeństwa żywnościowego ONZ dla państw G20 do uchylecia przepisów w ramach obecnych krajowych strategii politycznych, które zezwalają na korzystanie z biopaliw lub na ich produkcję bądź przewidują jej dotowanie do czasu wprowadzenia gwarancji eliminujących zagrożenia dla produkcji żywności, różnorodności biologicznej i ochrony klimatu;

Czwartek, 29 września 2011 r.

Lasy

56. podkreśla, że wylesianie i degradacja lasów powodują trudno odwracalne szkody środowiskowe i społeczne, np. trwałe zaburzenia stosunków wodnych, stepowanie i pustynnienie, zmianę klimatu oraz zanik różnorodności biologicznej, ubóstwo na obszarach wiejskich, a także konflikty o ziemię, dostęp do surowców, prawa i korzyści, których całkowite koszty gospodarcze znacznie przekraczają nakłady na działania zapobiegawcze i naprawcze; uważa, że celem szczytu Rio+20 powinno być zapewnienie partycypacyjnego zarządzania lasem, sprawiedliwego i równego podziału zysków, zrównoważonego wykorzystania lasów oraz ich ochrony w skali światowej;

57. podkreśla potrzebę promowania zrównoważonej gospodarki leśnej i zwalczania wylesiania, m.in. przez zamykanie rynków dla drzewa ścianego nielegalnie lub w sposób niezrównoważony; podkreśla potrzebę tworzenia partnerstw z rządami, społecznościami lokalnymi i rdzennymi, społeczeństwem obywatelskim i sektorem prywatnym, by osiągnąć ten cel;

58. podkreśla potrzebę wywiązania się ze zobowiązań z Nagoi co najmniej w połowie i, jeśli to możliwe, obniżenia do poziomu bliskiego zero wskaźnika zanikania siedlisk przyrodniczych, w tym lasów, do 2020 r.;

59. wyraża przekonanie, że stworzenie mechanizmu REDD+ w ramach UNFCCC, tj. ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, winno gwarantować poszanowanie ogólnych założeń i celów w zakresie ochrony lasów i zaangażowanie w ich realizację i że przykładowo należy stworzyć odpowiednią infrastrukturę do naziemnej i satelitarnej obserwacji, aby ustalić, czy jeszcze zachowane obszary leśne wychwytyją dwutlenek węgla, oraz poszanowanie praw człowieka i innych stosownych przepisów Konwencji o różnorodności biologicznej; wzywa w związku z tym do większej przejrzystości w przydzielaniu funduszy i do dokładniejszego nadzoru; podkreśla, że oprócz łagodzenia skutków zmiany klimatu projekt mechanizmu REDD+ powinien przynieść znaczące korzyści w zakresie różnorodności biologicznej i istotnych usług ekosystemowych oraz powinien przyczynić się do ugruntowania praw i poprawy warunków życia ludzi zależnych od lasów, zwłaszcza rdzennych i lokalnych społeczności;

60. wyraża zaniepokojenie z powodu nowych przepisów w dziedzinie leśnictwa, które ma zatwierdzić brazylijski senat i które przyczynią się do zintensyfikowania wylesiania brazylijskiej Amazonii, a tym samym będą przeszkodą dla międzynarodowych starań na rzecz złagodzenia skutków zmiany klimatu;

61. wzywa Brazylię, państwo będące gospodarzem szczytu, do podjęcia zdecydowanego zobowiązania dotyczącego ochrony dżungli amazońskiej i wstrzymania stosowania sankcji karnych wobec przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego działających na rzecz ochrony środowiska;

62. wzywa Komisję do udostępnienia przed szczytem Rio+20 badania oceniającego wpływ konsumpcji produktów żywnościowych i nieżywnościowych w UE na wylesianie; domaga się, aby badanie to oceniało również wpływ istniejących strategii politycznych i przepisów UE na to zjawisko oraz aby zawierało wstępne założenia nowych inicjatyw politycznych na rzecz przeciwdziałania stwierdzonym oddziaływaniom;

Chemikalia i substancje niebezpieczne

63. popiera pogląd Komisji, że nadszedł czas, by stworzyć bardziej solidny i spójny system międzynarodowy w zakresie zarządzania wykorzystaniem chemikaliów i substancji niebezpiecznych, oraz że podczas szczytu Rio+20 należy podjąć działania prowadzące do osiągnięcia tego celu, i domaga się, aby przepisy UE dotyczące REACH stały się modelem przyjętym przez jak najwięcej państw;

Gospodarowanie odpadami

64. podkreśla fakt, że właściwe gospodarowanie odpadami nie tylko ogranicza wpływ na środowisko naturalne, lecz również stanowi źródło materiałów poddanych recyklingowi i przeznaczonych do ponownego wykorzystania oraz pozwala na tworzenie nowych miejsc pracy;

Czwartek, 29 września 2011 r.

65. podkreśla, że istnieje wiele surowców, które mogłyby być ponownie wykorzystane lub poddane recyklingowi, a są obecnie składowane, spalane lub mają negatywny wpływ na środowisko i społeczności lokalne; podkreśla, że należy dołożyć starań na rzecz poddawania tych surowców recyklingowi, tak aby zwiększyć ich wartość dodaną dla lokalnych społeczności przez tworzenie miejsc pracy i innowacje oraz aby recykling i ponowne wykorzystanie surowców zapobiegały niszczeniu siedlisk przyrodniczych i lokalnych społeczności;

Tworzenie warunków stymulujących rynki i inwestowanie w kapitał ludzki

66. podkreśla potrzebę uwzględnienia różnorodności biologicznej, usług ekosystemowych i zasobów naturalnych w rachunkach krajowych oraz wszystkich planach i strategiach dotyczących rozwoju i eliminacji ubóstwa;

Dotowanie działań szkodliwych dla środowiska

67. podkreśla palącą potrzebę zajęcia się dotacjami na działania szkodliwe dla środowiska oraz opracowania i wdrożenia korzystnych środków zachęcających do zachowania różnorodności biologicznej i czerpania z niej korzyści;

68. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje poświęcanie większej uwagi ekologizacji wspólnej polityki rolnej we wnioskach dotyczących jej reformy;

69. apeluje o to, by podczas szczytu Rio+20 kraje uczestniczące w obradach zainicjowały szereg skoordynowanych działań ukierunkowanych na identyfikację i stopniowe zaprzestanie do 2020 r. udzielania dotacji na działania szkodliwe dla środowiska zgodnie ze zobowiązaniami podjętymi w Nagoi;

Instrumenty regulacyjne i rynkowe

70. podkreśla, że korzystanie z instrumentów regulacyjnych zarówno na poziomie krajowym, jak i międzynarodowym, oraz z instrumentów rynkowych odegra kluczową rolę w ogólnym zrównoważonym rozwoju naszego społeczeństwa; w tym kontekście podkreśla pilny charakter odpowiedzi na wpływ sektora międzynarodowego transportu morskiego i lotniczego na klimat oraz uwypukla przykład UE i jej cele 20-20-20, jak i jej postępową politykę w zakresie środowiska naturalnego i ogólne normy;

71. podkreśla, że potrzebne są jasne i wiarygodne kompleksowe ramy regulacyjne, aby umożliwić przeniesienie nacisku z przesłanek ekonomicznych na skuteczną, odpowiedzialną i ekologiczną gospodarkę;

72. wzywa do wprowadzenia podatku od transakcji finansowych na szczeblu międzynarodowym;

73. podkreśla, że reformy fiskalne przewidujące przeniesienie obciążeń podatkowych z pracy na wykorzystywanie zasobów naturalnych i zanieczyszczanie środowiska może wywrzeć korzystny wpływ zarówno na zatrudnienie, jak i na środowisko naturalne, ponieważ przeniesienie to zwiększy atrakcyjność skutecznego gospodarowania zasobami, recyklingu oraz ponownego wykorzystania i w ten sposób stworzy lepsze warunki dla tworzenia miejsc pracy;

74. wzywa Komisję Europejską, by upowszechniała uwzględnianie aspektów środowiskowych w międzynarodowych negocjacjach handlowych;

Finansowanie

75. podkreśla, że przejście w kierunku światowej gospodarki ekologicznej będzie wymagać inwestycji finansowych na dużą skalę; podkreśla, że wyłącznie publiczne zasoby finansowe nie wystarczą oraz że finansowanie publiczne będzie musiało katalizować i stymulować znacznie większe inwestycje po stronie sektora prywatnego; podkreśla potrzebę propagowania innowacji i nowych technologii również poprzez zwiększenie dostępu do funduszy;

Czwartek, 29 września 2011 r.

76. zachęca, by podczas szczytu Rio+20 zalecić reformę istniejących strategii finansowania i utworzyć nowe systemy finansowania publiczno-prywatnego oraz ustanowić konieczne partnerstwa;

77. wyraża przekonanie, że kraje rozwijające się potrzebują stabilnych, długofalowych ram wsparcia finansowego, budowania potencjału i transferu technologii, by promować zrównoważony wzrost, co pozwoli im odejść od rozwoju wymagającego znacznego zużycia energii i znacznych emisji dwutlenku węgla, która to droga stała się w przeszłości udziałem krajów uprzemysłowionych;

78. wzywa uczestników szczytu Rio+20 do wzmocnienia środków i zwiększenia dostępnych zasobów przeznaczanych na zmniejszenie zagrożeń dla środowiska na świecie oraz na mechanizmy ograniczania zagrożeń wynikających z katastrof;

79. podkreśla, że oficjalna pomoc na rzecz rozwoju (ODA) winna być lepiej nadzorowana, w tym jeżeli chodzi o wykorzystanie alternatywnych środków w zakresie zobowiązań rozwojowych, takich jak pomoc OECD programowana dla kraju czy wskaźnik zaangażowania w rozwój, aby zapewnić zgodność z wielostronnymi porozumieniami w zakresie ochrony środowiska i zwiększyć wkład w osiągnięcie milenijnych celów rozwoju oraz rozszerzenie zakresu założeń gospodarki ekologicznej;

80. uważa za istotne, by kraje najbiedniejsze miały dostęp do innowacyjnych form finansowania, by zniwelować istniejącą przepaść kapitałową;

81. wzywa do monitorowania wpływu finansowania na równowagę płci, aby zapewnić finansowanie uwzględniające aspekty związane z płcią;

Zwiększenie roli obywateli

82. uważa za szczególnie istotne, by kontynuować szersze zaangażowanie obywateli w zarządzanie środowiskiem naturalnym, oraz wzywa do postępów w ramach szczytu Rio+20 w zakresie zapewniania skutecznego wdrażania zasady 10 z Rio na świecie; wyraża przekonanie, że UE może wnieść wkład w międzynarodową dyskusję, dzieląc się ważnymi doświadczeniami zdobytymi podczas ponaddziesięcioletniego wdrażania konwencji z Aarhus;

83. wzywa do rozszerzenia postanowień konwencji z Aarhus poza zakres EKG ONZ w drodze uchwalenia światowej konwencji lub umożliwienia przystąpienia do konwencji z Aarhus stronom spoza EKG ONZ;

84. zaleca kompleksowe podejście do poszanowania zasad w zakresie praw człowieka podczas wdrażania strategii politycznych na rzecz zrównoważonego rozwoju i podkreśla potrzebę zapewnienia odpowiedniego poziomu ochrony dla narodów, które są najbardziej dotknięte zmianą klimatu;

85. podkreśla, że każdy instrument regulacyjny jest skuteczny tylko wówczas, gdy towarzyszy mu działalność informacyjna i edukacyjna; ponadto jest zdania, że największe znaczenie ma zmiana wartości i postępowania w podejściach oddolnych, i zdecydowanie wzywa do podejmowania inicjatyw mobilizujących ludzi młodych jako następne pokolenie, które będzie odczuwało skutki naszych działań;

Szkolenia

86. podkreśla potrzebę wspierania we wszystkich krajach programów edukacyjnych i szkoleniowych, przeznaczonych w szczególności dla ludzi młodych; jest przekonany, że propagowanie nowych umiejętności pomoże w tworzeniu miejsc pracy na światowym rynku i wywoła wiele pozytywnych skutków na szczeblu społecznym;

Czwartek, 29 września 2011 r.

Technologie

87. podkreśla znaczenie badań, rozwoju i innowacji oraz potrzebę współpracy naukowej i współpracy w dziedzinie technologii;

88. przyznaje, że innowacje technologiczne, ocena i transfer technologii mają zasadnicze znaczenie pozwalające sprostać wyzwaniom środowiskowym, gospodarczym oraz społecznym; podkreśla jednak również, że rozwój technologii nie może być jedynym rozwiązaniem na problemy środowiska naturalnego lub na problem ubóstwa;

89. podkreśla, że innowacje to coś więcej niż rozwój technologii – innowacje społeczne niosą ze sobą nowe i skuteczne rozwiązania stanowiące odpowiedź dla pilnych potrzeb społecznych, opracowywane przez indywidualne osoby lub organizacje kierujące się interesem społecznym, niekoniecznie zaś komercyjnym; podkreśla ponadto, że innowacje społeczne umożliwiają wszystkim obywatelom, niezależnie od pełnionej funkcji, lepsze ukształtowanie bezpośredniego otoczenia i środowiska w miejscu pracy, a tym samym wzmocnienie społeczeństwa obywatelskiego w skali światowej i stwarzają możliwość uczestnictwa w ochronie i zrównoważonym wykorzystaniu zasobów naturalnych;

90. wyraża sprzeciw wobec propozycji dotyczących geoinżynierii na dużą skalę;

91. podkreśla, że ochrona wiedzy, innowacji i praktyk tubylczych i lokalnych społeczności stanowi zasadniczą część postanowień pierwszego szczytu w Rio, zapewniających sprawdzone, bezpieczne i elastyczne metody obchodzenia się ze środowiskiem;

92. podkreśla, że wprowadzenie nowych i wschodzących technologii nie może przekreślić celów w zakresie sprawiedliwego i zrównoważonego rozwoju oraz zwalczania ubóstwa; podkreśla, że technologie mogą mieć różnoraki wpływ na środowisko, społeczeństwo i gospodarkę, a bez odpowiedniego nadzoru niektóre technologie mogą prowadzić do niezrównoważonego wykorzystania zasobów naturalnych (takich jak woda, grunty czy biomasa), nasilania się ubóstwa i innych negatywnych skutków społecznych;

93. w związku z tym popiera strategiczny plan z Bali na rzecz wspierania technologii i kształtowania potencjału w zakresie technologii związanej ze środowiskiem naturalnym, jak również cele w zakresie oceny i transferu technologii ekologicznych oraz apeluje o utworzenie w ramach ONZ systemu monitorowania, oceny i dostarczania informacji o nowych technologiach istotnych dla wdrożenia szerszej koncepcji zrównoważonego rozwoju oraz propagowania zrównoważonego rozwoju produktów i procesów we wszystkich dziedzinach;

Pomiar postępów

94. wzywa do przeprowadzenia pilnych badań w celu opracowania nowego zestawu wskaźników mierzących postępy w dążeniu do sprawiedliwości i zrównoważonego rozwoju;

95. podkreśla, że szczyt Rio+20 winien pozwolić na opracowanie alternatywnego modelu mierzenia wzrostu i dobrobytu „niezależnie od PKB”, bazującego na takich inicjatywach jak międzynarodowy system zintegrowanej rachunkowości środowiskowej i gospodarczej (SEEA), wskaźnik rozwoju społecznego i projekt „Pomiaru postępu w społeczeństwie” OECD; podkreśla, iż należy analizować szeroko pojęte postępy, uwzględniając wymiar gospodarczy, środowiskowy i społeczny; apeluje o przyjęcie klarownych i wymiernych wskaźników, które uwzględniają zmiany klimatu, różnorodność biologiczną, skuteczne gospodarowanie zasobami i włączenie społeczne;

96. wzywa do przeprowadzenia szeroko zakrojonej debaty w sprawie uwzględnienia tych wskaźników na szczeblu międzynarodowym w powszechnie stosowanych procedurach oceny postępu w sferze prywatnej i publicznej;

Czwartek, 29 września 2011 r.

97. wzywa do uznania zasady zachowania poziomu ochrony również w kontekście ochrony środowiska i praw podstawowych;

Lepsza administracja i zaangażowanie sektora prywatnego

98. podkreśla palącą potrzebę poprawy zarządzania w zakresie zrównoważonego rozwoju;

99. wyraża pogląd, że należy wzmocnić Program Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (UNEP) w ramach ONZ, np. w drodze przekształcenia UNEP w wyspecjalizowaną agencję ONZ (taką jak MOP), ponieważ przyniosłoby to najbardziej wymierne skutki i pozwoliłoby na poprawę międzynarodowego zarządzania środowiskiem naturalnym oraz stanowiłoby postęp na drodze do zrównoważonego rozwoju na świecie, jednak odnosi się w tym kontekście do wszystkich możliwości wskazanych w wyniku procesu Helsinki-Nairobi;

100. wzywa do powołania pod auspicjami Programu Narodów Zjednoczonych ds. Środowiska (UNEP) wyspecjalizowanego zespołu naukowców, zorganizowanego na wzór Międzynarodowego Zespołu ds. Zmian Klimatu, którego zadaniem byłoby przeprowadzanie międzysektorowej analizy i oceny najnowszych informacji naukowych, technicznych i społeczno-ekonomicznych z całego świata, istotnych z punktu widzenia różnorodności biologicznej i zrównoważonego rozwoju;

101. ponawia swoją propozycję powołania międzynarodowego trybunału ochrony środowiska, tak by międzynarodowe przepisy w dziedzinie ochrony środowiska miały bardziej wiążący charakter i aby można było je egzekwować, lub przynajmniej organu międzynarodowego, np. rzecznika praw obywatelskich z uprawnieniami mediacyjnymi;

102. apeluje o to, by podczas szczytu Rio+20 podjąć się realizacji strategii na rzecz zwiększenia spójności między różnorodnymi wielostronnymi porozumieniami w zakresie środowiska; w związku z tym podkreśla potrzebę przyjęcia skoordynowanego podejścia w ramach trzech konwencji z Rio dotyczących różnorodności biologicznej, zmian klimatu i pustynnienia, jako że są one ze sobą nierozzerwalnie związane, są stosowane w tych samych ekosystemach i stanowią odpowiedź na powiązane problemy;

103. podkreśla potrzebę angażowania światowych, krajowych i lokalnych podmiotów w proces wdrażania postanowień;

104. podkreśla potrzebę zwiększenia zaangażowania ministrów finansów, ministrów gospodarki, ministrów rozwoju, ministrów ochrony środowiska i innych urzędników w strategii politycznej na rzecz zrównoważonego rozwoju;

105. apeluje o to, by podczas szczytu Rio+20 zwiększyć zaangażowanie kluczowych podmiotów, w tym sektora prywatnego, podkreśla, że kluczową rolę powinni odgrywać przedsiębiorcy i społeczeństwo obywatelskie, w szczególności organizacje pozarządowe, ruchy społeczne i rdzenne społeczności;

106. podkreśla znaczenie współpracy przedsiębiorców i społeczeństwa obywatelskiego w krajach rozwijających się i rozwiniętych w celu wypracowania wymiernych wyników;

107. podkreśla znaczenie zaangażowania obywateli, wzywa do poszerzania wiedzy i szerszego informowania w zakresie zrównoważonej konsumpcji oraz wprowadzania i stymulowania zachęt, tak by zmienić wartości i zachowania oraz ułatwić podejmowanie odpowiedzialnych decyzji zarówno obywatelom, jak i przedsiębiorcom;

108. podkreśla potrzebę podjęcia działań prowadzących do zmiany postępowania w kierunku modelu zrównoważonej konsumpcji;

109. podkreśla, że wszystkim najważniejszym podmiotom należy zapewnić pełny, otwarty i sprawiedliwy dostęp do wszystkich negocjacji, posiedzeń między obradami i posiedzeń przygotowawczych do szczytu Rio+20;

Czwartek, 29 września 2011 r.

110. wyraża przekonanie, że przedstawiciele Parlamentu powinni odgrywać aktywną rolę w związku z konferencją; najlepiej byłoby, gdyby Parlament Europejski był oficjalnie zaangażowany w konferencję, miał taki sam status jak delegacja Komisji lub co najmniej taki sam status, jakim cieszył się podczas innych konferencji,

*

* *

111. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentom państw członkowskich oraz Sekretarzowi Generalnemu ONZ.

Przyszłość Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji

P7_TA(2011)0431

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 29 września 2011 r. w sprawie przyszłości Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji

(2013/C 56 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾, na mocy którego ustanowiony został Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 546/2009 z dnia 18 czerwca 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 ustanawiające Europejski fundusz dostosowania do globalizacji ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Budżet z perspektywy Europy 2020” (COM(2011)0500),
- uwzględniając roczne sprawozdania Komisji z działalności EFG,
- uwzględniając konferencje zainteresowanych stron przeprowadzone przez Komisję w styczniu i w marcu 2011 r. z udziałem państw członkowskich i przedstawicieli partnerów społecznych, poświęcone przyszłości EFG,
- uwzględniając przyjęte przez Parlament Europejski od stycznia 2007 r. rezolucje w sprawie EFG, w tym uwagi Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (EMPL) w sprawie odnośnych zastosowań,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 września 2010 r. w sprawie finansowania i funkcjonowania Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji ⁽⁵⁾, w tym opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (EMPL) z dnia 25 czerwca 2010 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 167 z 29.6.2009, s. 26.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽⁵⁾ P7_TA(2010)0303.

Czwartek, 29 września 2011 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 czerwca 2011 r. zatytułowaną „Inwestowanie w przyszłość: nowe wieloletnie ramy finansowe (WRF) na rzecz Europy konkurencyjnej, zrównoważonej i sprzyjającej integracji społecznej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając poświęcone EFG obrady specjalnej grupy roboczej komisji EMPL,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że EFG został wprowadzony w celu wspierania środków adresowanych do tych pracowników, którzy w największym stopniu ucierpieli z powodu masowych zwolnień spowodowanych globalizacją lub kryzysem finansowym i gospodarczym w Unii Europejskiej, a także z myślą o ponownej integracji zawodowej;
- B. mając na uwadze, że w zdecydowanej większości przypadków EFG był uruchamiany w przypadkach zwolnień spowodowanych kryzysem finansowym i gospodarczym;
- C. mając na uwadze, że Komisja proponuje przedłużenie do końca 2013 r. tymczasowego odstępstwa umożliwiającego wykorzystanie EFG w celu udzielenia wsparcia pracownikom zwolnionym w wyniku globalnego kryzysu finansowego i gospodarczego;
- D. mając na uwadze, że EFG został opracowany jako narzędzie służące szybkiej interwencji w przypadku masowych zwolnień, tak aby zapobiegać długoterminowemu bezrobociu w trudnych warunkach na rynku pracy; mając na uwadze, że pierwotnym celem EFG jako instrumentu było łagodzenie w krótkim czasie poważnych i nieprzewidzianych problemów związanych z rynkiem pracy, spowodowanych zwolnieniami dużej liczby pracowników przez duże przedsiębiorstwa lub MŚP działające w konkretnym sektorze i w danym regionie; jednocześnie ponownie podkreśla, że długoterminowe cele strategii Europa 2020 zmierzające do zwiększenia stopy zatrudnienia i zdolności do znalezienia zatrudnienia wspierane są przez Europejski Fundusz Społeczny (EFS);
- E. mając na uwadze, iż ustalono, że długotrwała procedura uruchamiania EFG jest główną wadą odnośnego rozporządzenia;
- F. mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie podjęły wysiłki, aby móc skorzystać z EFG ze względu na trudności w znalezieniu odpowiedniego finansowania krajowego;
- G. mając na uwadze, że EFG przyczynił się do pilotażowego wprowadzenia innowacyjnych środków służących zwiększeniu zdolności pracowników do znalezienia zatrudnienia;
- H. mając na uwadze, że obecne rozporządzenie w sprawie EFG okazało się wystarczająco elastyczne, by znaleźć zastosowanie w różnych systemach rynku pracy i w różnych kontekstach w całej UE;
- I. mając na uwadze, że EFG finansował środki uzupełniające wobec środków finansowanych z EFS, a także dodatki przyznawane w czasie szkoleń zawodowych i przekwalifikowania;
1. przypomina, że EFG został utworzony z myślą o tym, by wykazać solidarność UE z pracownikami dotkniętymi masowymi zwolnieniami będącymi efektem globalizacji, a w 2009 r. – w ramach planu naprawczego – cel ten został rozszerzony o zwolnienia spowodowane również kryzysem finansowym i gospodarczym;
 2. uznaje wartość dodaną EFG, jako instrumentu szybkiej interwencji o ograniczonym zasięgu i zorientowanego na współfinansowanie działań w ramach aktywnej polityki rynku pracy w celu pomocy zwolnionym pracownikom w ponownym wejściu na rynek pracy; podkreśla również, że w przyszłości należy się skoncentrować na zrównoważonych politykach w zakresie rynku pracy; zachęca państwa członkowskie do korzystania z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji w celu realizacji celów UE i propagowania nowych umiejętności, w tym w odniesieniu do nowych, trwałych i ekologicznych miejsc pracy o wysokiej jakości;

⁽¹⁾ P7_TA(2011)0266.

Czwartek, 29 września 2011 r.

3. jest zadowolony faktu, że EFG mógł wesprzeć około 10 % zwolnionych pracowników w UE w okresie 2009-2010 i zauważa, że około 40 % pracowników, z myślą o których uruchomiono EFG w 2009 r. zostało pomyślnie ponownie włączonych do rynku pracy, pomimo negatywnych skutków kryzysu finansowego i gospodarczego dla rynków pracy;
4. popiera wniosek Komisji o kontynuowanie EFG, wykraczając poza obecne wieloletnie ramy finansowe, oraz wzywa do pilnego wyjaśnienia sytuacji w odniesieniu do rolników i pracowników o umowach na czas określony;
5. postuluje o ściśle powiązanie nowego EFG z europejskimi ramami restrukturyzacji, które są niezbędne w celu przewidywania okresu przejściowego i zarządzania zmianami w okresie przejściowym;
6. jest zdania, że największą wartością dodaną, jakiej źródłem może być EFG jest udzielanie skutecznego wsparcia w zakresie szkolenia i przekwalifikowania pracowników z myślą o ponownym ich zatrudnieniu w sytuacji trudnych warunków na rynku pracy wynikających z nieprzewidzianej restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów, które skutkuje niedopasowaniem umiejętności zawodowych lub pogłębieniem tego niedopasowania; podkreśla, że taki instrument byłby cennym uzupełnieniem tych środków finansowanych z EFS, które mają na celu głównie dostosowanie w związku z globalnymi wyzwaniami i z myślą trwałym wzroście gospodarczym; podkreśla następnie, że z jednej strony instrument ten byłby gwarancją solidarności UE z pracownikami, którzy ucierpieli z powodu restrukturyzacji, a z drugiej strony wszystkie państwa członkowskie mogłyby czerpać korzyści z jego szybkiej, ukierunkowanej i odpowiedniej interwencji, z myślą o zapobieganiu długoterminowemu bezrobociu;
7. jest zdania, że głównym wyzwaniem, z którym należy się zmierzyć w przyszłości jest wprowadzenie szybszych procedur interwencji, które umożliwiłyby skuteczniejsze i szybsze uruchamianie EFG;
8. uwzględni wysiłki Komisji mające na celu przedstawienie wykonalnych rozwiązań z myślą o skróceniu procedury ubiegania się o środki i uruchamiania funduszu do maksymalnie sześciu miesięcy, licząc od dnia złożenia wniosku do dnia przekazania środków zainteresowanemu państwu członkowskiemu, zgodnie z procedurami ustawodawczymi i budżetowymi przewidzianymi aktualnie dla EFG; zauważa jednakże brak postępów w ciągu ostatnich czterech lat aktywności EFG i wzywa państwa członkowskie do przyśpieszenia działania funduszu poprzez przygotowanie do środków wchodzących w zakres EFG, nie dopuszczając jednak do sytuacji, w której państwa zmagające się z problemami budżetowymi byłyby dyskryminowane;
9. nawołuje do tego, by w przyszłości EFG koncentrował się zdecydowanie na innowacji, zgodnie z celami strategii Europa 2020, oraz wzywa Komisję do przedłożenia wniosków mających na celu uwzględnianie w ramach EFG kryzysów lokalnych, regionalnych lub krajowych, które prowadzą do zwolnień na dużą skalę;
10. podkreśla, że Komisja musi zapewnić, że przyjmowane środki są spójne i zgodne z celami strategii Europa 2020, oraz wykorzystać część budżetu na pomoc techniczną w celu promowania i upowszechniania najlepszych praktyk wśród państw członkowskich, a także wzajemnego uczenia się;
11. wzywa Komisję do zapewnienia spójności między interwencjami EFG i działaniami ukierunkowanymi na przedsiębiorstwa i sektory w obszarze objętym przepisami UE w dziedzinie konkurencji i polityki przemysłowej;
12. wzywa do usprawnienia w przyszłości rozporządzenia w sprawie EFG, tak aby fundusz ten nie stwarzał dla międzynarodowych przedsiębiorstw pokusy nadużyć;
13. podkreśla, że partnerzy społeczni i lokalne władze powinni być ściśle zaangażowani w procedurę zgłaszania wniosków oraz, przede wszystkim, w opracowywanie zestawu skoordynowanych środków; ponownie podkreśla, że partnerzy społeczni powinni uczestniczyć w monitorowaniu wdrażania i w ocenie wyników, jakie zastosowane środki mają dla wszystkich pracowników;

Czwartek, 29 września 2011 r.

14. wzywa Komisję do zbadania sposobów zapewnienia, że finansowanie z EFG nie będzie wykorzystywane pośrednio przez międzynarodowe przedsiębiorstwa wykazujące zysk netto do redukcji ponoszonych przez nie kosztów przeprowadzanych restrukturyzacji w sposób odpowiedzialny społecznie i do uchylania się od odpowiedzialności; wzywa Komisję do ustanowienia unijnych ram przewidywania zmian i zarządzania nimi oraz restrukturyzacji, w których przedsiębiorstwa te będą ponosiły finansową odpowiedzialność za działania mające na celu pomoc pracownikom w znalezieniu nowego zatrudnienia;

15. wzywa Komisję do ustalenia powodów, dla których niektóre państwa członkowskie jeszcze nie skorzystały z EFG, pomimo przeprowadzonych masowych zwolnień, a także do zaproponowania odpowiednich rozwiązań w celu zapewnienia, że finansowanie z EFG będzie rozdzielane zgodnie z unijnym celem, jakim jest wspieranie gospodarczej, społecznej i terytorialnej spójności oraz solidarności między państwami członkowskimi (art. 3 TUE);

16. podkreśla, że EFG powinien w dalszym ciągu finansować jedynie te działania w ramach aktywnej polityki rynku pracy, które uzupełniają środki przewidziane w prawie krajowym w przypadku masowych zwolnień; proponuje ponadto, by w przyszłości dodatkowo finansowanym z EFG towarzyszyły zawsze działania w zakresie szkoleń i przekwalifikowania, finansowane również z EFG, a także, by dotacje te nie zastępowały środków przewidzianych w prawie krajowym, wspólnotowym lub w umowach zbiorowych;

17. zwraca się do Komisji z wnioskiem o zbadanie możliwości dostosowania poziomu współfinansowania EFG do poziomu mającego zastosowanie w danym państwie członkowskim w ramach funduszy strukturalnych;

18. wzywa do załączania we wnioskach informacji o źródłach współfinansowania;

19. wzywa Komisję do ściślejszego monitorowania procesu wdrażania w celu zagwarantowania, by wszyscy pracownicy w równym stopniu korzystali z wyników zastosowanych środków, a także do sporządzenia bazy danych najlepszych praktyk i wzorców;

20. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz parlamentom i rządów państw członkowskich.

Ustanowienie Europejskiego Ochotniczego Korpusu Pomocy Humanitarnej

P7_TA(2011)0432

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego z dnia 29 września 2011 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Ochotniczego Korpusu Pomocy Humanitarnej

(2013/C 56 E/16)

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 123 Regulaminu,

A. mając na uwadze, że zgodnie z art. 214 ust. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej „w celu ustanowienia ram wspólnego wkładu młodych Europejczyków w akcje pomocy humanitarnej Unii ustanawia się Europejski Ochotniczy Korpus Pomocy Humanitarnej”,

B. mając na uwadze, że w dniu 23 listopada 2010 r. Komisja wydała komunikat pt. „Wolontariat jako wyraz solidarności obywateli UE – wstępne refleksje na temat Europejskiego Ochotniczego Korpusu Pomocy Humanitarnej”,

C. mając na uwadze, że rok 2011 jest Europejskim Rokiem Wolontariatu,

1. oświadczają, że działalność humanitarna jest podstawowym wyrazem europejskiej wartości solidarności;

Czwartek, 29 września 2011 r.

2. podkreśla, że długa europejska tradycja wolontariatu jest nieodzownym elementem naszej wspólnej tożsamości europejskiej;
3. podkreśla, że Europejski Ochotniczy Korpus Pomocy Humanitarnej wniesie wartość dodaną na rzecz obywateli europejskich poprzez wspieranie ich aktywnego udziału oraz sprzyjanie zwiększeniu spójności społeczeństwa;
4. wzywa Parlament Europejski i Radę do ustalenia zasad i procedur funkcjonowania Korpusu w obliczu katastrof oraz o jego bezzwłoczne ustanowienie;
5. uważa, że głównymi elementami działalności wolontariackiej powinno być znalezienie i wybór wolontariuszy, a także ich szkolenie i odpowiednie rozmieszczenie;
6. podkreśla, że działalność wolontariacka powinna być uzależniona od zapotrzebowania i powinna opierać się na potrzebach oraz że nadrzędne znaczenie powinno mieć bezpieczeństwo;
7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego oświadczenia wraz z nazwiskami sygnatariuszy ⁽¹⁾ Komisji, Radzie oraz parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Lista sygnatariuszy jest opublikowana w załączniku 1 do protokołu z dnia 29 września 2011 r. (P7_PV(2011)09-29(ANN1)).

Cywilni inwalidzi wojenni

P7_TA(2011)0433

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego z dnia 29 września 2011 r. w sprawie cywilnych inwalidów wojennych

(2013/C 56 E/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając program sztokholmski przyjęty przez Radę Europejską w grudniu 2009 r.,
 - uwzględniając art. 123 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska od dawna propaguje pokój na świecie oraz zapobieganie stosowaniu min lądowych,
 - B. mając na uwadze, że cywilni inwalidzi wojenni, ofiary min lądowych i innych rodzajów pozostawionej broni oraz ofiary terroryzmu zarówno w państwach członkowskich, jak i w państwach kandydujących stale borykają się z trudnościami zdrowotnymi i społeczno-ekonomicznymi, którymi należy się zająć w sposób całościowy i skoordynowany,
 1. uważa, że Europa powinna dać przykład reszcie świata poprzez uznanie i zaspokojenie długoterminowych potrzeb ofiar ataków terrorystycznych i cywilnych inwalidów wojennych oraz nadanie im specjalnego statusu,
 2. wzywa Komisję do podjęcia odpowiednich działań w celu zapewnienia tego, że bieżące potrzeby medyczne i społeczne cywilnych inwalidów wojennych oraz ofiar terroryzmu zostaną zaspokojone w UE w sposób niedyskryminujący, tak aby pomóc tym ludziom godnie żyć w ich własnym otoczeniu,
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego oświadczenia wraz z nazwiskami sygnatariuszy ⁽¹⁾ Radzie, Komisji oraz parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Lista sygnatariuszy jest opublikowana w załączniku 2 do protokołu z dnia 29 września 2011 r. (P7_PV(2011)09-29(ANN2)).

Wtorek, 27 września 2011 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

Handel produktami rolnymi i produktami rybołówstwa między UE a Palestyną *******

P7_TA(2011)0396

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Porozumienia w formie wymiany listów pomiędzy Unią Europejską z jednej strony, a Autonomią Palestyńską na Zachodnim Brzegu i w Strefie Gazy z drugiej strony, w celu dalszej liberalizacji handlu produktami rolnymi, przetworzonymi produktami rolnymi oraz rybami i produktami rybołówstwa, zmieniającego Eurośródziemnomorski przejściowy układ stowarzyszeniowy w sprawie wymiany handlowej i współpracy między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a Organizacją Wyzwolenia Palestyny (OWP) na rzecz Autonomii Palestyńskiej na Zachodnim Brzegu i w Strefie Gazy, z drugiej strony (07770/2011 – C7-0100/2011 – 2011/0042(NLE))

(2013/C 56 E/18)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (07770/2011),
 - uwzględniając Porozumienie w formie wymiany listów pomiędzy Unią Europejską z jednej strony, a Autonomią Palestyńską na Zachodnim Brzegu i w Strefie Gazy z drugiej strony, w celu dalszej liberalizacji handlu produktami rolnymi, przetworzonymi produktami rolnymi oraz rybami i produktami rybołówstwa, zmieniające Eurośródziemnomorski przejściowy układ stowarzyszeniowy w sprawie wymiany handlowej i współpracy między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a Organizacją Wyzwolenia Palestyny (OWP) na rzecz Autonomii Palestyńskiej na Zachodnim Brzegu i w Strefie Gazy, z drugiej strony (07769/2011),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 207 ust. 4 akapit pierwszy oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0100/2011),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0300/2011),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Autonomii Palestyńskiej na Zachodnim Brzegu i w Strefie Gazy.

Wtorek, 27 września 2011 r.

Umowa między UE a Meksykiem dotycząca pewnych aspektów usług lotniczych

P7_TA(2011)0397

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy dotyczącej pewnych aspektów przewozów lotniczych między Unią Europejską a Meksykańskimi Stanami Zjednoczonymi (05735/2011 – C7-0067/2011 – 2008/0161(NLE))

(2013/C 56 E/19)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (05735/2011),
 - uwzględniając projekt umowy dotyczącej pewnych aspektów przewozów lotniczych między Unią Europejską a Meksykańskimi Stanami Zjednoczonymi (07158/2/2009),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 100 ust. 2, art. 218 ust. 8 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0067/2011),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Transportu i Turystyki (A7-0298/2011),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Meksykańskich Stanów Zjednoczonych.

Umowa o partnerstwie w sprawie połowów między UE a Republiką Zielonego Przylądka ***

P7_TA(2011)0398

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia nowego Protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie o partnerstwie w sprawie połowów między Unią Europejską a Republiką Zielonego Przylądka (09793/2011 – C7-0228/2011 – 2011/0097(NLE))

(2013/C 56 E/20)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (09793/2011),
- uwzględniając projekt nowego Protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między Wspólnotą Europejską a Republiką Zielonego Przylądka (09791/2011),
- uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 43 ust. 2 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0228/2011),
- uwzględniając art. 81 i art. 90 ust. 7 Regulaminu,

Wtorek, 27 września 2011 r.

- uwzględniając zalecenie Komisji Rybołówstwa oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Budżetowej (A7-0299/2011),
 1. wyraża zgodę na zawarcie Protokołu do umowy;
 2. wzywa Komisję, aby przedstawiła Parlamentowi protokół i wnioski z posiedzeń wspólnego komitetu przewidzianego w art. 9 umowy i wieloletniego programu sektorowego przewidzianego w art. 3 nowego Protokołu oraz odnośnych ocen rocznych; wzywa Komisję do ułatwienia udziału przedstawicieli Parlamentu jako obserwatorów w posiedzeniach wspólnego komitetu; wzywa Komisję do przedłożenia Parlamentowi i Radzie, w ciągu ostatniego roku stosowania nowego Protokołu oraz przed rozpoczęciem negocjacji w sprawie jego odnowienia, pełnego sprawozdania z oceny jego realizacji, bez zbędnego ograniczania dostępu do tego dokumentu;
 3. wzywa Komisję i Radę, w kontekście ich odnośnych kompetencji, aby natychmiast i w pełni informowały Parlament na wszystkich etapach procedur związanych z nowym Protokołem i jego odnowieniem na mocy art. 13 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 218 ust. 10 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Republiki Zielonego Przylądka.

Porozumienie o współpracy między UE a USA w zakresie prac badawczo-rozwojowych w lotnictwie cywilnym ***

P7_TA(2011)0399

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Porozumienia o współpracy NAT-I-9406 między Stanami Zjednoczonymi Ameryki a Unią Europejską (09390/2011 – C7-0141/2011 – 2011/0021(NLE))

(2013/C 56 E/21)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (09390/2011),
- uwzględniając Porozumienie o współpracy NAT-I-9406 między Stanami Zjednoczonymi Ameryki a Unią Europejską (06458/2011),
- uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 100 ust. 2 i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) oraz art. 218 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0141/2011),
- uwzględniając art. 81, art. 90 ust. 7 oraz art. 46 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając zalecenie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A7-0301/2011),
 1. wyraża zgodę na zawarcie porozumienia o współpracy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Stanów Zjednoczonych Ameryki.

Wtorek, 27 września 2011 r.

Rozszerzenie zakresu rozporządzenia w sprawie zawodowego, transgranicznego transportu drogowego gotówki euro między państwami członkowskimi należącymi do strefy euro ***

P7_TA(2011)0400

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie projektu rozporządzenia Rady dotyczącego rozszerzenia zakresu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zawodowego, transgranicznego transportu drogowego gotówki euro między państwami członkowskimi należącymi do strefy euro (17787/2010 – C7-0025/2011–2010/0206(APP))

(2013/C 56 E/22)

(Specjalna procedura ustawodawcza – zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt rozporządzenia Rady (17787/2010),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę zgodnie z art. 352 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0025/2011),
 - uwzględniając art. 81 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0077/2011),
1. wyraża zgodę na projekt rozporządzenia Rady;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, a także parlamentom narodowym.

Zawodowy, transgraniczny transport drogowy gotówki euro między państwami członkowskimi należącymi do strefy euro *I**

P7_TA(2011)0405

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zawodowego, transgranicznego transportu drogowego gotówki euro między państwami członkowskimi należącymi do strefy euro (COM(2010)0377 – C7-0186/2010 – 2010/0204(COD))

(2013/C 56 E/23)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0377),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 133 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0186/2010),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

Wtorek, 27 września 2011 r.

- uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego z dnia 5 października 2010 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0076/2011),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, a także parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 278 z 15.10.2010, s. 1.

P7_TC1-COD(2010)0204

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 27 września 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 w sprawie zawodowego, transgranicznego transportu drogowego gotówki euro między państwami członkowskimi należącymi do strefy euro

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 1214/2011.)

Międzynarodowa umowa w sprawie drewna tropikalnego z 2006 r. *I**

P7_TA(2011)0406

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1334/2000 ustanawiające wspólnotowy system kontroli eksportu produktów i technologii podwójnego zastosowania (COM(2008)0854 – C7-0062/2010 – 2008/0249(COD))

(2013/C 56 E/24)

(Zwykła procedura prawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2008)0854),
- uwzględniając art. 133 Traktatu WE,
- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady pt. „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 oraz art. 207 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0062/2010),

Wtorek, 27 września 2011 r.

- uwzględniając art. 27 rozporządzenia (WE) nr 428/2009 ustanawiającego wspólnotowy system kontroli wywozu, transferu, pośrednictwa i tranzytu w odniesieniu do produktów podwójnego zastosowania (przekształcenie), zgodnie z którym z dniem 27 sierpnia 2009 r. utraciło moc rozporządzenie Rady (WE) nr 1334/2000 ustanawiające wspólnotowy system kontroli eksportu produktów i technologii podwójnego zastosowania,
 - uwzględniając zobowiązanie podjęte przez przedstawiciela Rady w piśmie z dnia 18 lipca 2011 r. do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0028/2011),
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu stanowisko określone poniżej ⁽¹⁾;
 2. zatwierdza wspólne oświadczenie Parlamentu, Rady i Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 3. przyjmuje do wiadomości oświadczenie Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 4. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania jego stanowiska Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

⁽¹⁾ Niniejsze stanowisko zastępuje poprawki przyjęte w dniu 5 kwietnia 2011 r. (Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0125).

P7_TC1-COD(2008)0249

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 27 września 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 428/2009 ustanawiające wspólnotowy system kontroli wywozu, transferu, pośrednictwa i tranzytu w odniesieniu do produktów podwójnego zastosowania

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 1232/2011.)

ZAŁĄCZNIK

Oświadczenie Komisji:

Komisja zamierza dokonać przeglądu niniejszego rozporządzenia najpóźniej do dnia 31 grudnia 2013 r., w szczególności w zakresie oceny możliwości wprowadzenia generalnego zezwolenia na wywóz w odniesieniu do przesyłek o niskiej wartości.

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w sprawie przesyłek o niskiej wartości:

Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na krajowe generalne zezwolenia na wywóz przesyłek o niskiej wartości wydawane przez państwa członkowskie zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 428/2009.

Środa, 28 września 2011 r.

Projekt budżetu korygującego nr 4/2011: środki własne a przepływy migracyjne i przepływy uchodźców

P7_TA(2011)0414

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 4/2011 na rok budżetowy 2011, sekcja 3 – Komisja (13990/2011 – C7-0243/2011 – 2011/2128(BUD))

(2013/C 56 E/25)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 314, oraz Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 37 i 38,
- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2011, w formie przyjętej ostatecznie w dniu 15 grudnia 2010 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾,
- uwzględniając projekt budżetu korygującego nr 4/2011 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2011, przedstawiony przez Komisję dnia 17 czerwca 2011 r. (COM(2011)0375),
- uwzględniając stanowisko Rady w sprawie projektu budżetu korygującego nr 4/2011 zajęte przez Radę dnia 12 września 2011 r. (13990/2011 – C7-0243/2011),
- uwzględniając art. 75b i art. 75e Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0312/2011),
- A. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 4/2011 dotyczącego budżetu ogólnego na rok 2011 ma dwojaki cel, a mianowicie: zwiększenie środków w dziale 3a oraz korektę prognozy tradycyjnych zasobów własnych,
- B. mając na uwadze, że zwiększenie o niemal 41,1 mln EUR środków na zobowiązania przeznaczonych na zarządzanie przepływami migracyjnymi i przepływami uchodźców (za pośrednictwem agencji FRONTEX, Funduszu Granic Zewnętrznych, Europejskiego Funduszu Powrotów Imigrantów oraz Europejskiego Funduszu na rzecz Uchodźców) jest częścią wieloaspektowej odpowiedzi Unii na przemiany polityczne w krajach południowej części regionu Morza Śródziemnego,
- C. mając na uwadze, że zwiększenie środków na zobowiązania stoi wyraźnie w zgodzie z zasadą „nowe środki na nowe zadania”,
- D. mając na uwadze, że zaproponowane związane z tym zwiększenie środków na płatności o 43,9 mln EUR jest możliwe dzięki przegrupowaniu niezrealizowanych środków na płatności z pozycji budżetu 'Projekty energetyczne w celu wsparcia naprawy gospodarczej –sieci energetyczne',

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 68 z 15.3.2011.

⁽³⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

Środa, 28 września 2011 r.

- E. mając na uwadze, że niezrealizowane środki na płatności ze wspomnianej powyżej pozycji budżetu zostaną wykorzystane w następstwie przyjęcia budżetu korygującego nr 2/2011, projektu budżetu korygującego nr 4/2011 i kilku przesunięć,
- F. mając na uwadze, że wszelkie ewentualne potrzeby dotyczące płatności w roku 2011 należy przedstawić z uwzględnieniem wspólnego oświadczenia w sprawie środków na płatności przyjętego przez oba organy władzy budżetowej,
1. przyjmuje do wiadomości projekt budżetu korygującego nr 4/2011;
 2. z wielkim zaskoczeniem odnotowuje sprzeczne stanowiska przyjęte przez Radę, która zatwierdziła wzmocnienie kilku programów w ramach działu 3a w projekcie budżetu korygującego nr 4/2011, a jednocześnie zajęła przeciwne stanowisko w sprawie tych samych instrumentów w odniesieniu do roku budżetowego 2012 i zmniejszyła wysokość odnośnych środków;
 3. przypomina w związku z tym, że konsekwencja i spójność zobowiązań Unii w odniesieniu do unijnych instrumentów jest zasadniczym warunkiem wydajnego i optymalnego wydatkowania środków, która to praktyka jest bardzo pożądana przy napiętym i ograniczonym budżecie;
 4. zatwierdza stanowisko Rady w sprawie projektu budżetu korygującego nr 4/2011 bez poprawek i zobowiązuje swojego przewodniczącego do ogłoszenia, że budżet korygujący nr 4/2011 został ostatecznie przyjęty, oraz do zarządzenia jego publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz parlamentom narodowym.

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek EGF/2010/017 DK/Midtjylland Machinery przedstawiony przez Danię)

P7_TA(2011)0415

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/017 DK/Midtjylland Machinery złożony przez Danię) (COM(2011)0421 – C7-0194/2011 – 2011/2159(BUD))

(2013/C 56 E/26)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0421 – C7-0194/2011),
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
- uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 28 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Środa, 28 września 2011 r.

- uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0309/2011),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami istotnych zmian w strukturze światowego handlu oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy;
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego;
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojednawczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należyтым uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu EFG;
- D. mając na uwadze, że Dania wystąpiła o pomoc w związku z 813 zwolnieniami (z czego 325 pracowników ma zostać objętych pomocą) w sześciu przedsiębiorstwach prowadzących działalność ujętą w dziale 28 według klasyfikacji NACE Rev. 2 („Produkcja maszyn i urządzeń”) w regionie NUTS II Midtjylland (DK04) w Danii;
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG;
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków zmierzających do poprawy przepisów proceduralnych i budżetowych celem szybszego uruchamiania EFG; docenia w związku z tym wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszenie uwalniania dotacji ulepszoną procedurę, mającą na celu przedstawianie władzy budżetowej oceny Komisji dotyczącej kwalifikowalności wniosku EFG równocześnie z wnioskiem o jego uruchomienie; ma nadzieję, że dalsze ulepszenia procedury zostaną zrealizowane w ramach nadchodzącego przeglądu EFG i że zwiększy się skuteczność, przejrzystość i widoczność EFG;
 2. przypomina o zobowiązaniu instytucji do zapewnienia sprawnej i szybkiej procedury przyjmowania decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniając jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką EFG może odegrać w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy, zwłaszcza pracowników w najtrudniejszej sytuacji i najmniej wykwalifikowanych;
 3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych pracowników; ponadto podkreśla, że pomoc z EFG może współfinansować jedynie aktywne działania na rynku pracy, prowadzące do długotrwałego zatrudnienia; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
 4. stwierdza, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują dane na temat jego zgodności i komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;
 5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w następstwie ponawianych wniosków Parlamentu po raz pierwszy w budżecie na rok 2011 uwidocznione są środki na płatności w wys. 47 608 950 EUR w pozycji budżetowej EFG 04 05 01; przypomina, że EFG został stworzony jako osobny specjalny instrument z własnymi celami i terminami i że w związku z tym ma prawo do własnych środków, aby uniknąć przesuwania z innych pozycji budżetowych, jak to miało miejsce w przeszłości i co mogłoby być szkodliwe dla realizacji różnorodnych celów politycznych;

Środa, 28 września 2011 r.

6. z zadowoleniem przyjmuje przewidziane zwiększenie środków w pozycji budżetowej EFG 04 05 01 o 50 000 000 EUR (za pośrednictwem budżetu korygującego nr 3/2011), na pokrycie kwoty, o której mowa w niniejszym wniosku;
7. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/017 DK/Midtjylland Machinery złożony przez Danię)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2011/725/UE.)

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: wniosek EGF/2011/003 DE/Arnsberg i Düsseldorf – przemysł samochodowy / Niemcy

P7_TA(2011)0416

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt. 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2011/003 DE/Arnsberg i Düsseldorf Przemysł motoryzacyjny, z Niemiec) (COM(2011)0447 – C7-0209/2011 – 2011/2163(BUD))

(2013/C 56 E/27)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0447 – C7-0209/2011),
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (PMI z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
- uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 28 PMI z dnia 17 maja 2006 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Środa, 28 września 2011 r.

- uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0311/2011),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami istotnych zmian w strukturze światowego handlu oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojednawczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należytych uwzględnieniu PMI z dnia 17 maja 2006 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu EFG,
- D. mając na uwadze, że Niemcy wystąpiły o pomoc w związku ze zwolnieniem 778 pracowników (wszyscy pracownicy mają zostać objęci pomocą) w pięciu przedsiębiorstwach prowadzących działalność w dziale 29 według klasyfikacji NACE Rev. 2 („Produkcja pojazdów samochodowych, przyczep i naczep”) w regionach według klasyfikacji NUTS II Arnsberg (DEA5) oraz Düsseldorf (DEA1) w Niemczech,
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków zmierzających do poprawy przepisów proceduralnych i budżetowych celem szybszego uruchamiania EFG; docenia w związku z tym wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszenie uwalniania dotacji ulepszoną procedurę, mającą na celu przedstawianie władzy budżetowej oceny Komisji dotyczącej kwalifikowalności wniosku EFG równocześnie z wnioskiem o uruchomienie EFG; wyraża nadzieję, że dalsze usprawnienia procedury nastąpią w ramach nadchodzącego przeglądu EFG oraz że zwiększy się skuteczność, przejrzystość i widoczność EFG;
 2. przypomina o zobowiązaniu instytucji do zapewnienia sprawnej i szybkiej procedury przyjmowania decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniając jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką EFG może odegrać w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
 3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG należy zadbać o to, aby fundusz ten wspierał powrót zwolnionych pracowników na rynek pracy; ponadto podkreśla, że działania finansowane ze środków EFG powinny prowadzić do długotrwałego zatrudnienia; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie zastępuje działań, za których podjęcie – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
 4. stwierdza, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują dane na temat jego komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;
 5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w następstwie ponawianych wniosków Parlamentu po raz pierwszy w budżecie na rok 2011 ujęte są środki na płatności w wys. 47 608 950 EUR w pozycji budżetowej EFG 04 05 01; przypomina, że EFG został stworzony jako osobny specjalny instrument z odrębnymi celami i terminami i że w związku z tym przysługują mu odrębne środki, aby uniknąć przesunięć z innych pozycji w budżecie – jak to miało miejsce w przeszłości – co mogłoby utrudnić realizację poszczególnych celów politycznych;

Środa, 28 września 2011 r.

6. z zadowoleniem przyjmuje przewidziane zwiększenie – za pośrednictwem budżetu korygującego nr 3/2011 – środków w pozycji budżetowej EFG 04 05 01 o 50 000 000 EUR na pokrycie kwoty, o której mowa w niniejszym wniosku;
7. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt. 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2011/003 DE/Arnsberg i Düsseldorf Przemysł motoryzacyjny, z Niemiec)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2011/724/UE.)

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: wniosek EGF/2010/026 PT/Rohde-Portugalia

P7_TA(2011)0417

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/026 PT/Rohde z Portugalii) (COM(2011)0491 – C7-0222/2011 – 2011/2167(BUD))

(2013/C 56 E/28)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0491 – C7-0222/2011),
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
- uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 28 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Środa, 28 września 2011 r.

- uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0310/2011),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami istotnych zmian w strukturze światowego handlu oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należytych uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu EFG,
- D. mając na uwadze, że Portugalia wystąpiła o pomoc w związku z 974 zwolnieniami, z czego 680 pracowników ma zostać objętych pomocą w jednym przedsiębiorstwie położonym głównie w gminie Santa Maria Da Feira, a także dotkniętej sąsiadującej gminie Ovar, które położone są w dwóch regionach NUTS II, odpowiednio w regionie Północnym i Centralnym Portugalii,
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków zmierzających do poprawy przepisów proceduralnych i budżetowych celem szybszego uruchamiania EFG; docenia w związku z tym wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszenie uwalniania dotacji ulepszoną procedurę, mającą na celu przedstawianie władzy budżetowej oceny Komisji dotyczącej kwalifikowalności wniosku EFG równocześnie z wnioskiem o uruchomienie EFG; ma nadzieję, że dalsze ulepszenia procedury zostaną zrealizowane w ramach nadchodzącego przeglądu EFG i że zwiększy się skuteczność, przejrzystość i widoczność EFG;
 2. przypomina o zobowiązaniu instytucji do zapewnienia sprawnej i szybkiej procedury przyjmowania decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniając jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką EFG może odegrać w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
 3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych pracowników; ponadto podkreśla, że działania finansowane ze środków EFG powinny prowadzić do długotrwałego zatrudnienia; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
 4. stwierdza, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują dane na temat jego komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;
 5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w następstwie ponawianych wniosków Parlamentu po raz pierwszy w budżecie na rok 2011 uwidocznione są środki na płatności w wysokości 47 608 950 EUR w pozycji budżetowej EFG 04 05 01; przypomina, że EFG został stworzony jako osobny specjalny instrument z własnymi celami i terminami i że w związku z tym ma prawo do własnych środków, aby uniknąć przesuwania z innych linii budżetowych, jak to miało miejsce w przeszłości i mogło być szkodliwe dla realizacji różnorodnych celów politycznych;

Środa, 28 września 2011 r.

6. z zadowoleniem przyjmuje przewidziane zwiększenie środków w pozycji budżetowej EFG 04 05 01 o 50 000 000 EUR (za pośrednictwem budżetu korygującego nr 3/2011), na pokrycie kwoty, o której mowa w niniejszym wniosku;
7. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
8. zobowiązuje przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/026 PT/Rohde z Portugalii)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2011/726/UE.)

Zmiana list koncesyjnych Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do UE (porozumienie UE - Argentyna) ***

P7_TA(2011)0418

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Republiką Argentyńską na podstawie art. XXIV ust. 6. oraz art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r. odnoszącego się do zmian list koncesyjnych Republiki Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do Unii Europejskiej (06609/2011 – C7-0104/2011 – 2011/0027(NLE))

(2013/C 56 E/29)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (06609/2011),
- uwzględniając projekt Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Republiką Argentyńską na podstawie art. XXIV ust. 6. oraz art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r. odnoszącego się do zmian list koncesyjnych Republiki Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do Unii Europejskiej (06610/2011),
- uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 207 ust. 4 akapit pierwszy oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) podpunkt (v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0104/2011),

Środa, 28 września 2011 r.

- uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0297/2011),
1. wyraża zgodę na zawarcie porozumienia;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz parlamentowi Republiki Argentynskiej.

Zmiana list koncesyjnych Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do UE (porozumienie UE - Australia) ***

P7_TA(2011)0419

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Australią na podstawie art. XXIV ust. 6. oraz art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r. odnoszącego się do zmian list koncesyjnych Republiki Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do Unii Europejskiej (06603/2011 – C7-0144/2011 – 2011/0032(NLE))

(2013/C 56 E/30)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (06603/2011),
 - uwzględniając projekt Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Australią na podstawie art. XXIV ust. 6. oraz art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r. odnoszącego się do zmian list koncesyjnych Republiki Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do Unii Europejskiej (06604/2011),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 207 ust. 4 akapit pierwszy oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) podpunkt (v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0144/2011),
 - uwzględniając art. 81 i 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0296/2011),
1. wyraża zgodę na przyjęcie porozumienia;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Australii.
-

Środa, 28 września 2011 r.

Zmiana list koncesyjnych Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do UE (porozumienie UE - Nowa Zelandia) ***

P7_TA(2011)0420

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Nową Zelandią na podstawie art. XXIV ust. 6. oraz art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r. odnoszącego się do zmian list koncesyjnych Republiki Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do Unii Europejskiej (06536/2011 – C7-0106/2011 – 2011/0029(NLE))

(2013/C 56 E/31)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (06536/2011),
 - uwzględniając projekt Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Nową Zelandią na podstawie art. XXIV ust. 6. oraz art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r. odnoszącego się do zmian list koncesyjnych Republiki Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do Unii Europejskiej(06537/2011),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 207 ust. 4 akapit pierwszy oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) podpunkt (v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0106/2011),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0295/2011),
1. wyraża zgodę na przyjęcie porozumienia;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich i Nowej Zelandii.

Wzmocnienie nadzoru nad pozycjami budżetowymi oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych *I**

P7_TA(2011)0421

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1466/97 w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych (COM(2010)0526 – C7-0300/2010 – 2010/0280(COD))

(2013/C 56 E/32)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0526),

Środa, 28 września 2011 r.

- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 121 ust. 6 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0300/2010),
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 55 i art. 37 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0178/2011),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu ⁽²⁾;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 150 z 20.5.2011, s. 1.

⁽²⁾ Niniejsze stanowisko zastępuje poprawki przyjęte w dniu 23 czerwca 2011 r. (Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0291.

P7_TC1-COD(2010)0280

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 28 września 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1466/97 w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 1175/2011)

Nadzór budżetowy w strefie euro *I**

P7_TA(2011)0422

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie skutecznego egzekwowania nadzoru budżetowego w strefie euro (COM(2010)0524 – C7-0298/2010 – 2010/0278(COD))

(2013/C 56 E/33)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0524),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 121 i 126 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0298/2010),

Środa, 28 września 2011 r.

- uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾
 - uwzględniając art. 55 i art. 37 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0180/2011),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu ⁽³⁾;
 2. przyjmuje do wiadomości oświadczenie Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 150 z 20.5.2011, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 218 z 23.7.2011, s. 46.

⁽³⁾ Niniejsze stanowisko zastępuje poprawki przyjęte w dniu 23 czerwca 2011 r. (Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0290).

P7_TC1-COD(2010)0278

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 28 września 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 w sprawie skutecznego egzekwowania nadzoru budżetowego w strefie euro

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 1173/2011.)

ZAŁĄCZNIK

Oświadczenie Komisji

Do końca 2011 r. Komisja zamierza przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat tworzenia systemu wspólnej emisji europejskich obligacji państwowych (papierów wartościowych strefy euro) w ramach wspólnej i solidarnej odpowiedzialności, zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia w sprawie egzekwowania nadzoru budżetowego w strefie euro. Papiery wartościowe strefy euro mają zwiększać dyscyplinę fiskalną i stabilność w strefie euro za pośrednictwem rynków, a także – wykorzystując wzrost płynności – zapewniać, że państwa członkowskie utrzymujące najwyższe standardy jakości kredytowej nie ucierpią w wyniku wyższych stóp procentowych. W stosownych przypadkach sprawozdaniu towarzyszą wnioski legislacyjne.

W związku z pierwszym sprawozdaniem dla Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zastosowania wspomnianego rozporządzenia, jakie przewiduje się w art. 13, Komisja zamierza dokonać przeglądu każdego mechanizmu następczego w stosunku do europejskiego mechanizmu stabilności finansowej i europejskiego funduszu stabilności finansowej w okresie objętym sprawozdaniem. W ramach tego przeglądu dokona się oceny wkładu tego mechanizmu w zachowanie stabilności finansowej całego obszaru euro, w poprawę dyscypliny budżetowej wśród państw członkowskich, a także w poprawę zarządzania gospodarką i koordynację na szczeblu UE. Ocena obejmie również skuteczność rozwiązań międzyinstytucjonalnych rządzących wspomnianym mechanizmem, a także potencjalne korzyści z punktu widzenia skuteczności, wydajności i odpowiedzialności poszczególnych rozwiązań.

Środa, 28 września 2011 r.

Środki egzekwowania korekty nadmiernych zaburzeń równowagi makroekonomicznej w strefie euro *I**

P7_TA(2011)0423

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków egzekwowania korekty nadmiernych zaburzeń równowagi makroekonomicznej w strefie euro (COM(2010)0525 – C7-0299/2010 – 2010/0279(COD))

(2013/C 56 E/34)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0525),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2, art. 121 ust. 6 i art. 136 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0299/2010),
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾
 - uwzględniając art. 55 i art. 37 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0182/2011),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu ⁽³⁾;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 150 a 20.5.2011, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 218 z 23.7.2011, s. 53.

⁽³⁾ Niniejsze stanowisko zastępuje poprawki przyjęte w dniu 23 czerwca 2011 r. (Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0292).

P7_TC1-COD(2010)0279

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 28 września 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 w sprawie środków egzekwowania korekty nadmiernych zakłóceń równowagi makroekonomicznej w strefie euro

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 1174/2011.)

Środa, 28 września 2011 r.

Zapobieganie zaburzeniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowanie
*****I**

P7_TA(2011)0424

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zapobiegania zaburzeniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania (COM(2010)0527 – C7-0301/2010 – 2010/0281(COD))

(2013/C 56 E/35)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2010)0527),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 121 ust. 6 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0301/2010),
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾
 - uwzględniając art. 55 i art. 37 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0183/2011),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu ⁽³⁾;
 2. przyjmuje do wiadomości oświadczenie Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 150 z 20.5.2011, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 218 z 23.7.2011, s. 53.

⁽³⁾ Niniejsze stanowisko zastępuje poprawki przyjęte w dniu 23 czerwca 2011 r. (Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0287).

P7_TC1-COD(2010)0281**Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 28 września 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania**

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 1176/2011.)

Środa, 28 września 2011 r.

ZAŁĄCZNIK

Oświadczenie Komisji

Komisja z zadowoleniem odnotowuje przyjęcie rozporządzenia w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania. W rozporządzeniu tym uznano fakt, że wyzwania polityczne w poszczególnych państwach członkowskich mogą się znacznie różnić pod względem charakteru, znaczenia i pilności, jak również że w związku z podatnością na zagrożenia i rozmiarem wymaganego dostosowania szczególnie pilna jest potrzeba działań w państwach członkowskich wykazujących trwale wysoki deficyt na rachunku obrotów bieżących i spadek konkurencyjności. Uwzględniono również to, że w państwach członkowskich, które gromadzą wysokie nadwyżki na rachunku obrotów bieżących, strategie polityczne powinny służyć określeniu i wdrażaniu środków, które pomogą zwiększyć ich popyt wewnętrzny i potencjał wzrostu gospodarczego. Wdrażając to rozporządzenie, Komisja zobowiązuje się w pełni realizować to podejście; dopilnuje także, aby nadzór makroekonomiczny obejmował kraje, w których występuje deficyt i nadwyżki na rachunku obrotów bieżących, z właściwym zróżnicowaniem w odniesieniu do pilności działań politycznych oraz rodzaju wymaganych działań naprawczych.

Przyspieszenie i wyjaśnienie procedury nadmiernego deficytu *

P7_TA(2011)0425

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/97 w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu (COM(2010)0522 – C7-0396/2010 – 2010/0276(CNS))

(2013/C 56 E/36)

(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Radzie (COM(2010)0522),
 - uwzględniając art. 126 ust. 14 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0396/2010),
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 55 oraz art. 37 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0179/2011),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji ⁽²⁾;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;

⁽¹⁾ Dz.U. C 150 z 20.5.2011, s. 1.

⁽²⁾ Niniejsze stanowisko zastępuje poprawki przyjęte w dniu 23 czerwca 2011 r. (Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0288).

Środa, 28 września 2011 r.

4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom państw członkowskich.

P7_TC1-CNS(2010)0276

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w dniu 28 września 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Rady (UE) nr .../2011 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/97 w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 126 ust. 14 akapit drugi,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przewidziana w Traktacie **o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE)** koordynacja polityki gospodarczej państw członkowskich w Unii powinna zapewniać poszanowanie zasad przewodnich dotyczących stabilnych cen, zdrowych finansów publicznych i warunków pieniężnych oraz trwałej równowagi płatniczej.
- (2) Pakt na rzecz stabilności i wzrostu obejmował początkowo rozporządzenie Rady (WE) nr 1466/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych ⁽³⁾, rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu ⁽⁴⁾ oraz rezolucję Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 1997 r. w sprawie Paktu na rzecz stabilności i wzrostu ⁽⁵⁾. Rozporządzenia (WE) nr 1466/97 i (WE) nr 1467/97 zostały zmienione w 2005 r. odpowiednio rozporządzeniami (WE) nr 1055/2005 oraz (WE) nr 1056/2005. Ponadto w dniu 20 marca 2005 r. przyjęto sprawozdanie Rady zatytułowane „Poprawa wdrażania Paktu na rzecz stabilności i wzrostu”.
- (3) Pakt stabilności i wzrostu opiera się na dążeniu do zapewnienia solidnych **i zrównoważonych** finansów publicznych jako środka służącego umocnieniu warunków stabilności cen oraz silnego, trwałego wzrostu opartego na stabilności finansowej, sprzyjającego tworzeniu nowych miejsc pracy.
- (4) Należy wzmocnić wspólne ramy zarządzania gospodarczego, w tym **poprawić nadzór budżetowy**, zgodnie z wysokim stopniem integracji gospodarek państw członkowskich na terytorium Unii Europejskiej, a w szczególności w strefie euro.

⁽¹⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r.

⁽²⁾ Dz.U. C 150 z 20.5.2011, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 236 z 2.8.1997, s. 1.

Środa, 28 września 2011 r.

- (4a) Ulepszone ramy zarządzania gospodarczego powinny opierać się na szeregu wzajemnie powiązanych i spójnych strategii politycznych na rzecz zrównoważonego wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, w szczególności: unijnej strategii na rzecz wzrostu i zatrudnienia, ze szczególnym naciskiem na rozwój i wzmocnienie rynku wewnętrznego, wspieraniu handlu międzynarodowego i konkurencyjności, skutecznych ramach zapobiegania przekraczaniu deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych i jego korygowania (pakt stabilności i wzrostu), solidnych ramach zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania, minimalnych wymogach dotyczących krajowych ram budżetowych, większej regulacji rynku finansowego i nadzorze nad nim, w tym nadzorze makroostrożnościowym ze strony Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego.
- (4b) Utworzenie trwałego i dynamicznego jednolitego rynku należy traktować jako element właściwego i sprawnego funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej.
- (4c) Pakt stabilności i wzrostu oraz kompletne ramy zarządzania gospodarczego powinny uzupełniać i wspierać unijną strategię na rzecz wzrostu i zatrudnienia. Wzajemne powiązania między poszczególnymi aspektami nie powinny umożliwiać odstępstw od postanowień paktu stabilności i wzrostu.
- (4d) Lepsze zarządzanie gospodarcze powinno iść w parze z silniejszym i wcześniejszym zaangażowaniem Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych. Uznając, że partnerami Parlamentu Europejskiego w toczącym się dialogu są instytucje europejskie i ich przedstawiciele, właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaproponować udział w wymianie poglądów państwu członkowskiemu, którego dotyczy decyzja Rady wydana na podstawie art. 126 ust. 6 TFUE, zalecenie Rady wydane zgodnie z art. 126 ust. 7 TFUE, wezwanie wydane zgodnie z art. 126 ust. 9 TFUE lub decyzja podjęta zgodnie z art. 126 ust. 11 TFUE. Udział państw członkowskich jest dobrowolny.
- (4e) Doświadczenie zdobyte w pierwszym dziesięcioleciu funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej, a także popełnione wówczas błędy, wskazują na konieczność ustanowienia ulepszonych ram zarządzania gospodarczego w Unii, które powinny opierać się na mocniejszym przyswajaniu przez państwa wspólnie uzgodnionych zasad i strategii politycznych oraz na solidniejszych ramach nadzoru krajowych strategii gospodarczych na szczeblu Unii.
- (4f) Stosując postanowienia niniejszego rozporządzenia, Komisja i Rada powinny należycie uwzględnić wszystkie istotne czynniki oraz sytuację gospodarczą i budżetową odnośnych państw członkowskich.
- (5) Należy zaostrzyć zasady dotyczące dyscypliny budżetowej, w szczególności poprzez zwracanie baczniejszej uwagi na poziomy zadłużenia i ogólną stabilność finansów publicznych oraz na zmiany w tym zakresie. Należy także wzmocnić mechanizmy zapewniające przestrzeganie tych zasad i ich egzekwowanie.
- (5a) Komisja powinna odgrywać ważniejszą rolę w procedurze wzmocnionego nadzoru, jeżeli chodzi o oceny dotyczące danego państwa członkowskiego, monitorowanie, inspekcje, zalecenia i ostrzeżenia.
- (6) Wdrożenie istniejącej procedury nadmiernego deficytu na podstawie zarówno kryterium deficytu, jak i kryterium długu, wymaga ■ liczbowej wartości referencyjnej uwzględniającej cykl koniunkturalny stanowiącej podstawę oceny, czy relacja długu sektora instytucji rządowych i samorządowych do produktu krajowego brutto zmniejsza się dostatecznie i zbliża się do wartości odniesienia w zadowalającym tempie. Aby umożliwić państwom członkowskim objętym procedurą nadmiernego deficytu w dniu przyjęcia niniejszego rozporządzenia dostosowanie swoich strategii do liczbowej wartości referencyjnej dotyczącej redukcji długu należy wprowadzić okres przejściowy. Powinno to mieć także zastosowanie do państw członkowskich objętych programem dostosowawczym Unii Europejskiej lub Międzynarodowego Funduszu Walutowego.

Środa, 28 września 2011 r.

- (7) **Podstawą stwierdzenia istnienia nadmiernego deficytu** ■ **nie powinien być wyłącznie** fakt nieprzestrzegania liczbowej wartości referencyjnej **dotyczącej redukcji długu, ale należy** uwzględnić wszystkie istotne czynniki objęte sprawozdaniem Komisji na mocy art. 126 ust. 3 TFUE. **W szczególności ocena wpływu cyklu i składu wartości rezydualnej zmiany długu na rozwój sytuacji w zakresie zadłużenia może wystarczyć do wykluczenia stwierdzenia nadmiernego deficytu na podstawie kryterium długu.**
- (8) Przy stwierdzaniu istnienia nadmiernego deficytu na podstawie kryterium deficytu i w procesie podejmowania tej decyzji należy uwzględnić wszystkie istotne czynniki objęte sprawozdaniem na mocy art. 126 ust. 3 TFUE, jeżeli relacja długu sektora instytucji rządowych i samorządowych do produktu krajowego brutto nie przekracza wartości referencyjnej.
- (8a) **Uwzględniając wśród istotnych czynników systemowe reformy emerytalne, należy przede wszystkim rozważyć, czy wzmacniają one długoterminową stabilność całego systemu emerytalnego bez zwiększania ryzyka dla sytuacji budżetowej w średnim okresie.**
- (9) W sprawozdaniu Komisji na mocy art. 126 ust. 3 TFUE należy odpowiednio uwzględnić jakość krajowych ram budżetowych, gdyż odgrywają one istotną rolę we wspieraniu konsolidacji budżetowej i stabilności finansów publicznych. **W tym przypadku należy również uwzględnić minimalne wymogi określone w dyrektywie Rady [w sprawie wymogów dotyczących ram budżetowych państw członkowskich] oraz inne uzgodnione požądane wymogi dotyczące dyscypliny budżetowej.**
- (10) W celu wspierania monitorowania przestrzegania zaleceń Rady i wezwań do korekty nadmiernego deficytu niezbędne jest, by w takich zaleceniach i wezwaniach określić roczne cele budżetowe zgodne z wymaganym poziomem konsolidacji w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne, po skorygowaniu o działania jednorazowe i tymczasowe. **W tym kontekście roczny punkt odniesienia wynoszący 0,5 % PKB należy rozumieć jako średnią podstawę roczną.**
- (11) Dla oceny skuteczności podjętych działań korzystne będzie przyjęcie za punkt odniesienia osiągnięcia ogólnych celów w zakresie wydatków sektora instytucji rządowych i samorządowych w powiązaniu z wdrażaniem planowanych, określonych środków zwiększających dochody.
- (12) W ocenie zasadności przedłużenia terminu korekty nadmiernego deficytu należy szczególnie uwzględnić przypadki poważnego pogorszenia koniunktury gospodarczej **w strefie euro lub w UE jako całości, pod warunkiem że nie zagraża to stabilności budżetowej w średnim okresie.**
- (13) Należy zaostrzyć stosowanie sankcji finansowych przewidzianych w art. 126 ust. 11 TFUE, tak aby stanowiły faktyczną motywację do stosowania się do wezwań wydawanych na mocy art. 126 ust. 9.
- (14) W celu zapewnienia stosowania się uczestniczących państw członkowskich do unijnych ram nadzoru budżetowego należy na podstawie art. 136 TFUE opracować oparte na regułach ■ sankcje, które zapewnią sprawiedliwe, terminowe i skuteczne mechanizmy służące zapewnieniu stosowania się do wymogów paktu stabilności i wzrostu.
- (14a) **Pobrane grzywny powinny zostać przekazane na rzecz mechanizmów stabilności służących udzielaniu pomocy finansowej i utworzonych przez państwa członkowskie, których walutą jest euro, aby chronić stabilność strefy euro jako całości.**

Środa, 28 września 2011 r.

- (15) Odesłania zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 1467/97 powinny uwzględniać nową numerację artykułów TFUE i zastąpienie rozporządzenia Rady (WE) nr **3605/93** rozporządzeniem Rady (WE) nr 479/2009 z dnia 25 maja 2009 r. o stosowaniu Protokołu w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu załączonego do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską ⁽¹⁾.
- (16) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1467/97,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1467/97 wprowadza się następujące zmiany:

1. art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

1. W niniejszym rozporządzeniu określa się przepisy służące przyspieszeniu i wyjaśnieniu procedury nadmiernego deficytu. **Celem tej procedury jest** zapobieganie nadmiernemu deficytowi publicznemu oraz – jeżeli wystąpi – doprowadzenie do jego szybkiej korekty, przy czym przestrzeganie dyscypliny budżetowej jest sprawdzane na podstawie kryteriów deficytu i długu publicznego.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia „uczestniczące państwa członkowskie” oznaczają państwa członkowskie, których walutą jest euro.”;

2. w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Uznaje się, że przekroczenie przez deficyt publiczny wartości odniesienia ma charakter wyjątkowy zgodnie z art. 126 ust. 2 lit. a) tiret drugie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), gdy wynika ono z nadzwyczajnego zdarzenia, na które dane państwo członkowskie nie ma wpływu i które oddziałuje w sposób znaczący na sytuację finansową sektora instytucji rządowych i samorządowych, lub jeżeli wynika ze znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej.”;

- b) dodaje się ustęp ■ w brzmieniu:

„1a. W przypadku gdy deficyt przekracza wartość odniesienia, uznaje się, że relacja długu publicznego do produktu krajowego brutto (PKB) zmniejsza się dostatecznie i zbliża się w zadowalającym tempie do wartości odniesienia zgodnie z art. 126 ust. 2 lit. b) TFUE, jeśli na przestrzeni poprzednich trzech lat jej dystans względem wartości odniesienia zmniejszał się **średnio** w tempie ■ jednej dwudziestej rocznie, **stanowiącym punkt odniesienia opierający się na poprzednich trzech latach, za które dostępne są dane. Wymóg w ramach kryterium długu uznaje się również za spełniony, jeżeli przekazane przez Komisję prognozy budżetowe wskazują na to, że wymagane zmniejszenie dystansu będzie miało miejsce na przestrzeni trzech lat obejmujących dwa lata następujące po ostatnim roku, dla którego są dostępne dane. W przypadku państwa członkowskiego objętego procedurą nadmiernego deficytu w [dniu przyjęcia niniejszego rozporządzenia – dodać] i przez okres trzech lat od korekty nadmiernego deficytu wymóg w ramach kryterium długu uznaje się za spełniony, jeżeli dane państwo członkowskie osiągnie – zgodnie z przyjętymi przez Radę opiniami na temat jego programu stabilności lub konwergencji – wystarczające postępy w spełnianiu kryteriów.**

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 10.6.2009, s. 1.

Środa, 28 września 2011 r.

Przy stosowaniu wskaźnika dostosowania długu należy wziąć pod uwagę wpływ cyklu na tempo redukcji długu.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Opracowując sprawozdanie na mocy art. 126 ust. 3 TFUE, Komisja bierze pod uwagę wszystkie istotne czynniki wskazane w tym artykule, **o ile wpływają znacząco na ocenę spełniania kryteriów deficytu i długu przez dane państwo członkowskie.** Sprawozdanie należyście odzwierciedla:

- **Rozwój** sytuacji gospodarczej w średnim okresie (w szczególności wzrost potencjalny, **w tym różne elementy składowe obejmujące siłę roboczą, akumulację kapitału i ogólną wydajność czynników produkcji, zmiany koniunkturalne i stan oszczędności netto w sektorze prywatnym;**
- **Rozwój** sytuacji budżetowej w średnim okresie (w szczególności **wynik dostosowania w kierunku realizacji średniookresowego celu budżetowego, poziom pierwotnego salda i podstawowe zmiany wydatków, zarówno bieżące jak i kapitałowe, realizację polityki w kontekście zapobiegania nadmiernym zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania, realizację polityki w kontekście** wspólnej, unijnej strategii na rzecz wzrostu gospodarczego oraz ogólną jakość finansów publicznych, w szczególności **skuteczność krajowych ram budżetowych**);
- W sprawozdaniu analizuje się również zmiany zadłużenia publicznego w średnim okresie, **jego dynamikę i stabilność** (w szczególności **czynniki ryzyka, w tym strukturę terminów zapadalności i walutę zadłużenia; wartość rezydualną zmiany długu oraz jej strukturę, zgromadzone rezerwy i inne aktywa finansowe; gwarancje, w szczególności związane z sektorem finansowym; oraz wszelkie zobowiązania ukryte, związane ze starzeniem się społeczeństwa i zadłużeniem sektora prywatnego, pod warunkiem że może ono stanowić dla rządu ukryte zobowiązanie warunkowe**);
- Ponadto Komisja uwzględnia należyście **i wyraźnie** wszelkie inne czynniki, które w opinii danego państwa członkowskiego mają znaczenie dla wyczerpującej **oceny zgodności z kryteriami deficytu i długu** i które państwo członkowskie przedstawiło **Radzie** i Komisji. W tym kontekście w szczególności uwzględnia się: wkłady finansowe na rzecz promowania solidarności międzynarodowej i osiągnięcia celów politycznych Unii; **długi zaciągnięte w formie dwustronnego i wielostronnego wsparcia między państwami członkowskimi w kontekście ochrony stabilności finansowej; długi związane z operacjami stabilizacji finansowej przeprowadzonymi w czasie poważnych trudności finansowych.**”;

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja i Rada dokonują zrównoważonej oceny ogólnej wszystkich istotnych czynników, a w szczególności zakresu, w jakim wpływają na ocenę spełniania kryteriów deficytu i/lub długu, pogłębiając lub ograniczając deficyt. Przy ocenie spełniania kryterium deficytu, jeśli relacja długu publicznego do PKB przekracza wartość odniesienia, czynniki te uwzględnia się w procesie podejmowania decyzji w sprawie istnienia nadmiernego deficytu, o którym mowa w art. 126 ust. 4, 5 i 6 TFUE, jedynie jeśli w pełni spełniony jest podwójny warunek nadrzędnej zasady, tj. jeśli przed uwzględnieniem tych istotnych czynników deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych pozostaje bliski wartości odniesienia, a jego przekroczenie ma charakter tymczasowy.

Czynniki te uwzględnia się jednak przy podejmowaniu kroków prowadzących do decyzji o istnieniu nadmiernego deficytu, jeżeli ocena dotyczy spełniania kryterium długu.”;

Środa, 28 września 2011 r.

da) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Oceniając spełnianie kryterium deficytu i długu oraz podczas kolejnych etapów procedury nadmiernego deficytu, Komisja i Rada należyście uwzględniają realizację reform emerytalnych wprowadzających wielofilarowy system, obejmujący obowiązkowy filar kapitałowy, oraz koszt netto filaru publicznego. Uwzględnia się w szczególności cechy całego systemu emerytalnego wprowadzonego reformą, a mianowicie, czy wzmacnia on długoterminową stabilność bez zwiększania ryzyka dla sytuacji budżetowej w średnim okresie.”;

db) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Jeżeli Rada, w oparciu o wniosek Komisji, podjęła na podstawie art. 126 ust. 6 TFUE decyzję o istnieniu nadmiernego deficytu w danym państwie członkowskim, Rada i Komisja uwzględniają istotne czynniki wymienione w ust. 3, ponieważ mają one wpływ na sytuację tego państwa członkowskiego, także na następnych etapach procedury określonych w art. 126 TFUE, w tym w art. 3 ust. 5 oraz art. 5 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, w szczególności przy ustalaniu terminu korekty nadmiernego deficytu i ewentualnym jego przedłużaniu. Tych istotnych czynników nie uwzględnia się jednak przy podejmowaniu przez Radę decyzji na mocy art. 126 ust. 12 TFUE w sprawie uchylecia wszystkich lub niektórych swoich decyzji podjętych na mocy art. 126 ust. 6-9 i ust. 11 TFUE.”;

e) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. W przypadku państw członkowskich, w których przekroczenie deficytu **ponad wartość odniesienia** jest następstwem realizowania reformy emerytalnej wprowadzającej wielofilarowy system, obejmujący obowiązkowy filar kapitałowy, przy dokonywaniu oceny zmian [] danych liczbowych dotyczących długu **w ramach procedury nadmiernego deficytu, o ile deficyt nie przekracza znacząco poziomu, który można uznać za bliski wartości odniesienia, a wskaźnik długu nie przekracza wartości odniesienia pod warunkiem utrzymania ogólnej stabilności budżetowej**, Komisja i Rada uwzględniają również koszt reformy []. [] Koszty netto [] uwzględnia się również przy podejmowaniu przez Radę decyzji na mocy art. 126 ust. 12 TFUE w sprawie uchylecia wszystkich lub niektórych swoich decyzji podjętych na mocy art. 126 ust. 6-9 i ust. 11 TFUE, jeżeli deficyt zmniejszył się w znaczący i trwały sposób, osiągając poziom zbliżony do wartości odniesienia [].”;

2a. dodaje się następującą sekcję w brzmieniu:

„SEKCJA 1a

DIALOG GOSPODARCZY

Artykuł 2a

1. Aby zacieśnić dialog między instytucjami Unii, w szczególności Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją, oraz aby zapewnić większą przejrzystość i odpowiedzialność, właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaprosić przewodniczącego Rady, Komisji, a w razie potrzeby przewodniczącego Rady Europejskiej lub przewodniczącego Eurogrupy, do stawienia się przed odnośną komisją celem omówienia decyzji Rady wydanej na mocy art. 126 ust. 6 TFUE, zalecenia Rady wydanego na podstawie art. 126 ust. 7 TFUE i wezwania wysłanego na mocy art. 126 ust. 9 TFUE oraz decyzji podjętych zgodnie z art. 126 ust. 11 TFUE.

Środa, 28 września 2011 r.

Oczekuje się, że co do zasady Rada zastosuje się do zaleceń i wniosków Komisji lub publicznie wyjaśni swoje stanowisko.

Właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaproponować udział w wymianie poglądów państwu członkowskiemu, którego takie zalecenie, wezwanie i decyzje dotyczą.

2. Komisja i Rada regularnie informują Parlament Europejski o stosowaniu niniejszego rozporządzenia.”;

3. w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Biorąc w pełni pod uwagę opinię, o której mowa w ust. 1, Komisja, w przypadku stwierdzenia istnienia nadmiernego deficytu, przekazuje Radzie opinię oraz wniosek zgodnie z art. 126 ust. 5 i 6 **TFUE i informuje Parlament Europejski .”;**

b) w ust. 3 odesłanie do „art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 3605/93” zastępuje się odesłaniem do „art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 479/2009.”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W zaleceniu Rady wydanym zgodnie z art. 126 ust. 7 **TFUE** określa się ostateczny termin, nie dłuższy niż sześć miesięcy, na podjęcie przez dane państwo członkowskie skutecznych działań. **O ile jest to uzasadnione powagą sytuacji, termin na podjęcie skutecznych działań można skrócić do trzech miesięcy.** W zaleceniu Rady określa się również ostateczny termin skorygowania nadmiernego deficytu, które powinno zostać dokonane w roku następującym po roku stwierdzenia nadmiernego deficytu, chyba że zaistnieją szczególne okoliczności. W **swym** zaleceniu Rada wzywa państwo członkowskie do osiągnięcia rocznych celów budżetowych, które w oparciu o prognozę stanowiącą podstawę zalecenia są zgodne z minimalną roczną korektą o co najmniej 0,5 % PKB, rozumiane jako punkt odniesienia, salda w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne, po skorygowaniu o działania jednorazowe i tymczasowe, w celu zapewnienia skorygowania nadmiernego deficytu w ostatecznym terminie wskazanym w zaleceniu.”;

d) dodaje się ustęp ■ w brzmieniu:

„4a. W przewidzianym w ust. 4 terminie ■ państwo członkowskie objęte procedurą nadmiernego deficytu przedstawia Komisji i Radzie sprawozdanie z działań podjętych w odpowiedzi na zalecenie Rady zgodnie z art. 126 ust. 7 **TFUE**. Sprawozdanie to zawiera cele dotyczące wydatków **i dochodów** publicznych oraz działań dyskrejonalnych **zarówno** po stronie **wydatków, jak i** dochodów, zgodnych z zaleceniem Rady wydanym na mocy art. 126 ust. 7 **TFUE**, a także informacje o środkach już podjętych i o charakterze środków planowanych do osiągnięcia tych celów. Sprawozdanie to podawane jest do wiadomości publicznej.”;

e) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku gdy zostały podjęte skuteczne działania zgodnie z zaleceniem wydanym na mocy art. 126 ust. 7 **TFUE**, lecz po wydaniu zalecenia wystąpią nieprzewidziane niekorzystne zdarzenia gospodarcze, niosące poważne negatywne konsekwencje budżetowe, Rada, działając na podstawie zalecenia Komisji, może podjąć decyzję o wydaniu zmienionego zalecenia na mocy art. 126 ust. 7 **TFUE**. Zmienione zalecenie, uwzględniające istotne czynniki, **o których mowa** w art. 2 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, może w szczególności przesunąć ostateczny termin skorygowania nadmiernego deficytu zasadniczo o jeden rok. Rada ocenia czy wystąpiły nieprzewidziane

Środa, 28 września 2011 r.

niekorzystne zdarzenia gospodarcze, niosące poważne negatywne konsekwencje budżetowe, w odniesieniu do zawartej w zaleceniu prognozy ekonomicznej. **W przypadku poważnego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w UE jako całości** Rada może również na podstawie zalecenia Komisji podjąć decyzję o przyjęciu zmienionego zalecenia na mocy art. 126 ust. 7 TFUE, **pod warunkiem że nie zagraża to stabilności budżetowej w średnim okresie.**”;

4. w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. **W przypadku stwierdzenia, iż nie zostały podjęte żadne skuteczne działania zgodnie z art. 126 ust. 8 TFUE, każda decyzja Rady o podaniu do publicznej wiadomości jej zaleceń jest podejmowana natychmiast po upływie terminu ustalonego zgodnie z art. 3 ust. 4 niniejszego rozporządzenia.**”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rozważając, czy w odpowiedzi na jej zalecenia wydane zgodnie z art. 126 ust. 7 TFUE zostały podjęte skuteczne działania, Rada opiera swoją decyzję na sprawozdaniu danego państwa członkowskiego przedłożonym zgodnie z art. 3 ust. 4a niniejszego rozporządzenia i na jego wykonaniu, a także na wszelkich innych publicznie ogłaszanych decyzjach rządu danego państwa członkowskiego.

Jeżeli Rada stwierdzi, zgodnie z art. 126 ust. 8 TFUE, że dane państwo członkowskie nie podjęło skutecznych działań, powiadamia o tym Radę Europejską.”.

5. w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Każdą decyzję Rady o wezwaniu danego uczestniczącego państwa członkowskiego do podjęcia środków zmierzających do ograniczenia deficytu zgodnie z art. 126 ust. 9 TFUE podejmuje się w terminie dwóch miesięcy od decyzji Rady stwierdzającej brak podjęcia skutecznych działań zgodnie z art. 126 ust. 8. W wezwaniu Rada wzywa państwo członkowskie do osiągnięcia rocznych celów budżetowych, które w oparciu o prognozę stanowiącą podstawę wezwania są zgodne z minimalną roczną korektą o co najmniej 0,5 % PKB, rozumiane jako punkt odniesienia, salda w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne, po skorygowaniu o działania jednorazowe i tymczasowe, w celu zapewnienia skorygowania nadmiernego deficytu w ostatecznym terminie wskazanym w wezwaniu. Rada wskazuje również środki prowadzące do osiągnięcia tych celów.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Po wezwaniu Rady wydanym zgodnie z art. 126 ust. 9 TFUE, dane państwo członkowskie przedkłada Komisji i Radzie sprawozdanie z działań podjętych w odpowiedzi na to wezwanie Rady. Sprawozdanie zawiera cele dotyczące wydatków i dochodów publicznych oraz działań dyskrejonalnych **zarówno** po stronie **wydatków, jak i** dochodów, a także informacje na temat działań podejmowanych w odpowiedzi na określone zalecenia Rady, tak aby umożliwić Radzie, w razie potrzeby, podjęcie decyzji zgodnie z art. 6 ust. 2 niniejszego rozporządzenia. Sprawozdanie to podawane jest do wiadomości publicznej.”;

Środa, 28 września 2011 r.

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy zostały podjęte skuteczne działania zgodnie z wezwaniem wydanym na mocy art. 126 ust. 9 *TFUE*, lecz po dokonaniu wezwania wystąpią nieprzewidziane niekorzystne zdarzenia gospodarcze, niosące poważne negatywne konsekwencje budżetowe, Rada, działając na podstawie zalecenia Komisji, może podjąć decyzję o wydaniu zmienionego wezwania na mocy art. 126 ust. 9 *TFUE*. Zmienione zalecenie, uwzględniające istotne czynniki, **o których mowa** w art. 2 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, może w szczególności przesunąć ostateczny termin skorygowania nadmiernego deficytu zasadniczo o jeden rok. Rada ocenia czy wystąpiły nieprzewidziane niekorzystne zdarzenia gospodarcze, niosące poważne negatywne konsekwencje budżetowe, w odniesieniu do zawartej w wezwaniu prognozy ekonomicznej. **W przypadku poważnego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w UE jako całości** Rada może również na podstawie zalecenia Komisji podjąć decyzję o przyjęciu zmienionego wezwania na mocy art. 126 ust. 9 *TFUE*, **pod warunkiem że nie zagraża to stabilności budżetowej w średnim okresie.**”;

6. art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. Rozważając, czy w odpowiedzi na jej wezwanie wydane zgodnie z art. 126 ust. 9 *TFUE* zostały podjęte skuteczne działania, Rada opiera swoją decyzję na sprawozdaniu danego państwa członkowskiego przedłożonym zgodnie z art. 5 ust. 1a niniejszego rozporządzenia i na jego wykonaniu, a także na wszelkich innych publicznie ogłaszanych decyzjach rządu danego państwa członkowskiego. **Wynik inspekcji nadzorczej przeprowadzonej przez Komisję zgodnie z art. 10a jest brany pod uwagę.**

2. Jeżeli zostaną spełnione warunki stosowania art. 126 ust. 11 *TFUE*, Rada nakłada sankcje zgodnie z art. 126 ust. 11 *TFUE*. Każda taka decyzja zostaje podjęta nie później niż cztery miesiące po decyzji Rady wzywającej dane uczestniczące państwo członkowskie do podjęcia środków zgodnie z art. 126 ust. 9 *TFUE*.”;

7. **art. 7 otrzymuje brzmienie:**

„Artykuł 7

Jeżeli uczestniczące państwo członkowskie nie zastosuje się do kolejnych decyzji Rady wydanych zgodnie z art. 126 ust. 7 i 9 *TFUE*, decyzja Rady o nałożeniu sankcji zgodnie z art. 126 ust. 11 *TFUE* zostaje podjęta, co do zasady, w ciągu szesnastu miesięcy od terminu przedstawiania sprawozdań, ustanowionego w art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 479/2009. Ostateczny termin szesnastu miesięcy ulega odpowiedniej zmianie w przypadku zastosowania przepisów art. 3 ust. 5 lub art. 5 ust. 2 niniejszego rozporządzenia. W przypadku świadomie zaplanowanego deficytu, który Rada uzna za nadmierny, zastosowana zostaje procedura przyspieszona.”;

8. art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Każdą decyzję Rady o zaostrzeniu sankcji zgodnie z art. 126 ust. 11 *TFUE* podejmuje się w terminie dwóch miesięcy od terminów przedstawienia sprawozdań zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 479/2009. Każdą decyzję Rady o uchyleniu niektórych lub wszystkich decyzji zgodnie z art. 126 ust. 12 *TFUE* podejmuje się tak szybko, jak to możliwe, a w każdym razie przed upływem dwóch miesięcy od terminów przedstawienia sprawozdań wynikających z rozporządzenia (WE) nr 479/2009.”;

Środa, 28 września 2011 r.

9. w art. 9 akapit trzeci odesłanie do „art. 6” zastępuje się odesłaniem do „art. 6 ust. 2”;

10. w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja i Rada regularnie monitorują wprowadzanie podjętych działań.”;

b) w ust. 3 odesłanie do „rozporządzenia (WE) nr 3605/93” zastępuje się odesłaniem do „rozporządzenia (WE) nr 479/2009.”;

10a. dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 10a

1. Komisja dba o prowadzenie stałych konsultacji z organami państw członkowskich zgodnie z celami niniejszego rozporządzenia. W tym celu Komisja w szczególności dokonuje inspekcji z myślą o ocenie bieżącej sytuacji gospodarczej w danym państwie członkowskim i rozpoznaniu wszelkich zagrożeń lub trudności związanych z realizacją celów niniejszego rozporządzenia.

2. Wzmocniony nadzór może zostać podjęty nad państwami członkowskimi będącymi adresatami zaleceń i wezwań wystosowanych w następstwie decyzji podjętej zgodnie z art. 126 ust. 8 i decyzji podjętych na mocy art. 126 ust. 11 TFUE w celu monitorowania na miejscu. Odośne państwa członkowskie dostarczają wszelkich informacji niezbędnych do przygotowania i przeprowadzenia inspekcji.

3. Jeżeli odośne państwo członkowskie należy do strefy euro lub uczestniczy w ERM II Komisja może zaprosić przedstawicieli Europejskiego Banku Centralnego, jeżeli uzna to za stosowne, do udziału w inspekcjach nadzorczych.

4. Komisja składa Radzie sprawozdanie z wyników inspekcji, o której mowa w ust. 2, oraz – o ile uzna to za stosowne – może podjąć decyzję o podaniu swoich ustaleń do wiadomości publicznej.

5. Komisja przekazuje odośnym państwom członkowskim wstępne ustalenia z inspekcji nadzorczych, o których mowa w ust. 2, w celu ustosunkowania się do nich.”;

11. art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

W każdym przypadku, gdy Rada zdecyduje o nałożeniu sankcji na uczestniczące państwo członkowskie zgodnie z art. 126 ust. 11 TFUE, z zasady nakładana jest grzywna. Oprócz grzywny, Rada może podjąć decyzję o zastosowaniu innych środków przewidzianych w art. 126 ust. 11 TFUE.”;

12. art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

1. Na kwotę grzywny składa się stały składnik wynoszący 0,2 % PKB i składnik zmienny. Zmienny składnik jest równy jednej dziesiątej różnicy między deficytem wyrażonym jako odsetek PKB w poprzednim roku a wartością odniesienia dla deficytu publicznego albo – jeśli nieprzestrzeganie dyscypliny budżetowej wiąże się z kryterium długu – saldem sektora instytucji rządowych i samorządowych wyrażonym jako odsetek PKB, które powinno zostać osiągnięte w tym samym roku zgodnie z wezwaniem wydanym na mocy art. 126 ust. 9 TFUE.

Środa, 28 września 2011 r.

2. Każdego kolejnego roku do momentu uchylecia decyzji stwierdzającej istnienie nadmiernego deficytu Rada ocenia, czy dane uczestniczące państwo członkowskie podjęło skuteczne działania w odpowiedzi na wezwanie Rady wydane zgodnie z art. 126 ust. 9 *TFUE*. W takiej corocznej ocenie Rada zgodnie z art. 126 ust. 11 *TFUE* decyduje o zaostreniu sankcji, chyba że uczestniczące państwo członkowskie zastosowało się do wezwania Rady. Jeżeli zostaje podjęta decyzja o nałożeniu dodatkowej grzywny, jest ona obliczana w ten sam sposób co zmienny składnik grzywny określony w ust. 1.
3. Żadna z grzywien, o których mowa w ust. 1 i 2, nie przekracza górnej granicy 0,5 % PKB.”;
13. uchyła się art. 13, a odesłanie do niego w art. 15 zostaje zastąpione odesłaniem do „art. 12”;
14. art. 16 otrzymuje brzmienie:
- „Artykuł 16
- Grzywny, o których mowa w art. 12 niniejszego rozporządzenia, stanowią inne dochody, o których mowa w art. 311 *TFUE*, i **przekazywane są na rzecz Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej. Z chwilą gdy państwa członkowskie, których walutą jest euro, utworzą inny mechanizm stabilności służący udzielaniu pomocy finansowej, aby chronić stabilność strefy euro jako całości, grzywny będą przekazywane na rzecz tego ostatniego mechanizmu.”;**
- 14a. **dodaje się następujący artykuł:**
- „Artykuł 17a
1. **W ciągu trzech lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia i co pięć lat po tym terminie Komisja publikuje sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia.**
- Sprawozdanie to zawiera między innymi ocenę:**
- a) **skuteczności rozporządzenia;**
- b) **postępów w zapewnianiu ściślejszej koordynacji polityki gospodarczej i trwałej konwergencji dokonań gospodarczych państw członkowskich zgodnie z *TFUE*.**
2. **W stosownym przypadku do sprawozdania dołącza się wniosek dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia.**
3. **Sprawozdanie przekazywane jest Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.”;**
15. w całym tekście rozporządzenia wszystkie odesłania do „art. 104” zastępuje się odesłaniami do „art. 126 *TFUE*”;
16. w pkt 2 załącznika odesłania w kolumnie I do „art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 3605/93” zastępuje się odesłaniami do „art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2009.”.

Środa, 28 września 2011 r.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w [...] dnia [...] r.

W imieniu Rady
Przewodniczący

Wymogi dotyczące ram budżetowych w państwach członkowskich *

P7_TA(2011)0426

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie wymogów dotyczących ram budżetowych w państwach członkowskich (COM(2010)0523 – C7-0397/2010 – 2010/0277(NLE))

(2013/C 56 E/37)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Radzie (COM(2010)0523),
 - uwzględniając art. 126 ust. 14 akapit trzeci Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0397/2010),
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 55 i 37 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0184/2011),
1. zatwierdza wniosek Komisji po poprawkach z dnia 23 czerwca 2011 r. ⁽²⁾;
 2. zatwierdza swoje oświadczenie załączone do niniejszej rezolucji;
 3. przyjmuje do wiadomości oświadczenie Rady załączone do niniejszej rezolucji;
 4. przyjmuje do wiadomości oświadczenie Komisji załączone do niniejszej rezolucji;

⁽¹⁾ Dz.U. C 150 z 20.5.2011, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0289.

Środa, 28 września 2011 r.

5. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
6. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
7. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego w sprawie tabel korelacji

W odniesieniu do wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie wymogów dotyczących ram budżetowych w państwach członkowskich, niniejszym oświadcza się, że porozumienie osiągnięte pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, w kontekście ogólnego porozumienia w sprawie pakietu dotyczącego zarządzania gospodarczego i faktu, że odnośny akt prawny jest dyrektywą Rady, nie przesądza o wynikach międzyinstytucjonalnych negocjacji dotyczących tabel korelacji.

Oświadczenie Rady

Niniejszym oświadcza się, że ogólne porozumienie osiągnięte pomiędzy Radą a Parlamentem Europejskim dotyczące: rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1466/97 w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych; rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie skutecznego egzekwowania nadzoru budżetowego w strefie euro; rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zapobiegania zaburzeniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania; rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków egzekwowania korekty nadmiernych zaburzeń równowagi makroekonomicznej w strefie euro; rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1467/97 w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu i dyrektywy Rady w sprawie wymogów dotyczących ram budżetowych w państwach członkowskich nie przesądza o wynikach międzyinstytucjonalnych negocjacji dotyczących tabel korelacji.

Oświadczenie Komisji

Komisja przypomina, że zależy jej, by państwa członkowskie tworzyły tabele korelacji łączące przyjmowane środki transpozycji z przedmiotową dyrektywą UE i by przekazywały informacje o tych tabelach Komisji w ramach transpozycji prawodawstwa UE – w interesie obywateli, lepszego stanowienia prawa i zwiększania jego przejrzystości oraz w celu pomocy w analizie tego, na ile przepisy krajowe są zgodne z przepisami unijnymi.

Komisja żąda, że przepis zawarty w przygotowanym przez nią wniosku dotyczącym dyrektywy Rady w sprawie wymogów dotyczących ram budżetowych w państwach członkowskich zmierzający do nałożenia obowiązku tworzenia tabel korelacji nie spotkał się z akceptacją.

Komisja, w duchu kompromisu i z myślą o zapewnieniu natychmiastowego przyjęcia wspomnianego wniosku, jest skłonna zaakceptować zastąpienie przepisu mówiącego o obowiązku tworzenia tabel korelacji stosownymi przepisami zachęcającymi państwa członkowskie do takiej praktyki.

Jednak stanowisko Komisji w odniesieniu do tego aktu nie może być traktowane jako precedens. Komisja będzie nadal dokładała starań, by znaleźć – wraz z Parlamentem Europejskim i Radą – odpowiednie rozwiązanie tej horyzontalnej kwestii instytucjonalnej.

Czwartek, 29 września 2011 r.

Zmiana rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 ustanawiającego Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji *I**

P7_TA(2011)0428

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 29 września 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (COM(2011)0336 – C7-0161/2011 – 2011/0147(COD))

(2013/C 56 E/38)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0336),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 175 akapit trzeci Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0161/2011),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - po konsultacji z Europejskim Komitetem Ekonomiczno-Społecznym,
 - po konsultacji z Komitetem Regionów,
 - uwzględniając art. 55 oraz art. 46 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0308/2011),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przedłożenie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2011)0147

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 29 września 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 175 akapit trzeci,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

Czwartek, 29 września 2011 r.

po konsultacji z Europejskim Komitetem Ekonomiczno-Społecznym,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ⁽²⁾, ustanowiono Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (zwany dalej „EFG”) w celu umożliwienia Unii udzielania wsparcia i okazywania solidarności pracownikom zwalnianym w wyniku poważnych zmian strukturalnych w kierunkach światowego handlu spowodowanych globalizacją.
- (2) W ramach odpowiedzi na kryzys finansowy i gospodarczy rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 zmieniono rozporządzeniem (WE) nr 546/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 czerwca 2009 r. ⁽³⁾, wprowadzając w szczególności tymczasowe odstępstwo celem rozszerzenia zakresu rozporządzenia tak, by obejmowało ono zwolnienia będące wynikiem kryzysu, oraz celem przejściowego podwyższenia stopy współfinansowania z EFG.
- (3) W obliczu obecnej sytuacji gospodarczej i finansowej w Unii stosownym krokiem jest przedłużenie odstępstwa przed jego wygaśnięciem w dniu 30 grudnia 2011 r.
- (4) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1927/2006,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 1 ust. 1a rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Odstępstwo to stosuje się do wszystkich wniosków złożonych nie później niż dnia 31 grudnia 2013 r.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 29 września 2011 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 48 z 22.2.2008, s. 82.

⁽³⁾ Dz.U. L 167 z 29.6.2009, s. 26.

2013/C 56 E/17

Cywilni inwalidzi wojenni

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego z dnia 29 września 2011 r. w sprawie cywilnych inwalidów wojennych 123

III Akty przygotowawcze

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wtorek, 27 września 2011 r.

2013/C 56 E/18

Handel produktami rolnymi i produktami rybołówstwa między UE a Palestyną ***

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Porozumienia w formie wymiany listów pomiędzy Unią Europejską z jednej strony, a Autonomią Palestyńską na Zachodnim Brzegu i w Strefie Gazy z drugiej strony, w celu dalszej liberalizacji handlu produktami rolnymi, przetworzonymi produktami rolnymi oraz rybami i produktami rybołówstwa, zmieniającego Eurośródziemnomorski przejściowy układ stowarzyszeniowy w sprawie wymiany handlowej i współpracy między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a Organizacją Wyzwolenia Palestyny (OWP) na rzecz Autonomii Palestyńskiej na Zachodnim Brzegu i w Strefie Gazy, z drugiej strony (07770/2011 – C7-0100/2011 – 2011/0042(NLE)) 124

2013/C 56 E/19

Umowa między UE a Meksykiem dotycząca pewnych aspektów usług lotniczych ***

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy dotyczącej pewnych aspektów przewozów lotniczych między Unią Europejską a Meksykańskimi Stanami Zjednoczonymi (05735/2011 – C7-0067/2011 – 2008/0161(NLE)) 125

2013/C 56 E/20

Umowa o partnerstwie w sprawie połowów między UE a Republiką Zielonego Przylądka ***

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia nowego Protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie o partnerstwie w sprawie połowów między Unią Europejską a Republiką Zielonego Przylądka (09793/2011 – C7-0228/2011 – 2011/0097(NLE)) 125

2013/C 56 E/21

Porozumienie o współpracy między UE a USA w zakresie prac badawczo-rozwojowych w lotnictwie cywilnym ***

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Porozumienia o współpracy NAT-I-9406 między Stanami Zjednoczonymi Ameryki a Unią Europejską (09390/2011 – C7-0141/2011 – 2011/0021(NLE)) 126

2013/C 56 E/22

Rozszerzenie zakresu rozporządzenia w sprawie zawodowego, transgranicznego transportu drogowego gotówki euro między państwami członkowskimi należącymi do strefy euro ***

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie projektu rozporządzenia Rady dotyczącego rozszerzenia zakresu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zawodowego, transgranicznego transportu drogowego gotówki euro między państwami członkowskimi należącymi do strefy euro (17787/2010 – C7-0025/2011 – 2010/0206(APP)) 127

2013/C 56 E/23

Zawodowy, transgraniczny transport drogowy gotówki euro między państwami członkowskimi należącymi do strefy euro ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zawodowego, transgranicznego transportu drogowego gotówki euro między państwami członkowskimi należącymi do strefy euro (COM(2010)0377 – C7-0186/2010 – 2010/0204(COD)) 127

	P7_TC1-COD(2010)0204	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 27 września 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 w sprawie zawodowego, transgranicznego transportu drogowego gotówki euro między państwami członkowskimi należącymi do strefy euro	128
2013/C 56 E/24	Międzynarodowa umowa w sprawie drewna tropikalnego z 2006 r. ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1334/2000 ustanawiające wspólnotowy system kontroli eksportu produktów i technologii podwójnego zastosowania (COM(2008)0854 – C7-0062/2010 – 2008/0249(COD)).....	128
	P7_TC1-COD(2008)0249	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 27 września 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 428/2009 ustanawiające wspólnotowy system kontroli wywozu, transferu, pośrednictwa i tranzytu w odniesieniu do produktów podwójnego zastosowania	129
	ZAŁĄCZNIK	129
	Środa, 28 września 2011 r.	
2013/C 56 E/25	Projekt budżetu korygującego nr 4/2011: środki własne a przepływy migracyjne i przepływy uchodźców	
	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 4/2011 na rok budżetowy 2011, sekcja 3 – Komisja (13990/2011 – C7-0243/2011 – 2011/2128(BUD))	130
2013/C 56 E/26	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek EGF/2010/017 DK/Midtjylland Machinery przedstawiony przez Danię)	
	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/017 DK/Midtjylland Machinery złożony przez Danię) (COM(2011)0421 – C7-0194/2011 – 2011/2159(BUD)).....	131
	ZAŁĄCZNIK	133
2013/C 56 E/27	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: wniosek EGF/2011/003 DE/Arnsberg i Düsseldorf – przemysł samochodowy / Niemcy	
	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2011/003 DE/Arnsberg i Düsseldorf Przemysł motoryzacyjny, z Niemiec) (COM(2011)0447 – C7-0209/2011 – 2011/2163(BUD)).....	133
	ZAŁĄCZNIK	135
2013/C 56 E/28	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: wniosek EGF/2010/026 PT/Rohde-Portugalia	
	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/026 PT/Rohde z Portugalii) (COM(2011)0491 – C7-0222/2011 – 2011/2167(BUD))	135
	ZAŁĄCZNIK	137

2013/C 56 E/29	<p>Zmiana list koncesyjnych Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do UE (porozumienie UE - Argentyna) ***</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Republiką Argentyńską na podstawie art. XXIV ust. 6. oraz art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r. odnoszącego się do zmian list koncesyjnych Republiki Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do Unii Europejskiej (06609/2011 – C7-0104/2011 – 2011/0027(NLE)) 137</p>	137
2013/C 56 E/30	<p>Zmiana list koncesyjnych Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do UE (porozumienie UE - Australia) ***</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Australią na podstawie art. XXIV ust. 6. oraz art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r. odnoszącego się do zmian list koncesyjnych Republiki Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do Unii Europejskiej (06603/2011 – C7-0144/2011 – 2011/0032(NLE)) 138</p>	138
2013/C 56 E/31	<p>Zmiana list koncesyjnych Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do UE (porozumienie UE - Nowa Zelandia) ***</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Nową Zelandią na podstawie art. XXIV ust. 6. oraz art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r. odnoszącego się do zmian list koncesyjnych Republiki Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do Unii Europejskiej (06536/2011 – C7-0106/2011 – 2011/0029(NLE)) 139</p>	139
2013/C 56 E/32	<p>Wzmocnienie nadzoru nad pozycjami budżetowymi oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych ***I</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1466/97 w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych (COM(2010)0526 – C7-0300/2010 – 2010/0280(COD)) 139</p> <p>P7_TC1-COD(2010)0280</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 28 września 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1466/97 w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych 140</p>	139 140
2013/C 56 E/33	<p>Nadzór budżetowy w strefie euro ***I</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie skutecznego egzekwowania nadzoru budżetowego w strefie euro (COM(2010)0524 – C7-0298/2010 – 2010/0278(COD)) 140</p> <p>P7_TC1-COD(2010)0278</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 28 września 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 w sprawie skutecznego egzekwowania nadzoru budżetowego w strefie euro 141</p>	140 141
	ZALĄCZNIK 141	141
2013/C 56 E/34	<p>Środki egzekwowania korekty nadmiernych zaburzeń równowagi makroekonomicznej w strefie euro ***I</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków egzekwowania korekty nadmiernych zaburzeń równowagi makroekonomicznej w strefie euro (COM(2010)0525 – C7-0299/2010 – 2010/0279(COD)) 142</p>	142

	P7_TC1-COD(2010)0279	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 28 września 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 w sprawie środków egzekwowania korekty nadmiernych zakłóceń równowagi makroekonomicznej w strefie euro	142
2013/C 56 E/35	Zapobieganie zaburzeniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowanie ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zapobiegania zaburzeniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania (COM(2010)0527 – C7-0301/2010 – 2010/0281(COD))	143
	P7_TC1-COD(2010)0281	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 28 września 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania	143
	ZAŁĄCZNIK	144
2013/C 56 E/36	Przyspieszenie i wyjaśnienie procedury nadmiernego deficytu *	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/97 w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu (COM(2010)0522 – C7-0396/2010 – 2010/0276(CNS))	144
	P7_TC1-CNS(2010)0276	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w dniu 28 września 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Rady (UE) nr .../2011 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/97 w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu	145
2013/C 56 E/37	Wymogi dotyczące ram budżetowych w państwach członkowskich *	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie wymogów dotyczących ram budżetowych w państwach członkowskich (COM(2010)0523 – C7-0397/2010 – 2010/0277(NLE))	156
	ZAŁĄCZNIK	157
 Czwartek, 29 września 2011 r.		
2013/C 56 E/38	Zmiana rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 ustanawiającego Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 29 września 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (COM(2011)0336 – C7-0161/2011 – 2011/0147(COD))	158
	P7_TC1-COD(2011)0147	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 29 września 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji	158

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
**I	Procedura współpracy: pierwsze czytanie
**II	Procedura współpracy: drugie czytanie
***	Procedura zgody
***I	Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie
***II	Procedura współdecyzji: drugie czytanie
***III	Procedura współdecyzji: trzecie czytanie

(Typ procedury zależy od podstawy prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki polityczne: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Poprawki lub zmiany techniczne wprowadzone przez służby językowe: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony zwykłą kursywą; symbol || sygnalizuje skreślenia.

CENY PRENUMERATY w 2013 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 420 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	910 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwi dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

